

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
The Thailand Research Fund (TRF)

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบวัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้ง
ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา

A comparative study of stylistic features in Thai learners'
English argumentative essays and native speaker learners'

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รักสงบ วิจิตรโสภณ

16 พฤษภาคม 2559

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบวัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้ง
ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา

A comparative study of stylistic features in Thai learners'
English argumentative essays and native speaker learners'

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รศกสบ วิจิตรโสภณ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

รูปแบบ **Abstract** (ภาษาอังกฤษ)

Abstract

Project Code : TRG5680084

Project Title : A comparative study of stylistic features in Thai learners' English argumentative essays and native speaker learners'

Investigator : Assistant Professor Dr. Raksangob Wijitsopon

E-mail Address : rwijitsopon@gmail.com

Project Period : 2 years

The study investigates stylistic features in Thai undergraduates' English argumentative essays in comparison with native speaker learners', using a corpus-driven approach. Parts of speech that are overused and underused in Thai undergraduates' writing were extracted and their patterns of uses were examined. These key parts of speech reflect that Thai undergraduates' argumentative essays tend to: (1) feature broad and general discussion (2) be similar to spoken texts (3) focus on a large amount or number (4) feature exemplification (5) feature comparison and (6) employ conjunctions and repetition of nouns to create cohesion. The findings have pedagogical implications for Thai EFL writing course.

Keywords : stylistic features, argumentative essays, Thai EFL learners, native speaker learners, a corpus-driven approach

บทคัดย่อ

รหัสโครงการ: TRG5680084

ชื่อโครงการ: การศึกษาเปรียบเทียบวัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของ

ผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา

ชื่อนักวิจัย: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รักสงบ วิจิตรโสภณ

E-mail Address : rwijitsopon@gmail.com

ระยะเวลาโครงการ: 2 ปี

โครงการวิจัยนี้ศึกษาวัจนลีลาในการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยว่ามีความแตกต่างจากวัจนลีลาของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาอย่างไร โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยตามแนวภาษาศาสตร์คลังข้อมูล คือ สกัดชนิดคำสำคัญและวิเคราะห์รูปแบบการใช้ชนิดคำเหล่านั้น ผลการวิจัยพบว่าชนิดคำที่ทำให้ลักษณะการใช้ภาษาของผู้เรียนชาวไทยมีหลากหลายชนิดทั้งในเชิงปริมาณมากและปริมาณน้อยกว่าปกติเมื่อเทียบกับการเขียนของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา จากการวิเคราะห์บริบทและรูปแบบการใช้ชนิดคำเหล่านี้ พบว่าวัจนลีลาการเขียนของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะสำคัญ ดังนี้ (1) เน้นการอธิบายแบบกว้างๆ รวมๆ (2) มีลักษณะใกล้เคียงการพูดหรือสนทนา (3) เน้นการกล่าวถึงจำนวนมาก (4) นิยมใช้สาธกโวหารในการอธิบาย (5) นิยมใช้กลวิธีการเปรียบเทียบในการอธิบาย และ (6) มักแสดงความเชื่อมโยงผ่านคำสันธานและการกล่าวซ้ำ ผลการวิจัยจากโครงการนี้ให้มุมมองทางภาษาศาสตร์ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อครูและตำราภาษาอังกฤษด้านการเขียนของผู้เรียนชาวไทยได้

คำหลัก : วัจนลีลา เรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษ ผู้เรียนชาวไทย ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา ภาษาศาสตร์คลังข้อมูล

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ในโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาวัจนลีลา (style) ในการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษ (English argumentative essays) ของผู้เรียนชาวไทยว่ามีความแตกต่างจากวัจนลีลาของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาอย่างไร สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกทำวิจัยในหัวข้อนี้เกิดจากประสบการณ์ที่ได้ตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรี ทั้งที่เป็นย่อหน้าและเรียงความแล้วสังเกตเห็นว่างานเขียนของนิสิตบางคนนั้นแม้ว่าจะไม่มีข้อผิดพลาดหรือได้ผ่านการแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ อาทิ ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ตัวสะกด หรือคำศัพท์แล้ว อีกทั้งยังใช้รูปแบบโครงสร้างและการเรียบเรียงขั้นพื้นฐานตามที่สอนแล้ว งานเขียนเหล่านั้นก็ยังฟังดูไม่เป็นภาษาอังกฤษที่เป็นธรรมชาติหรือมีความใกล้เคียงกับงานเขียนของเจ้าของภาษามาก เป็นไปได้ว่าแม้ผู้เรียนชาวไทยบางกลุ่มจะมีความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี แต่อย่างไรเสีย ภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มนี้ก็ยังเป็นลักษณะของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ หรือที่เรียกกันว่าเป็นลักษณะภาษาของ “ภาษาในระหว่าง” (interlanguage) กล่าวคือ เป็นภาษาของผู้ที่ยังมิได้มีความสามารถทางภาษาในระดับเดียวกับเจ้าของภาษา ทว่าการศึกษาลักษณะภาษาของผู้เรียนมักมุ่งความสนใจไปที่ลักษณะหรือแง่มุมทางภาษาบางประการที่นักวิจัยเห็นว่าเป็นหัวข้อที่เป็นปัญหาของผู้เรียน เช่น ความรู้เรื่องกาล (tenses) การใช้ relative clause หรือการใช้คำปรากฏรวมในหมู่ผู้เรียน แต่สิ่งที่ผู้วิจัยของโครงการนี้สนใจคือลักษณะภาษาในระหว่างของผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีอยู่แล้วใช้สื่อสารผ่านการเขียน ซึ่งผู้วิจัยสังเกตว่ายังไม่เป็นธรรมชาติหรือสละสลวยพอ ทั้งที่ไม่มีปัญหาด้านความรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์เช่นที่งานวิจัยภาษาในระหว่างส่วนใหญ่พบ ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่าปัญหานี้อาจเป็นเรื่องของวัจนลีลา (style) ในการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ

ปรากฏการณ์เช่นนี้พบว่าเป็นงานเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในหลายประเทศ อาทิ ผู้เรียนชาวจีน ชาวญี่ปุ่น และผู้เรียนในแถบตะวันออกกลางซึ่งใช้ภาษาอาราบิกเป็นภาษาแม่ (ดูงานวิจัยของ Hottel-Burkhart (2000), Block (2001) และ Zhu (1997) เป็นต้น) แต่ขณะนี้ยังไม่มียานวิจัยที่ศึกษาว่าจรรยาบรรณการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยว่าแตกต่างจากจรรยาบรรณการเขียนของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาอย่างไร ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจจะทำการศึกษาเปรียบเทียบจรรยาบรรณการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกับของเจ้าของภาษา โดยใช้งานเขียนเรียงความเชิงโต้แย้ง (argumentative essays) เป็นกรณีศึกษา เนื่องจากการเขียนเชิงโต้แย้งนั้นต้องอาศัยความรู้ความคิดที่เป็นระบบและความสามารถทางภาษาที่ดีพอ จึงมักพบว่ามีกระบวนการเรียนการสอนการเขียนเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษเมื่อผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงพอสมควรแล้ว โดยโครงการนี้มีคำถามวิจัย ดังนี้

1. จรรยาบรรณการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะอย่างไร
2. จรรยาบรรณการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามีลักษณะอย่างไร
3. จรรยาบรรณการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาแตกต่างกันอย่างไร

องค์ความรู้ใหม่ที่คาดว่าจะได้จากโครงการวิจัยนี้คือองค์ความรู้เกี่ยวกับความแตกต่างของจรรยาบรรณการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาว่าเหตุใดภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยจึงยังฟังดูไม่เป็นธรรมชาติ ทั้งๆที่งานเขียนไม่มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์หรือคำศัพท์ที่สำคัญ องค์ความรู้ใหม่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน หลักสูตรหรือบทเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนชาวไทยโดยเฉพาะ นอกจากนั้นองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นจะแสดงถึงความก้าวหน้าในการประยุกต์ศาสตร์ความรู้ต่างแขนง

อันได้แก่วัจนลีลาศาสตร์ (stylistics) ภาษาศาสตร์คลังข้อมูล (corpus linguistics) และการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (second language writing) เข้าด้วยกันอีกด้วย

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่ออธิบายความแตกต่างระหว่างวัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา
2. เพื่ออธิบายปัจจัยที่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างวัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา

3. คำถามวิจัย

1. วัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะอย่างไร
2. วัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามีลักษณะอย่างไร
3. วัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาแตกต่างกันอย่างไร

4. ขอบเขตการวิจัย

โครงการวิจัยนี้ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยว่ามีความแตกต่างอย่างไรกับลักษณะภาษาของเรียงความเชิงโต้แย้งที่เขียนโดยผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา โครงการนี้ศึกษาเฉพาะการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้ง มิได้รวมเรียงความประเภทอื่น เนื่องจากเรียงความเชิงโต้แย้งเป็นประเภทของเรียงความที่จัดได้ว่าอยู่ในขั้นสูง และใกล้เคียงกับการเขียนเชิงวิชาการ เพราะผู้เขียนต้องศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล และนำ

ข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์ และแสดงความเห็นของตน ได้ยังสิ่งที่ตนไม่เห็นด้วยอย่างมีเหตุผล และมีหลักการ นอกจากนี้ การเปรียบเทียบก็กระทำระหว่างภาษาอังกฤษของผู้เรียน มิใช่ ภาษาอังกฤษของเจ้าของภาษาที่เป็นมืออาชีพแล้ว ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยเห็นว่าภาษาของผู้เขียนที่เป็นมืออาชีพแล้วนั้นจะเป็นมาตรฐานภาษาที่สูงเกินไปสำหรับการศึกษาเปรียบเทียบวัจนลีลาของผู้เรียนชาวไทย ซึ่งทั้งมิได้เป็นเจ้าของภาษาและยังเป็นผู้ที่ศึกษาภาษาอังกฤษอยู่ อีกด้วย การเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วยกัน น่าจะมีความใกล้เคียงกว่า เพราะผู้เรียนนั้นแม้ว่าจะเป็นเจ้าของภาษาแต่ก็ยังไม่มีการฝึกฝนในการเขียนมากนัก และการเขียนเรียงความก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนและฝึกฝนอยู่ (Granger 2009)

นอกจากนั้น ดังที่จะได้อธิบายในรายละเอียดต่อไปในบทที่ 3 ซอฟต์แวร์ที่ใช้เพื่อการเปรียบเทียบในงานวิจัยนี้เอื้อต่อการเปรียบเทียบในระดับคำ ชนิดคำ (parts of speech) และวงความหมาย (semantic domains) แต่ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการเปรียบเทียบที่ระดับชนิดคำ เพื่อลดข้อจำกัดอันจะเกิดจากความแตกต่างด้านเนื้อหาของเรียงความของผู้เรียนชาวไทยและของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา การเปรียบเทียบในระดับคำและวงความหมายจะนำไปสู่ความแตกต่างด้านความหมายมากกว่าลักษณะและรูปแบบภาษา เนื่องจากคลังข้อมูลของเรียงความทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างด้านหัวข้อและเนื้อหาเรียงความ

5. ระเบียบวิธีวิจัย

1. สร้างคลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย
2. เปรียบเทียบคลังข้อมูลในข้อ (1) กับคลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาซึ่งรวบรวมโดย Professor Sylvianne Granger เพื่อค้นหาชนิดคำสำคัญ (key parts of speech) ทั้งชนิดคำสำคัญเชิงบวกและชนิดคำสำคัญเชิงลบ

3. วิเคราะห์ชนิดคำสำคัญทั้งในคลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยและคลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาในเชิงคุณภาพ โดยพิจารณาบริบทการปรากฏร่วม (co-text) ของคำเหล่านั้น

4. สรุปผลทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. รายการลักษณะภาษาที่ทำให้วจนลีลาการเขียนของผู้เรียนชาวไทยต่างจากวจนลีลาการเขียนของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา

2. ผลการวิจัยในข้อ (1) สามารถมาประยุกต์ใช้ในการจัดทำบทเรียนสำหรับการสอนภาษาอังกฤษและ/ หรือการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ

3. เป็นตัวอย่างของการศึกษาการเขียนอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยโดยใช้กรอบแนวคิด (theoretical concepts) และวิธีการ (methods) ทางภาษาศาสตร์คลังข้อมูล

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับองค์ความรู้และงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีใช้เจ้าของภาษา การใช้คลังข้อมูลในการศึกษาการเขียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ และงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย

2.1. การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของผู้เรียนที่มีใช้เจ้าของภาษา

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเป็นหัวข้อวิจัยที่ได้รับความสนใจจากนักวิจัยภาษาศาสตร์ประยุกต์มาโดยตลอด งานวิจัยหัวข้อนี้ครอบคลุมประเด็นปัญหามากมายและหลากหลาย อาทิ ไวยากรณ์ คำศัพท์ ทักษะต่างๆ ทางภาษาของผู้เรียนที่มีใช้เจ้าของภาษา หรือการเรียนรู้ภาษาที่สอง เป็นต้น แต่การวิจัยเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะนั้นได้รับความสนใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อไม่นานมานี้ (Jun 2008) ตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงสถานะอันเป็นปึกแผ่นของการศึกษาวิจัยหัวข้อนี้ได้ชัดเจนที่สุดคือการถือกำเนิดของวารสารวิชาการด้านนี้โดยเฉพาะ คือ Journal of Second Language Writing ในปีค.ศ. 1992 และการจัดประชุมวิชาการนานาชาติเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเท่านั้นในปีค.ศ. 1998

แม้การศึกษาวิจัยการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจะเจาะจงที่ทักษะการเขียนของผู้เรียนเท่านั้น แต่โดยแท้จริงแล้ว การศึกษาวิจัยด้านนี้มีการบูรณาการศาสตร์และองค์ความรู้ในสาขาวิชาต่างๆ อย่างหลากหลาย ดังที่ Matsuda et al. (2003) กล่าวว่า การเขียนในภาษาที่สองเป็น “an interdisciplinary field of academic study with its own disciplinary infrastructure” ความหลากหลายบนพื้นฐานเดียวกันเกี่ยวกับการเขียนเป็นภาษาที่

สองที่ว่ำนี้นำปรากฏให้เห็นผ่านแง่มุมต่างๆ ที่สามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ประเด็นหลัก กล่าวคือ (1) คุณสมบัติของผู้เขียน (2) กระบวนการเขียนเป็นภาษาที่สอง (3) L2 writing feedback (4) การสอนการเขียนเป็นภาษาที่สอง และ (5) ตัวบทที่เป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยจะได้อธิบายประเด็นหลักเหล่านี้ในรายละเอียดตามลำดับ ดังนี้

(1) คุณสมบัติของผู้เขียน งานวิจัยการเขียนเป็นภาษาที่สองในกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับตัวแปรที่เกี่ยวกับลักษณะหรือคุณสมบัติต่างๆ ของผู้เขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น มีงานวิจัยพบว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีอายุมากกว่า เป็นหญิง หรือได้เคยเรียนหรืออาศัยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักจะมีความสามารถในการเขียนเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศมากกว่า (Hirose and Sasaki 1994; Sasaki and Hirose 1996; Victori 1999) นอกจากนั้น Carson et al. 1990 และ Ma and Wen (1999) พบว่าความสามารถในการเขียนโดยใช้ภาษาแม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในเชิงบวก กล่าวคือ ผู้เรียนที่สามารถเขียนโดยใช้ภาษาแม่ได้ดีมักจะ สามารถเขียนในภาษาที่สองหรือในภาษาต่างประเทศได้ดี อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยบางชิ้น เช่น งานวิจัยของ Aliakbari (2002) แย้งว่าความสามารถในการเขียนเป็นภาษาที่สองกับภาษาแม่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันเสมอไป เนื่องจากใช้ทักษะที่ต่างกัน กล่าวคือ การเขียนเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเน้นการใช้ความสามารถด้านภาษา มิใช่ความสามารถในการเขียน เป็นต้น นอกจากคุณสมบัติต่างๆ ของผู้เขียนแล้ว งานวิจัยในกลุ่มนี้ยังให้ความสนใจกับแนวคิดทางจิตวิทยาด้วย กล่าวคือ มีงานวิจัยพบว่าปัจจัยด้านอารมณ์ ความรู้สึก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้สึกกังวลเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อคุณภาพงานเขียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (Lee 2005)

(2) กระบวนการเขียนเป็นภาษาที่สอง งานวิจัยในกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับกระบวนการที่เกิดขึ้นในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีเจ้าของภาษา การเน้นที่กระบวนการการเขียนตั้งอยู่บนแนวคิดว่าการเขียนเป็นการบวนการที่ซับซ้อน มีหลายขั้นตอน เช่น การระดมสมอง

การเขียนโครงร่าง การร่าง การทำความเข้าใจ feedback การแก้ไข และการตรวจสอบ เป็นต้น ผู้เรียนจำเป็นต้องผ่านกระบวนการเหล่านี้ก่อนที่จะสามารถส่งงานเขียนชิ้นสุดท้ายให้ครูผู้สอน งานวิจัยในกลุ่มนี้จึงเน้นที่การศึกษาปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นและกลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในระหว่างการเขียนก่อนที่จะส่งผลงานชิ้นสุดท้าย งานวิจัยจำนวนหนึ่งในกลุ่มนี้พบว่า การถ่ายโอนจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สองเป็นทั้งปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติและเป็นทั้งกลวิธีที่ผู้เรียนตั้งใจใช้เพื่อให้ตนเองสามารถถ่ายทอดเนื้อหาออกมาในภาษาอังกฤษได้ ทั้งนี้ ระดับการถ่ายโอนภาษาแม่ไปยังการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันไปตามความสามารถของผู้เรียนและการแปลเป็นกลวิธีสำคัญมากประการหนึ่งที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษมักใช้ในการเขียนงานวิจัยของ Arndt 1987, Cumming 1989, Raimes 1985 Uzawa and Cumming 1989 พบว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสามารถทางภาษาอยู่ในระดับสูงกว่าจะพบระดับการถ่ายโอนจากภาษาแม่น้อยกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาที่สองน้อยกว่า และผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยกว่ามักใช้การแปลเป็นกลวิธีในการเขียนมากกว่าผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษสูงกว่า นอกจากนี้การถ่ายโอนภาษา มีงานวิจัยจำนวนหนึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาที่ผู้เรียนใช้ในการวางแผนในการเขียนกับคุณภาพของงานเขียน พบว่าภาษาที่ใช้ในขั้นตอนการวางแผนมิได้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคุณภาพงานเขียน

(3) การตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง การตรวจงานเขียนของผู้เรียนเป็นเรื่องสำคัญมากในการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ การให้ความเห็นต่องานเขียนแบ่งเป็นสองประเภทหลัก คือ ความเห็นของครูผู้สอนและความเห็นของผู้เรียนด้วยกัน งานวิจัยด้านนี้จึงแบ่งเป็นสองกลุ่มใหญ่ตามประเภทของการให้ความเห็น

ประเด็นที่งานวิจัยที่ศึกษาความเห็นของครูผู้สอนให้ความสนใจมีหลากหลายประเด็น อาทิ การให้ความเห็นแง่มุมต่างๆ ในงานเขียน เช่น โครงสร้างและการลำดับความคิด เนื้อหาและแนวคิด วัจนลีลา ไวยากรณ์ ตัวสะกด คำศัพท์ และเครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น (เช่น งานวิจัย

ของ Conrad and Goldstein 1999 และ Ferris 1995 และ 1997) แต่ประเด็นที่มักเป็นที่ถกเถียงกันในการศึกษาด้านนี้คือคำถามที่ว่าครูผู้สอนควรชี้ข้อผิดพลาดทางภาษาในการเขียนของผู้เรียนหรือไม่และการชี้ข้อผิดพลาดดังกล่าวจะช่วยพัฒนาทักษะการเขียนได้จริงหรือไม่ งานวิจัยบางชิ้นพบว่าในขณะที่มีการแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาเป็นหน้าที่สำคัญของครู แต่การชี้ข้อผิดพลาดทางภาษาในงานเขียนอาจจะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาการเขียนของผู้เรียนเนื่องจากผู้เรียนจะมุ่งไปให้ความสนใจกับกฎทางภาษามากกว่าพยายามสื่อความและเรียบเรียงความคิด (Truscott 1996) งานวิจัยจำนวนมากสนับสนุนการชี้ข้อผิดพลาดแบบทางอ้อม เช่น การขีดเส้นใต้ที่ผิดพลาด แทนที่ครูจะระบุข้อผิดพลาดและแสดงการแก้ไขซึ่งเป็นแบบตรง เนื่องจากแบบอ้อมจะทำให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนางานเขียนของตนเองมากกว่า

สำหรับการตรวจงานเขียนโดยผู้เรียนด้วยกันนั้น งานวิจัยพบว่าเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศหลายประการ อาทิ เป็นการสร้างบรรยากาศของการมีผู้อ่านที่ไม่ใช่ครูสอนภาษาและช่วยฝึกให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการวิเคราะห์และการอ่านเชิงวิจารณ์ หัวข้อที่มักเป็นประเด็นในการวิจัยการตรวจงานเขียนโดยผู้เรียนด้วยกันประกอบด้วยประเด็นเรื่องจำนวนที่เหมาะสมของผู้เรียนที่จะเป็นผู้อ่านผู้อ่านงานเขียน การฝึกอบรมผู้เรียนที่จะเป็นผู้อ่าน และบทบาทและตัวตนที่ปรากฏในการให้ความเห็นต่องานเขียนในฐานะที่เป็นผู้เรียนด้วยกัน

(4) การสอนการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ประเด็นเกี่ยวกับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศมีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทว่าประเด็นที่ปรากฏในงานวิจัยกลุ่มนี้มักจำกัดอยู่ที่สองหัวข้อหลักๆ คือ (1) รูปแบบวิธีการสอน (Instruction model) และ (2) การใช้ portfolio รูปแบบวิธีการสอน (Instruction model) การเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศสามารถแบ่งตามแนวคิดและมุมมองเกี่ยวกับงานเขียนได้เป็น 2 รูปแบบ คือ

รูปแบบที่เน้นผลผลิตจากการเขียน ซึ่งให้ความสนใจการใช้ภาษาในงานเขียน เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ และคำเชื่อม เป็นต้น ในขณะที่รูปแบบวิธีการสอนอีกแบบหนึ่งเน้นกระบวนการการเขียน เช่น การวางแผนโครง การร่าง และการแก้ไขงาน เป็นต้น งานวิจัยพบว่ารูปแบบวิธีการสอนที่เหมาะสมขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน ผู้เรียนที่ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำเหมาะจะใช้รูปแบบวิธีการสอนที่เน้นผลผลิต ในขณะที่ผู้เรียนที่มีความรู้ในระดับค่อนข้างดีถึงดีเหมาะกับการสอนที่เน้นกระบวนการ สำหรับวิธีการสอนโดยใช้ portfolio นั้น งานวิจัยพบว่าเป็นรูปแบบวิธีการสอนที่มีประโยชน์มากสำหรับการสอนเขียน เนื่องจากช่วยให้สามารถตรวจสอบพัฒนาการของผู้เรียนและส่งเสริมให้ผู้เรียนประเมินคุณภาพการเขียนของตนเองได้อย่างสม่ำเสมอ

(5) ตัวบทที่เป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ งานวิจัยในกลุ่มนี้สามารถแบ่งออกได้เป็นสองกลุ่มย่อย ได้แก่ (1) การเปรียบเทียบวัจนลีลาที่แตกต่างกันระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง และ (2) ลักษณะภาษาของตัวบทภาษาที่สอง ทั้งนี้ งานวิจัยในสองกลุ่มย่อยนี้มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันอยู่

งานวิจัยชิ้นสำคัญที่ทำให้เกิดกระแสการเปรียบเทียบวัจนลีลาที่แตกต่างกันระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองคืองานวิจัยของ Kaplan (1966) ที่ศึกษารูปแบบการเรียบเรียงความคิดในงานเขียนภาษาต่างๆ และพบว่าแต่ละภาษามีลักษณะวัจนลีลาที่แตกต่างกันออกไป งานเขียนภาษาอังกฤษดำเนินไปแบบแนวตรง กล่าวคือ คำหนึ่งเชื่อมโยงกับคำต่อมาและถัดไป วัจนลีลาการเขียนในภาษาตระกูลโรมานซ์และรัสเซียมักมีการออกนอกหัวข้อที่อภิปรายบ้างและนำเรื่องอื่นๆ ภายนอกเข้ามาในงานเขียน ในขณะที่วัจนลีลาในงานเขียนที่เป็นภาษาทางซีกโลกตะวันออกมักมีลักษณะของการเลี้ยวที่จะกล่าวตรงและเข้าประเด็นหลักในตอนท้ายของงานเขียน งานวิจัยของ Kaplan (1966) เสนอว่าลักษณะวัจนลีลาที่แตกต่างกันเช่นนี้มีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ งานวิจัยบางชิ้นในเวลาต่อมาสนับสนุนสิ่งที่ Kaplan (1966) กล่าว อาทิ Indrasuta (1988) ซึ่งเปรียบเทียบเรียงความที่เขียนโดยผู้เรียนชาว

ไทยที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และพบว่าโครงสร้างของเรียงความภาษาไทยปรากฏในโครงสร้างเรียงความอังกฤษ Wu (2003) พบว่าเรียงความภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวจีนมีโครงสร้างแบบ spiral ซึ่งเป็นรูปแบบโครงสร้างในการเขียนภาษาจีน เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยจำนวนไม่น้อยที่แสดงผลต่างจากงานวิจัยของ Kaplan (1966) กล่าวคือ วัจนลีลาในงานเขียนภาษาที่ 2 มิได้ได้รับอิทธิพลมาจากวัจนลีลาในภาษาที่ 1 อาทิ งานวิจัยของ Mohan และ Lo (1985) ซึ่งพบว่าทั้งเรียงความของผู้เรียนชาวจีนและผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาไม่มีความแตกต่างกันในด้านการสื่อสารเชิงอ้อม (1995) Taylor และ Chen (1991) พบว่ากลวิธีการเรียบเรียงความคิดในเรียงความภาษาอังกฤษและภาษาจีนของผู้เรียนชาวจีนมีปัจจัยเกี่ยวกับประเภทของตัวบท (genre) มาเกี่ยวข้องมากกว่าที่จะเป็นอิทธิพลจากภาษาแม่ และ Kubota (1998) แย้งว่ารูปแบบการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายประการ เช่น ทักษะการเขียนภาษาแม่ของผู้เรียนและระดับความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วย

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะภาษาของตัวบทภาษาที่สองนั้นมีอยู่จำนวนมาก แต่งานวิจัยชิ้นสำคัญที่นำเสนอองค์ความรู้โดยละเอียดและเป็นระบบที่สุด ได้รับการอ้างอิงจากงานวิจัยสาขาการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศอย่างกว้างขวาง ได้แก่ งานวิจัยของ Hinkel (2002) ซึ่งศึกษาเรียงความของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาชาวญี่ปุ่น เกาหลี จีน เวียดนาม อินโดนีเซีย และอาราบิก จำนวน 1457 ชิ้น และเปรียบเทียบกับเรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา และพบว่าลักษณะสำคัญของภาษาในงานเขียนของผู้เรียนที่มีเจ้าของภาษามี 4 ประการ คือ (1) ตัวบทภาษาที่สองจะมีโครงสร้างและใช้คำศัพท์ขั้นพื้นฐานมากกว่าตัวบทภาษาที่หนึ่ง (2) ตัวบทภาษาที่สองจะมีลักษณะใกล้เคียงกับบทสนทนา อันเนื่องมาจากความถี่ของคำนามทั่วไป สรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 กริยา BE สูง ในขณะที่ลักษณะภาษาที่มักพบในการเขียนเชิงวิชาการ เช่น passive voice และ participles มักปรากฏน้อย (3)

ตัวบทของผู้เรียนที่มีใช้เจ้าของภาษามักยาวกว่าของเจ้าของภาษา (4) ปัจจัยที่มีผลต่อภาษาในตัวบทของผู้เรียนที่มีใช้เจ้าของภาษา คือ บทเรียนและการเรียนการสอน การเลือกวิชาเอก และการพยายามแสดงความคิดเห็น

สำหรับการศึกษาวิจัยการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยนั้น ยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน (2558) การวิจัยเริ่มต้นตัวในปี 2553 ก่อนหน้านั้น งานวิจัยด้านการเขียนของผู้เรียนชาวไทยมีน้อยมาก และในช่วงแรกๆ นับตั้งแต่ปี 2553 เป็นต้นมานั้น งานวิจัยด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยส่วนใหญ่เป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาและอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่องานเขียน เพิ่งมาในช่วงปี 2555 ที่งานวิจัยด้านนี้เริ่มมีความหลากหลายขึ้น โดยมีทั้งการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (ซึ่งเริ่มลดน้อยลง) การประเมินงานเขียน วิธีการสอนเขียน และการวิเคราะห์ตัวบทงานเขียนของผู้เรียนชาวไทย ในกลุ่มท้ายสุดซึ่งเป็นกลุ่มงานวิจัยที่ใกล้เคียงกับโครงการวิจัยนี้ มีหัวข้อและระเบียบวิธีวิจัยที่หลากหลายออกไป ได้แก่ การใช้แนวคิด genre อาทิ Amnuai and Wannaruk (2013) และทฤษฎี systemic functional linguistics มาศึกษางานเขียน เช่นงานของ Chaisiri (2010a, 2010b) การศึกษาตัวบทของผู้เรียนชาวไทยเน้นที่ประเด็นการวิเคราะห์ความเชื่อมโยง (cohesion) เช่น Kaewcha (2013) การตั้งหัวเรื่อง (topicalisation) เช่น Liangprayoon et al. (2013) และการสื่ออัตลักษณ์ของผู้เขียนในเรื่องความ Buripakdi (2012a, 2012b) เป็นต้น ในงานวิจัยเหล่านี้ แม้ว่าจะมีการรวบรวมงานเขียนของผู้เรียนเป็นข้อมูล แต่ไม่มีงานวิจัยใดที่ใช้แนวทางการศึกษาแบบภาษาศาสตร์คลังข้อมูลดังเช่นโครงการวิจัยนี้

2.2 การใช้คลังข้อมูลในการศึกษาการเขียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

คลังข้อมูล (corpus) คือ ฐานข้อมูลที่ประกอบด้วยข้อมูลภาษาเขียนหรือภาษาพูดที่เป็นภาษาที่ใช้จริงซึ่งถูกรวบรวมขึ้นมาในปริมาณที่มากเพียงพอตามข้อกำหนดหรือเงื่อนไขที่กำหนดขึ้น เพื่อนำคลังข้อมูลนั้นมาใช้ประโยชน์ในการศึกษาเรื่องต่างๆที่เกี่ยวข้องกับภาษา (อรุณมานะกุล

2553) เนื่องจากคลังข้อมูลถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการวิจัยทางภาษาศาสตร์ อาทิเช่น การศึกษาเรื่องคำ ไวยากรณ์ในระดับประโยค และการแปรของภาษา เป็นต้น คลังข้อมูลจะมีลักษณะสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้แตกต่างจาก archive เพราะมีการกำหนดไว้อย่างเป็นระบบว่า จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นตัวแทนของภาษาใด หรือประเภทใด ในขณะที่คลังข้อมูลแบบ archive ไม่ได้มีไว้เพื่อให้เป็นตัวแทนของภาษา จึงไม่มีการกำหนดเกณฑ์ใดๆ เพื่อคัดเลือกข้อมูล

เนื่องจากคลังข้อมูลภาษาเป็นฐานข้อมูลที่รวบรวมตัวบท (text) อันเกิดจากการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารจริงและมีปริมาณข้อมูลที่มากพอที่จะแสดงให้เห็นรูปแบบและภาพรวมของภาษา หรือการใช้ภาษาต่างๆ การใช้คลังข้อมูลจึงเป็นระเบียบวิจัยที่สำคัญและมีคุณค่าต่องานวิจัยทางภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์ประยุกต์ในปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง จึงไม่น่าแปลกใจที่ งานวิจัยทางภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์ประยุกต์ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา นิยมใช้ระเบียบวิธีวิจัยตามแนวทางภาษาศาสตร์คลังข้อมูล การศึกษาการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศก็เช่นกัน มีการรวบรวมและวิเคราะห์คลังข้อมูลภาษาของผู้เรียนมากมาย ทั้งเพื่อการศึกษาตัวบทของผู้เรียนที่เป็นภาษาที่สอง ซึ่งเป็นกระแสหลักของการใช้คลังข้อมูลในงานวิจัยการเขียนในภาษาที่สอง และเพื่อการวิจัยคุณสมบัติผู้เรียน ซึ่งอาศัยคลังข้อมูลของงานเขียนของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาในระดับต่างๆ หรือมีภูมิหลังแตกต่างกัน แม้แต่ งานวิจัยในกลุ่มที่ศึกษากระบวนการเขียน ซึ่งจะเน้นการวิเคราะห์กระบวนการที่เกิดขึ้นในขั้นตอนต่างๆ ของการเขียนมากกว่าการวิเคราะห์ตัวบทก็ยังมีการรวบรวมและวิเคราะห์คลังข้อมูลของตัวบทที่ผู้เรียนเขียนในขั้นตอนต่างๆ ของการเขียน ตัวอย่างเช่น Lee และ Webster สร้างคลังข้อมูลรายงานเขียนและงานเขียนฉบับสุดท้ายของผู้เรียนในสาขาวิชาต่างๆ เพื่อวิจัยการแก้ไขงานของผู้เรียนและอิทธิพลที่ความเห็นของครูผู้สอนมีต่อการแก้ไขงานเขียน ตัวบทของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ

ตามที่กล่าวไว้ข้างต้น การศึกษาตัวบทของผู้เรียนที่เป็นภาษาที่สองเป็นกระแสหลักของการใช้คลังข้อมูลในงานวิจัยสาขานี้ ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะธรรมชาติของภาษาศาสตร์คลังข้อมูลและการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีความสอดคล้องกัน คือ การใช้ตัวบทเป็นข้อมูลและต่างก็อาศัยการวิเคราะห์ภาษาที่ปรากฏในตัวบทเพื่อนำไปสู่การค้นพบลักษณะและปัญหาในการเขียนของผู้เรียนที่มีใช้เจ้าของภาษา ในปัจจุบัน งานวิจัยที่เน้นประเด็นตัวบทในภาษาที่สองที่ใช้คลังข้อมูลแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มย่อย กล่าวคือ กลุ่มที่เน้นแง่มุมต่างๆ ในวาทกรรม กล่าวคือ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะภาษากับบริบทที่มีใช้ภาษา เพื่อดูว่ารูปแบบภาษาที่ปรากฏในตัวบทนั้นถูกนำมาใช้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายในการเขียนนั้นอย่างไร อาทิ การอธิบายความสัมพันธ์ของงลักษณะภาษากับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน อัตลักษณ์ของผู้เขียนและผู้อ่าน ความคาดหวังของผู้อ่าน บริบทเกี่ยวกับวัฒนธรรมและศาสตร์วิชาที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น (Matsuda et al. 2003) ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งพิจารณาลักษณะภาษาเป็นสำคัญ เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ โครงสร้าง กาล คำปรากฏรวม cohesion and coherence อาทิ Biber et al. (2011)

การใช้คลังข้อมูลภาษาในการศึกษาการเขียนภาษาอังกฤษในลำดับที่สองนั้น นอกจากจะหมายถึงการวิเคราะห์คลังข้อมูลในเชิงปริมาณหรือพิจารณาความถี่ของลักษณะภาษาต่างๆ ตามที่กล่าวข้างต้นแล้ว การใช้คลังข้อมูลภาษาอาจรวมไปถึงการใช้เครื่องมือการวิเคราะห์และแนวคิดแบบภาษาศาสตร์คลังข้อมูล ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของการใช้คลังข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์ตัวบท เครื่องมือและแนวคิดต่างๆ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. คำสำคัญ คำว่า “คำสำคัญ” ในภาษาศาสตร์คลังข้อมูล หมายถึง คำที่มีปรากฏบ่อยหรือน้อยกว่าปกติ เมื่อเปรียบเทียบกับคลังข้อมูลอีกคลังหนึ่ง การจะหาคำแต่ละคำมีความถี่มากหรือน้อยกว่าปกตินั้น เราจะใช้การคำนวณทางสถิติ โดยซอฟต์แวร์จะหาความถี่ของคำแต่ละคำที่ปรากฏในตัวบทที่ศึกษากับในคลังข้อมูลที่นำมาเปรียบเทียบ และจำนวนคำทั้งหมดในตัวบทที่ศึกษาในคลังข้อมูลที่นำมาเปรียบเทียบ จากนั้นซอฟต์แวร์จะนำตัวเลขนี้มาคำนวณสัดส่วนความถี่

ที่คำแต่ละคำปรากฏ และคำนวณว่าสัดส่วนนั้นมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ผู้วิจัยจะต้องกำหนดตัวแปร 2 ประการที่ใช้ในการคำนวณ ได้แก่ ค่าความถี่ขั้นต่ำ (minimum frequency) ที่คำคำหนึ่งปรากฏในตัวบทและคลังข้อมูลอ้างอิงจะสามารถนำมาคำนวณทางสถิติได้ เช่น จะต้องปรากฏอย่างน้อย 10 ครั้ง นอกจากนั้น ผู้วิจัยจะต้องเลือกสูตรการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ และกำหนดค่าจุดตัด (cut-off point) ว่าคำนั้นๆจะต้องมีค่าความสำคัญทางสถิติเป็นเท่าไร จึงจะปรากฏอยู่ในรายการคำสำคัญ กล่าวโดยสรุป “คำสำคัญ” เป็นคำที่มีความสำคัญต่อตัวบทที่ศึกษา เพราะมีค่าความถี่ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่ว่าจะเป็นความถี่ที่มากหรือน้อยกว่าคลังข้อมูลอ้างอิง

สำหรับโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้สูตรสถิติที่เรียกว่า Log-Likelihood ซึ่งมาพร้อมกับโปรแกรม Wmatrix การคำนวณแบบ Log-Likelihood มีข้อดีคือขนาดของตัวบทและคลังข้อมูลอ้างอิงไม่มีผลต่อการคำนวณ (Leech *et al.* 2001) และตั้งค่าจุดตัดที่ 6.63 หนึ่ง ในขณะที่ “คำสำคัญ” ได้มาจากการคำนวณ Scott and Tribble (2006) เน้นว่า “คำสำคัญ” มิได้มีนัยแต่ในเชิงปริมาณเท่านั้น แต่มีความสำคัญต่อตัวบทในเชิงคุณภาพด้วย โดยที่ความสำคัญในลักษณะนี้มี 2 รูปแบบหลัก ได้แก่

(1) ความสำคัญต่อเนื้อหาของตัวบท กล่าวคือ คำสำคัญนั้นๆเป็นคำที่บอกเนื้อหาหลักๆ ของตัวบท อาทิเช่น เรื่องที่เกี่ยวกับต้นไม้ ก็อาจจะมีคำว่า “ใบไม้” “ความร่มรื่น” หรือ “ดิน” เป็นคำสำคัญ คำสำคัญประเภทนี้มักเป็นคำที่ผู้อ่านสามารถระบุได้เอง เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาโดยรวมของตัวบทที่อ่าน

(2) ความสำคัญต่อวัจนลีลาของตัวบท (textual style) กล่าวคือ คำที่ปรากฏนั้นแม้จะไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของตัวบทนัก แต่ชี้ให้เห็นลักษณะที่โดดเด่นของตัวบทนั้นๆ ซึ่งเป็นลักษณะที่ทำให้ตัวบทนั้นแตกต่างจากตัวบทใดๆ ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว จะบ่งบอกลีลาการเขียนของผู้ประพันธ์ตัวบท เช่น คำว่า “can” หรือ “of” ซึ่งไม่ได้บ่งบอกความหมายของตัวบท คำสำคัญประเภทนี้มักเป็นคำที่ผู้อ่านไม่ได้นึกถึง อย่างไรก็ตาม Leech and Short (1981) ตั้งข้อสังเกตว่าคำสำคัญประเภทนี้แม้จะไม่ได้ชี้ให้เห็นเนื้อหาของตัวบทโดยตรง แต่แท้จริงแล้วก็เป็นส่วนหนึ่งของการสร้าง

ความหมายในตัวเองด้วย เพราะหากปราศจากคำเหล่านี้ รูปแบบและความหมายของตัวบทก็อาจเปลี่ยนไป

2. รูปแบบการปรากฏร่วมของคำ (patterns of co-occurrence) เป็นแนวคิดหลักของการวิเคราะห์ภาษาตามแนวภาษาศาสตร์คลังข้อมูล ซึ่งกล่าวไว้ว่าการใช้ภาษาเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและบริบท และความสัมพันธ์นั้นจะปรากฏผ่านการปรากฏร่วมของคำ แต่ละคำไม่มากก็น้อย แม้ว่า “บริบท” นั้นจะมีใช้ภาษา เช่น ทศนคติของผู้เขียน ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน หรือบริบททางสังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น

รูปแบบการปรากฏร่วมของคำในมุมมองภาษาศาสตร์คลังข้อมูลตัวบทมีได้หลายรูปแบบ เริ่มตั้งแต่คำ 2 คำขึ้นไปที่อยู่ติดกัน เช่น “I think”, “I think that” และ “I think that he” คำที่มีได้อยู่ติดกันแต่มีปรากฏในระยะที่ไกลกันและมีความถี่ของการปรากฏร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่น คำว่า “essay” กับคำว่า “questions” ถือเป็นคำปรากฏร่วมสำคัญในคลังข้อมูลแห่งชาติอังกฤษ (British National Corpus) แม้ว่าทั้งสองคำนี้จะมิได้อยู่ติดกัน แต่จากการคำนวณผ่านซอฟต์แวร์ในคลังข้อมูลดังกล่าว ปรากฏว่าคำว่า “questions” เป็นคำปรากฏร่วมคำหนึ่งของคำว่า “essay” ซึ่งแสดงว่าทั้งสองคำนี้มักปรากฏอยู่ใกล้กันในระยะ 4-5 คำบ่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดและความถี่เช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าคำทั้งสองมีความเกี่ยวข้องกันในทางใดทางหนึ่ง เช่น ทางวงความหมายหรือทางไวยากรณ์ เป็นต้น ความเกี่ยวข้องเช่นนี้ทำให้เราสามารถตีความเกี่ยวกับบริบทของการใช้คำว่า “essay” หรือลักษณะสำคัญของสิ่งที่คำนั้นๆ สื่อได้ เช่น การเขียนเรียงความ (essay) มักมีวัตถุประสงค์เพื่ออภิปรายประเด็นคำถามต่างๆ (questions) เป็นต้น

3. มิติทางตัวบทในคำ (textual dimension of lexis) ในขณะที่แนวคิดเรื่องการปรากฏร่วมของคำเน้นความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือวลีกับความหมายที่ปรากฏในตัวบท แนวคิดเรื่องมิติทางตัวบทในคำนี้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือวลีกับหน้าที่ (function) ในตัวบท ความสัมพันธ์

เชิงหน้าที่ระหว่างคำกับตัวบทแบ่งออกเป็นสองทิศทาง ทิศทางแรกคือการที่คำทำหน้าที่บางอย่างต่อตัวบท เช่น การสร้างความเชื่อมโยงในตัวบท อีกทิศทางหนึ่งของความสัมพันธ์เชิงหน้าที่ระหว่างคำและตัวบทคือการที่คุณสมบัติเฉพาะของคำคำหนึ่งเป็นคุณสมบัติด้านตัวบท กล่าวคือคำคำหนึ่งนอกจากจะมีคุณสมบัติต่างๆ อาทิ คุณสมบัติทางไวยากรณ์ ทางความความหมายและทางการใช้ร่วมกับคำอื่นแล้ว คำแต่ละคำยังมีคุณสมบัติด้านตัวบทด้วย อาทิ คำว่า “almost” และ “nearly” ต่างก็มีคุณสมบัติด้านไวยากรณ์เป็นคำกริยาวิเศษณ์ ด้านความหมายก็มีความหมายเหมือนกัน แต่มีคุณสมบัติทางการใช้และตัวบทต่างกันคือ คำว่า “almost” มักปรากฏร่วมกับคำคุณศัพท์ กริยาวิเศษณ์ และกริยา ในขณะที่ “nearly” มักปรากฏร่วมกับคำบอกจำนวน และ “almost” มักปรากฏในตัวบทประเภทนิยาย ส่วน “nearly” มักปรากฏในข่าว (Aijmer 2003) เป็นต้น การวิเคราะห์มิติทางตัวบทสามารถกระทำได้ผ่านการวิเคราะห์ตำแหน่งที่คำนั้นปรากฏในประโยค ย่อหน้า และตัวบทโดยรวม และค่าความถี่ที่คำนั้นๆ ปรากฏในตัวบทแต่ละประเภทเป็นสำคัญ

ในโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือและแนวคิดตามแนวทางภาษาศาสตร์คลังข้อมูลทั้งสามข้างต้นเป็นกรอบการวิเคราะห์ เนื่องจากในปัจจุบัน แม้ว่าจะมีการใช้คลังข้อมูลในการศึกษาการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำนวนไม่น้อย แต่การใช้คลังข้อมูลส่วนมากในงานวิจัยสาขานี้ยังจำกัดอยู่ที่การดูและเปรียบเทียบค่าความถี่ของลักษณะภาษาต่างๆ ซึ่งอาจโยงเข้ากับประเด็นทางวาทกรรมดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น แต่การใช้กรอบเครื่องมือและแนวคิดเฉพาะทางภาษาศาสตร์คลังข้อมูลยังมีไม่มากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อ 1 และ 3 (กรอบแนวคิดเรื่องรูปแบบการปรากฏร่วมของคำ ในข้อ 2 ได้นำไปใช้ในงานวิจัยพอสมควร อาทิ Hyland 2008 และ Chen and Baker 2010)

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงขั้นตอนต่างๆ ในการทำวิจัยโครงการนี้ อันประกอบด้วย การสร้างคลังข้อมูล คลังข้อมูลผู้เรียน (learner corpus) คลังข้อมูลอ้างอิง ข้อมูลเกี่ยวกับโปรแกรม Wmatrix ซึ่งเป็นเครื่องมือหลักที่ใช้ในการวิจัยนี้

3.1 การสร้างคลังข้อมูลผู้เรียน

การออกแบบและสร้างคลังข้อมูลภาษาเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับงานวิจัยที่ใช้แนวทางภาษาศาสตร์คลังข้อมูล Kennedy (1998) ได้กล่าวถึงปัจจัยต่างๆ ที่นักวิจัยควรคำนึงในการสร้างคลังข้อมูลภาษา ซึ่งผู้วิจัยนำมาพิจารณาและประยุกต์ใช้กับงานวิจัยของตนเอง ดังที่จะได้อธิบายต่อไป ดังนี้

3.1.1 วัตถุประสงค์

Kennedy กล่าวว่านักวิจัยจะต้องมีความชัดเจนว่าต้องการสร้างคลังข้อมูลเพื่อประโยชน์อะไร คลังข้อมูลที่จะใช้เป็นคลังข้อมูลแบบทั่วไป (general corpus) หรือเป็นคลังข้อมูลเฉพาะทาง (specialized corpus)

3.1.2 ความสมดุลและขนาด (balance and size)

การเป็นตัวแทนภาษา (representativeness) เป็นคุณสมบัติที่สำคัญอย่างยิ่งยวดของคลังข้อมูลภาษา (Leech 1992) นักวิจัยจะต้องมีความชัดเจนว่าคลังข้อมูลของตนเองใช้นั้นเป็นตัวแทนของภาษาอะไร หรือภาษาประเภทใด และเกณฑ์สำคัญที่ต้องนำมาพิจารณาในการออกแบบและสร้างคลังข้อมูลให้เป็นตัวแทนภาษาที่ต้องการศึกษาคือสมดุลและขนาด

ในด้านสมมูลนั้น Kennedy (1998) กล่าวว่าสมมูลของคลังข้อมูลหมายถึงการพิจารณาเรื่องความหลากหลายของตัวบทในคลังข้อมูลว่าจะให้ความสำคัญกับตัวบทประเภทใด เช่น ตัวบทเขียนหรือตัวบทพูด หรือเป็นตัวบทที่สร้างขึ้นโดยกลุ่มคนประเภทใด ภาษาที่ใช้โดยของเจ้าของภาษาเท่านั้นหรือใครก็ตามที่ใช้ภาษานั้น เป็นต้น

สำหรับขนาดของคลังข้อมูลนั้น Sinclair (1991) แนะนำคลังข้อมูลภาษาควรมีขนาดใหญ่มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคลังข้อมูลภาษาทั่วไป เพื่อให้สามารถเป็นตัวแทนของภาษาที่ต้องการศึกษาได้ และในความเป็นจริง ในการใช้ภาษาของเราตามธรรมชาติแล้ว มักจะมีคำไวยากรณ์ (function word) ปรากฏอยู่มากกว่าคำเนื้อหา (content word) อย่างไรก็ตาม Leech (1992) กล่าวว่าขนาดของคลังข้อมูลเพียงอย่างเดียวไม่สามารถบอกความเป็นตัวแทนของภาษานั้นได้ ความเป็นตัวแทนยังขึ้นอยู่กับการออกแบบให้คลังข้อมูลมีความสมดุลและครอบคลุมภาษาในประเภทต่างๆด้วย

3.1.3 การสร้างคลังข้อมูลในโครงการวิจัยนี้

สำหรับการสร้างคลังข้อมูลสำหรับโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการสร้างคลังข้อมูลทั่วไปข้างต้นมาพิจารณาปรับใช้ในการสร้างคลังข้อมูลการเขียนของผู้เรียนชาวไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัจจัยเรื่องวัตถุประสงค์ของงานวิจัยและสมดุลของตัวอย่างตัวบทที่นำมาใช้สร้างคลังข้อมูล ส่วนในเรื่องขนาดนั้น ผู้วิจัยมิได้กำหนดเป็นเกณฑ์ในลำดับแรกตั้งแต่เริ่มสร้างคลังข้อมูล เนื่องจากไม่มีเกณฑ์ที่แน่ชัดในการกำหนดขนาดคลังข้อมูล ผู้วิจัยจึงให้ความสำคัญกับการกำหนดลักษณะของตัวบทให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์งานวิจัยและสมดุลของตัวอย่างตัวบทเป็นหลัก ส่วนขนาดของคลังข้อมูล ผู้วิจัยจะนำมาพิจารณาหลังจากที่ได้รวบรวมตัวบทตามที่ออกแบบลักษณะคลังข้อมูลไว้รัดกุมแล้ว

1. วัตถุประสงค์ เนื่องจากโครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะค้นหาและระบุลักษณะภาษาในเรื่องความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่ทำให้การใช้ภาษาของผู้เรียนชาวไทย

แตกต่างจากผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา แม้ว่าผู้เรียนชาวไทยจะมีความรู้ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ในระดับดีถึงดีมาก อีกทั้งมีพื้นความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างและการลำดับความคิดในการเขียนเรียงความแล้วก็ตามนั้น ปัจจัยที่นำมาใช้ในการรวบรวมคลังข้อมูลในงานวิจัยนี้คือ ผลการประเมินเรียงความของผู้เรียนชาวไทย เพื่อให้แน่ใจได้ว่าเรียงความที่อยู่ในคลังข้อมูลมีคุณภาพในด้านภาษาและโครงสร้างการเขียน ผู้วิจัยจึงได้ใช้เรียงความที่นิสิตนักศึกษาชาวไทยระดับปริญญาตรีเขียนในการทำข้อสอบปลายภาคในวิชาการเขียนเรียงความ เนื่องจากผู้เรียนได้ผ่านบทเรียนด้านการเขียนและฝึกเขียนมาตลอดทั้งภาคการศึกษาแล้ว นอกจากนั้น เรียงความที่จะมาอยู่ในคลังข้อมูลนี้จะต้องได้คะแนนสูงที่สุดใน 20 อันดับแรก สาเหตุที่ผู้วิจัยกำหนดจำนวนเรียงความเช่นนี้เป็นเพราะในช่วงเริ่มต้นของการสร้างคลังข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะเลือกเฉพาะเรียงความที่ได้คะแนนในระดับ A เท่านั้น แต่ปรากฏว่าเรียงความระดับนั้นมีจำนวนน้อย แม้ว่าจะรวบรวมจากหลายมหาวิทยาลัย หากต้องการแต่เรียงความระดับ A จะต้องรอกเก็บข้อมูลในภาคการศึกษาอื่นๆ ซึ่งทำให้ใช้เวลานานเกินไปกว่าจะได้จำนวนที่เหมาะสม ผู้วิจัยจึงตัดสินใจใช้เกณฑ์ด้านจำนวนรวมด้วย คือ เรียงความที่ได้คะแนนสูงที่สุดใน 20 ลำดับแรก ซึ่งจะรวมเรียงความที่อยู่ในระดับ B+ หรือ B ลำดับต้นๆ

นอกจากหลักเกณฑ์เรื่องกำหนดคุณภาพเรียงความแล้ว ยังต้องพิจารณาถึงประเภทของเรียงความที่จะนำมาใช้สร้างคลังข้อมูลด้วย เนื่องจากเรียงความที่นิสิตนักศึกษาเรียนนั้นมีหลายประเภท อาทิ เรียงความเชิงโต้แย้ง เรียงความวิเคราะห์เหตุผล เรียงความที่เป็นเรื่องเล่า เป็นต้น สำหรับโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้เฉพาะเรียงความเชิงโต้แย้ง เนื่องจากเป็นเรียงความที่ต้องใช้ความรู้ภาษาอังกฤษในระดับหนึ่ง เพราะผู้เรียนจะต้องประมวลทักษะต่างๆ เข้าด้วยกันในการเขียน ทั้งการอ่านค้นคว้า เตรียมข้อมูล การวิเคราะห์ประเด็นต่างๆ ทั้งความเป็นเหตุ-ผล ข้อดี-ข้อเสีย ประเมินคุณค่า แสดงความคิดเห็นของตนเอง สนับสนุนความคิดนั้น โต้แย้งประเด็นที่ตนไม่เห็นด้วยอย่างเป็นเหตุเป็นผล และโน้มน้าวให้อ่านคล้อยตาม ฯลฯ เรียงความเชิงโต้แย้งจึงเป็นทักษะการเขียนสำคัญที่เป็นพื้นฐานไปสู่การเขียนเชิงวิชาการ

2. สมดุลของข้อมูล ผู้วิจัยได้รวบรวมเรียงความเชิงโต้แย้งจากมหาวิทยาลัย 5 แห่งในประเทศไทยที่มีการสอนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ได้แก่ (1) ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2) สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (3) ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (4) ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และ (5) คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล การรวบรวมเรียงความเชิงโต้แย้งที่ได้คะแนนสูงสุด 20 ลำดับแรกของแต่ละสถาบันข้างต้นจะช่วยสร้างความหลากหลายในคลังข้อมูล มิให้รูปแบบและวัจนลีลาการเขียนเรียงความจำกัดอยู่แต่เพียงสถาบันใดสถาบันหนึ่งซึ่งแน่นอนว่าเรียงความของผู้เรียนต้องได้รับอิทธิพลจากการเรียนการสอนในห้องบ้างไม่มากนักน้อย

อย่างไรก็ตาม การใช้เรียงความจากสถาบันต่างๆ กัน ส่งผลให้หัวข้อเรียงความมีความแตกต่างกันไปด้วย แน่นอนว่า การประสานงานกับสถาบันข้างต้นเพื่อรวบรวมเรียงความหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งย่อมสามารถทำได้ แต่จะต้องใช้เวลาและการวางแผนมากพอสมควรที่จะมิให้เป็นการแทรกแซงการเรียนการสอนและการวัดผลผู้เรียนของสถาบันแต่ละแห่ง ในขณะเดียวกันก็สามารถรักษาความเป็นธรรมชาติของการเขียนความของผู้เรียนได้ นอกจากนี้ หากกำหนดหัวข้อเรียงความของผู้เรียนชาวไทยให้ตรงกัน ก็ควรกำหนดหัวข้อของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาให้ตรงกับผู้เรียนชาวไทยด้วยเพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบ แต่การกำหนดหัวข้อเรียงความของผู้เรียนเจ้าของภาษานั้นยิ่งกระทำได้ยากกว่าและใช้เวลานานกว่ามาก ผู้วิจัยจึงได้ขอเรียงความที่เป็นการสอบปลายภาคที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับที่ดีที่สุด 20 ลำดับแรกจากทั้งมหาวิทยาลัย ดังนั้น หัวข้อเรียงความจึงแตกต่างกันออกไป แม้มาจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน

อนึ่ง ผู้วิจัยตระหนักดีว่าหัวข้อของเรียงความที่แตกต่างกันอาจส่งผลถึงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเรียงความของผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา กล่าวคือ อาจยังได้ความแตกต่างที่พบเป็นเพราะเนื้อหาเรียงความต่างกันมากกว่าที่จะ

เป็นรูปแบบทางลักษณะภาษาที่ใช้ต่างกัน แต่ผู้วิจัยได้พิจารณาแล้วว่าปัญหาเรื่องความแตกต่างด้านเนื้อหาสามารถแก้ไขได้ในระดับที่น่าพอใจในขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล กล่าวคือ การเลือกวิเคราะห์ลักษณะภาษาที่สามารถพบได้ในตัวบททุกประเภท มิใช่ลักษณะภาษาที่ถูกจำกัดผ่านเนื้อหา เช่น การเน้นวิเคราะห์ชนิดคำหน้าที่มากกว่าคำเนื้อหา หรือการเน้นวิเคราะห์ลักษณะทางไวยากรณ์มากกว่าลักษณะทางความหมาย เป็นต้น ในเรื่องนี้ ผู้วิจัยจะได้อธิบายในรายละเอียดต่อไปเกี่ยวกับซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการสกัดลักษณะสำคัญของเรียงความ นอกจากนี้ เราสามารถตรวจสอบรูปแบบการกระจายตัว (distributional pattern) ของลักษณะภาษาที่ปรากฏได้ว่าเกิดขึ้นในทุกตัวบทหรือเฉพาะบางตัวบท

อันที่จริงแล้ว การสร้างความหลากหลายทางเนื้อหาเรียงความทั้งภายในคลังข้อมูลเองและระหว่างคลังข้อมูลก็อาจเป็นข้อดีได้เช่นกัน เพราะหากจำกัดหัวข้อเรียงความให้ตรงกัน ผลการวิจัยที่เกิดขึ้นก็จะต้องตีความในมุมที่แคบกว่า คือ ผลความแตกต่างนั้นเกิดขึ้นเพราะเรียงความมีเนื้อหาเฉพาะเรื่องเท่านั้น ทำให้เกิดคำถามได้ว่าผลการวิจัยนี้สามารถอธิบายความแตกต่างระหว่างผู้เรียนชาวไทยกับเจ้าของภาษาในบริบทหัวข้ออื่นหรือไม่ การสร้างความหลากหลายทางเนื้อหาอย่างมีหลักการอาจทำให้เห็นภาพรวมของลักษณะภาษาในการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนชาวไทยได้กว้างกว่าก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้ คลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่มีความสามารถระดับ A - B นี้จึงประกอบด้วยเรียงความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี วิธีการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย ความเป็นส่วนตัวในยุคสังคมออนไลน์ การเรียนในโรงเรียนนานาชาติ ลิขสิทธิ์ การใช้สัตว์ในการทดลองทางวิทยาศาสตร์ และการวิจารณ์ตัวละครในวรรณกรรมบางเรื่อง

3. ขนาดของคลังข้อมูล คลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษระดับ A - B ของผู้เรียนชาวไทยที่ได้จากการรวบรวมโดยใช้เกณฑ์ข้างต้นมีขนาด 41821 คำ ซึ่งถือว่าเป็นคลังข้อมูลขนาดเล็กแม้ว่าจะมีจำนวนตัวบทเรียงความถึง 100 ตัวบท ตัวเลขนี้สะท้อนให้เห็นว่า

เรียงความของผู้เรียนชาวไทยก่อนข้างต้น คือ มีความยาวเฉลี่ย 418.21 คำ ผู้วิจัยเห็นว่าแม้ว่าจำนวนเรียงความจะมาก แต่ความยาวของเรียงความแต่ละชิ้นไม่มาก ทำให้คลังข้อมูลมีขนาดเล็ก ผู้วิจัยจึงตั้งใจจะเก็บข้อมูลเพิ่ม โดยขอความร่วมมือจากมหาวิทยาลัยแห่งอื่นๆ ที่เปิดรายวิชาการเขียนเรียงความ แต่ไม่ได้รับการตอบรับกลับมา มีมหาวิทยาลัยหนึ่งตอบรับที่จะส่งสำเนาเรียงความที่เป็นข้อสอบปลายภาค 20 ฉบับมาให้ผู้วิจัยทางไปรษณีย์ แต่ผู้วิจัยไม่ได้รับเรียงความดังกล่าว เมื่อติดต่อกลับไป ก็ได้รับการยืนยันว่าส่งสำเนาเรียงความมาให้ผู้วิจัยแล้ว คาดว่าเกิดการสูญหายระหว่างทาง ผู้วิจัยเห็นว่าได้ใช้เวลาในการรวบรวมข้อมูลนานเกินกว่าที่กำหนดไว้พอควรแล้ว หากรอเก็บข้อมูลต่อไปหมายความว่าผู้วิจัยจะต้องรออีกหนึ่งภาคการศึกษา คือประมาณ 4 เดือน จึงจะได้เรียงความชุดใหม่มาเพิ่มเติม จะทำให้เสียเวลาการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งเป็นขั้นตอนที่ต้องใช้เวลามากที่สุด ผู้วิจัยจึงใช้คลังข้อมูลที่สร้างได้ล่าสุดเป็นคลังข้อมูลหลักที่ใช้ในการวิจัย กล่าวคือ เป็นคลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษที่ได้คะแนนระดับ A - B ของผู้เรียนชาวไทย จำนวน 41821 คำ ประกอบด้วยเรียงความที่มีหัวข้อหลากหลายจำนวน 100 ฉบับจากมหาวิทยาลัย 5 แห่ง แห่งละ 20 ฉบับ

3.2 คลังข้อมูลอ้างอิง

คลังข้อมูลอ้างอิงหมายถึงคลังข้อมูลที่นำมาใช้เป็นตัวเปรียบเทียบกับคลังข้อมูลหลักเพื่อหาคำตอบว่าคลังข้อมูลหลักแตกต่างจากรูปแบบภาษา “มาตรฐาน” ที่คลังข้อมูลอ้างอิงเป็นตัวแทนอย่างไร การเลือกคลังข้อมูลเพื่อนำมาใช้เป็นคลังข้อมูลอ้างอิงนั้นขึ้นอยู่กับคำถามวิจัยและความสอดคล้องทางบริบทระหว่างคลังข้อมูลหลักกับคลังข้อมูลที่จะเลือกมาเป็นคลังข้อมูลอ้างอิง เช่น ประเภทตัวบท ประเภทคลังข้อมูล เป็นต้น

ในโครงการวิจัยนี้ คลังข้อมูลที่ผู้วิจัยเลือกเป็นคลังข้อมูลอ้างอิงคือ The Louvain Corpus of Native English Essays (LOCNESS ซึ่งต่อไปผู้วิจัยจะเรียกว่า NATIVE) ซึ่งมีขนาด 324,304 คำ ประกอบด้วย (1) เรียงความของนักเรียน A Level ของอังกฤษ 60,209 คำ (2)

เรียงความของนักศึกษาอังกฤษ 95,695 คำ และ (3) เรียงความของนักศึกษาอเมริกัน 168,400 คำ ผู้วิจัยเลือกคลังข้อมูลนี้เพราะเป็นคลังข้อมูลที่รวบรวมเรียงความเชิงโต้แย้งทั้งสิ้น เขียนโดยผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา ทั้งอังกฤษและอเมริกัน หัวข้อของเรียงมีความหลากหลายและความใกล้เคียงกับคลังข้อมูลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กล่าวคือ มีเรียงความเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี และเรียงความที่เป็นการวิพากษ์วิจารณ์วรรณกรรมเช่นเดียวกับคลังข้อมูลของผู้วิจัย

3.3 ซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการประมวลผล

ซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการเปรียบเทียบคลังข้อมูล THAI กับคลังข้อมูลอ้างอิงในโครงการวิจัยนี้คือโปรแกรม Wmatrix ซึ่งสร้างขึ้นโดยดร.พอล เรย์สัน มหาวิทยาลัยแลงคาสเตอร์ ประเทศสหราชอาณาจักร ผู้ใช้ Wmatrix สามารถเข้าใช้โปรแกรมได้ทางอินเทอร์เน็ต โดยโปรแกรมนี้สามารถคำนวณความถี่ของคำ (word frequency) และแสดงผลเมื่อเราค้นหาคำที่ต้องการพร้อมทั้งจัดเรียงคำนั้นในบริบทที่คำนั้นปรากฏ หรือที่รู้จักกันว่าในลักษณะคอนคอร์ดแดนซ์ไลน์ (concordance line) การแสดงข้อมูลความถี่และคอนคอร์ดแดนซ์ของคำนั้นเป็นลักษณะพื้นฐานของซอฟต์แวร์ที่ใช้ในงานวิจัยภาษาศาสตร์คลังข้อมูล แต่คุณลักษณะพิเศษของโปรแกรม Wmatrix คือโปรแกรมนี้บรรจุไฟล์คลังข้อมูลตัวบทประเภทต่างๆของ BNC แล้ว อีกทั้งมีโปรแกรมใส่ข้อมูลเกี่ยวกับหน้าที่ของคำ (โปรแกรม CLAWS) และโปรแกรมที่ใส่ข้อมูลเกี่ยวกับวงความหมายของคำ (โปรแกรม USAS) ในตัวบทที่ผู้ใช้อัพโหลดลงโปรแกรม Wmatrix ด้วยเหตุนี้ เมื่อผู้ใช้ซอฟต์แวร์นี้อัพโหลดคลังข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยแล้ว (ทั้งคลังข้อมูลหลักและคลังข้อมูลอ้างอิง) ตัวบทที่ต้องการศึกษาแล้ว ก็จะสามารถเปรียบเทียบคลังข้อมูลของตนทั้งในระดับคำศัพท์ ไวยากรณ์ (ชนิดคำ – part of speech) และวงความหมายได้ สำหรับโครงการนี้ ผู้วิจัยเลือกที่จะเปรียบเทียบ THAI กับ NATIVE ในระดับชนิดคำเท่านั้นด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ ประการแรก การเปรียบเทียบในระดับวงความหมายไม่เหมาะสมกับโครงการนี้ เนื่องจากหัวข้อเรียงความของคลังข้อมูลหลักกับคลังข้อมูลเปรียบเทียบแตกต่างกัน วงความหมายหลักบ่งบอกถึงเนื้อหาที่ต่างกันมากกว่ารูปแบบหรือ

ลักษณะภาษาที่ต่างกัน ประการที่สอง เมื่อเปรียบเทียบการเปรียบเทียบในระดับชนิดคำกับระดับคำแล้ว พบว่ารายการคำที่ปรากฏมีความทับซ้อนกันอยู่มากแต่การเปรียบเทียบในระดับชนิดคำสามารถให้ทั้งภาพรวมของรูปแบบการใช้ภาษาในด้านชนิดคำและรายละเอียดเกี่ยวกับคำต่างๆ ที่ปรากฏในแต่ละชนิด ได้ว่าคำใดมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่การเปรียบเทียบคำสำคัญสะท้อนให้เห็นเฉพาะคำแต่ละคำ เราจึงมองเห็นความสำคัญของแต่ละคำแต่มีอาจเห็นภาพรวมของรูปแบบการใช้ภาษาในคลังข้อมูลได้ชัดเจนเท่ากับการเปรียบเทียบในระดับคำ ประการสุดท้าย แม้ว่าชื่อ “ชนิดคำ” จะหมายถึงการสกัดรูปแบบภาษาในระดับชนิดคำ แต่ไม่ได้หมายความว่าจะทำให้ขาดมิติทางภาษาระดับอื่น ดังเช่นที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 การใช้มุมมองทางภาษาศาสตร์คลังข้อมูลไม่ได้มีแต่เพียงการดูค่าความถี่หรือการวิเคราะห์คำเท่านั้น แต่การเปรียบเทียบในระดับชนิดคำจะแสดงให้เห็นภาพรวมของรูปแบบการใช้คำศัพท์โดยมีชนิดคำเป็นจุดตั้งต้น และชนิดคำแต่ละกลุ่มจะนำเราไปสู่การวิเคราะห์ความหมายและหน้าที่ที่คำแต่ละกลุ่มหรือแต่ละคำนั้นมีต่อตัวบท ซึ่งจะทำให้เรามองเห็นลักษณะของตัวบทนั้นได้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง งานวิจัยชิ้นนี้ใช้กรอบแนวคิดทางภาษาศาสตร์คลังข้อมูลที่ว่าคำศัพท์ ไวยากรณ์ และตัวบทมีความเชื่อมโยงกันอย่างแยกไม่ออก ดังที่ผู้วิจัยจะได้แสดงผ่านการวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบในบทที่ 4 ต่อไป

3.4 กรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ข้อมูล

แนวทางในการใช้คลังข้อมูลมี 2 รูปแบบหลัก แบบแรกเป็นการใช้คลังข้อมูลเพื่อตรวจสอบว่าสมมติฐานเกี่ยวกับลักษณะหรือรูปแบบการใช้ภาษาที่นักวิจัยตั้งนั้นเป็นจริงหรือไม่ ส่วนอีกแบบหนึ่งนั้น เป็นการเปรียบเทียบตัวบทที่ศึกษากับคลังข้อมูลภาษาอังกฤษเพื่อค้นหาว่าลักษณะภาษาใดที่ทำให้ตัวบทนั้นแตกต่าง ในกรณีนี้ นักวิจัยจะไม่ตั้งสมมติฐานไว้ก่อนว่าต้องการค้นหาลักษณะภาษาใด แต่จะใช้ผลจากการเปรียบเทียบเป็นตัวตั้งเพื่อทำการสืบค้นความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษากับความหมายของตัวบทนั้นต่อไป แนวทางการใช้คลังข้อมูลแบบนี้ Tognini-bonelli (2001) เรียกว่า corpus-driven approach ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้แนวทาง corpus-driven approach เนื่องจากการศึกษาลักษณะภาษาในงานเขียนของผู้เรียนชาวไทยที่ตั้งต้นจาก

สมมติฐานของของผู้นี้วิจัยนั้นมีจำนวนพอสมควรแล้ว ผู้นี้วิจัยเห็นว่าควรใช้ระเบียบวิธีวิจัยใหม่เช่น
กรอบแนวคิดแบบ corpus-driven ที่สามารถแสดงลักษณะภาษาสำคัญที่อาจหลุดรอดการสังเกต
ของนักวิจัยไปได้

3.5 สรุปขั้นตอนการทำวิจัย

1. สร้างคลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย
2. เปรียบเทียบคลังข้อมูลในข้อ (1) กับคลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของ
ภาษาซึ่งรวบรวมโดย Professor Sylvianne Granger เพื่อค้นหาชนิดคำสำคัญ (key parts of speech)
3. วิเคราะห์ชนิดคำสำคัญ (key parts of speech) ในเชิงคุณภาพ ทั้งชนิดคำสำคัญในคลังข้อมูล
เรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยและคลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนที่
เป็นเจ้าของภาษา โดยพิจารณาบริบทการปรากฏร่วม (co-text) ของคำเหล่านั้น
4. สรุปผลทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะได้นำเสนอผลการเปรียบเทียบคลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้ง ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า THAI) กับคลังข้อมูลเรียงความเชิงโต้แย้ง ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า NATIVE) ในระดับชนิดคำ ผลการวิจัยแบ่งออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ คือ (1) ชนิดคำสำคัญที่ปรากฏมากกว่าปกติใน THAI เมื่อเปรียบเทียบกับ NATIVE หรือชนิดคำสำคัญเชิงบวก และ (2) ชนิดคำสำคัญที่ปรากฏน้อยกว่าปกติใน THAI เมื่อเปรียบเทียบกับ NATIVE หรือชนิดคำสำคัญเชิงลบ

4.1 ชนิดคำที่สำคัญใน THAI

จากการเปรียบเทียบ THAI กับ NATIVE โดยใช้ค่าจุดตัด log-likelihood ที่ 6.63 นั้น พบว่าชนิดคำที่สำคัญที่ทำให้ THAI มีความแตกต่างจาก NATIVE อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแบ่งได้เป็นสองกลุ่มย่อย คือ ชนิดคำที่ปรากฏมากผิดปกติ และ ชนิดคำที่ปรากฏน้อยผิดปกติ ซึ่งจะได้อธิบายตามลำดับต่อไป ดังนี้

4.1.1 ชนิดคำที่ปรากฏมากผิดปกติใน THAI

ชนิดคำที่ปรากฏมากผิดปกติใน THAI เมื่อเปรียบเทียบกับ NATIVE ได้แก่ชนิดคำที่แสดงไว้ในตารางที่ 1 ข้างล่างนี้

ตารางที่ 1 ชนิดคำที่ปรากฏมากกว่าปกติใน THAI เมื่อเปรียบเทียบกับ NATIVE

ชนิดคำ	ตัวอย่างคำ	ความถี่ใน THAI	ความถี่ใน NATIVE	ค่า LL
คำกริยารูปพื้นฐาน	think	1255	4565	403.60
	use	(3.12)	(1.57)	
	want			
คำนามทั่วไป (ไม่ แสดงรูปเอกพจน์ – พหูพจน์)	people	533	1923	175.01
	media	(1.33)	(0.66)	
	data			
คำสรรพนามบุรุษที่ 2	you	225 (0.56)	513 (0.18)	173.41
คำกริยารูป infinitive	use	1864	9964	132.45
	make	(4.64)	(3.44)	
	get			
คำสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ ทำหน้าที่ เป็นประธานใน ประโยค	we	273 (0.68)	832 (0.29)	130.48
คำสรรพนามบุรุษที่ 3 พหูพจน์ ทำหน้าที่ เป็นประธานใน ประโยค	they	496 (1.23)	1943 (0.67)	130.29

คำกริยาช่วย (แสดง มาลา)	can	1184	5930	121.61
	will	(2.95)	(2.04)	
	should			
คำกริยารูปพหูพจน์	students	2927	16935	116.22
	computers	(7.29)	(5.84)	
	animals			
คำนำหน้าคำนามที่ สามารถทำหน้าที่เป็น สรรพนามได้	some	275	894	115.10
	any	(0.68)	(0.31)	
	enough			
คำสรรพนามบุรุษที่ 3 พหูพจน์ ทำหน้าที่ เป็นกรรมของ ประโยค	them	171	530	79.04
		(0.43)	(0.18)	
คำสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ ทำหน้าที่ เป็นประธานใน ประโยค	I	249	928	75.15
		(0.62)	(0.32)	
คำกริยา “do” รูป infinitive	do	104	257	71.34
		(0.26)	(0.09)	
คำกริยา “do” รูป พื้นฐาน	do	160	512	69.25
		(0.40)	(0.18)	
คำกริยา “have” รูป พื้นฐาน	have	293	1200	67.24

		(0.73)	(0.41)	
รูปปฏิเสธ	not	554	2802	54.09
	n't	(1.38)	(0.97)	
คำหลังคำนำหน้า นาม แสดงการ เปรียบเทียบชั้นกว่า	more	140	508	45.31
	less	(0.35)	(0.18)	
	fewer			
คำกริยา “are”	are	479	2451	43.94
		(1.19)	(0.84)	
คำบุพบท “for”		504	2636	40.87
		(1.25)	(0.91)	
คำนามเกี่ยวกับเวลา รูปเอกพจน์	time	154	635	34.59
	day	(0.38)	(0.22)	
	year			
คำกริยาวิเศษณ์แสดง การเปรียบเทียบชั้น กว่า	more	114	435	32.27
	better	(0.28)	(0.15)	
	less			
คำสรรพนาม “it”	it	550	3056	30.09
		(1.37)	(1.05)	
คำสันธาน “than”	than	96	362	28.07
		(0.24)	(0.12)	

คำสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ ทำหน้าที่ เป็นกรรมของ ประโยค	us	57 (0.14)	173 (0.06)	27.46
กริยาวิเศษณ์นำเข้าสู่ อนุประโยคที่ขยาย ความประโยค	for example for instance	57 (0.14)	175 (0.06)	26.85
คำกริยาวิเศษณ์ ตามหลังคำนาม	etc. a.m.	25 (0.06)	51 (0.02)	22.28
คำสรรพนามแสดง ความเป็นเจ้าของ	their our your	733 (1.82)	4373 (1.51)	21.85
คำสรรพนาม ย้อนกลับที่เป็น พหูพจน์	each other	23 (0.06)	45 (0.02)	21.56
คำหลังคำนำหน้า นามที่เป็นพหูพจน์	many few several	190 (0.47)	1011 (0.35)	13.89
คำบุพบททั่วไป	such as according to because of	220 (0.55)	1208 (0.42)	13.09
คำสรรพนามไม่ชี้ เฉพาะ	everything something	195 (0.49)	1088 (0.38)	10.35

	everyone			
คำสันธานเชื่อมอนุประโยค	because	537	3330	10.32
	if	(1.34)	(1.15)	
	when			
คำกริยารูป -ing	using	698	4425	9.89
	studying	(1.74)	(1.53)	
	learning			
คำคุณศัพท์ทั่วไป	date	2	0	8.43
		(0.00)	(0.00)	
คำสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ ทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยค	me	24	88	7.56
		(0.06)	(0.03)	
คำสันธาน "that"	that	576	3670	7.56
		(1.43)	(1.27)	

ชนิดคำที่ปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใน THAI ที่แสดงในตารางที่ 1 ข้างต้นเป็นการจัดเรียงตามลำดับค่าทางสถิติจากมากไปหาน้อย หากใช้ตัวเลขทางสถิติเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา จะเห็นได้ว่าชนิดคำที่เป็นลักษณะเฉพาะในการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่สำคัญที่สุด ได้แก่ คำกริยารูปพื้นฐาน ซึ่งมีค่า LL อยู่ที่ 403.60 และทิ้งช่วงจากชนิดคำที่สำคัญลำดับที่ 2 มาก เพราะชนิดคำสำคัญลำดับที่ 2 มีค่า LL 175.01 ในขณะที่ชนิดคำสำคัญตั้งแต่ลำดับที่ 2 ลงมานั้นมีค่า LL ลดหลั่นกันลงมา และตัวเลขไม่ทิ้งช่วงห่างถึงหลักร้อย เช่นที่เกิดขึ้นกับชนิดคำสำคัญลำดับที่ 1 กับลำดับที่ 2 ด้วยเหตุนี้ เราจึงสามารถกล่าวได้ว่า

คำกริยา रूपพื้นฐานเป็นลักษณะภาษาที่โดดเด่นเป็นพิเศษในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของ ผู้เรียนชาวไทยที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับ A - B ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์บทบาทและความสำคัญของชนิดคำกลุ่มนี้ในรายละเอียดต่อไป

แม้ว่าค่าทางสถิติจะสามารถบ่งชี้ระดับความสำคัญของชนิดคำประเภทต่างๆ จากระดับ มากไปหาน้อยได้ แต่ผู้วิจัยเห็นว่าการวิเคราะห์บทบาทและความสำคัญของชนิดคำเหล่านี้โดยใช้ ค่าทางสถิติเป็นเกณฑ์หลักในการวิเคราะห์อาจจะทำให้ไม่สามารถอธิบายบทบาทของกลุ่มคำ เหล่านี้ได้อย่างชัดเจนเท่าใดนัก เนื่องจากชนิดคำที่ปรากฏในลำดับต่างๆ มีความเกี่ยวข้องกัน ในเชิงความหมาย ยกตัวอย่างเช่น ชนิดคำสรรพนาม we ซึ่งมีค่า LL 130.48 และปรากฏอยู่ในลำดับ ที่ 5 ในตาราง และคำสรรพนาม us ซึ่งเป็นรูปกรรมของ we มีค่า LL ที่ 27.46 อยู่ในลำดับที่ 23 ในตาราง ค่าความสำคัญของทั้งสองคำนี้ต่างกันค่อนข้างมากแต่แท้จริงแล้วทั้งสองคำมี ความสัมพันธ์เชิงความหมายใกล้เคียงกันมาก หากแยกวิเคราะห์ด้วยเหตุผลทางค่าทางสถิติ อาจ ทำให้ขาดความชัดเจนหรือซ้ำซ้อนได้ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงจะใช้ความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์และ ความหมายเป็นเกณฑ์หลักในการวิเคราะห์บทบาทและความสำคัญของชนิดคำทั้งหมดนี้ ซึ่งทำให้ เห็นภาพรวมของลักษณะการใช้ภาษาในการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียน ชาวไทยได้ชัดเจนกว่า ทั้งนี้ ดังที่กล่าวแล้วข้างต้น ชนิดคำทั้งหมดนี้ คือ กลุ่มที่ได้ผ่านการคำนวณ ทางสถิติแล้วว่ามีนัยสำคัญต่อ THAI ทั้งสิ้น โดยโอกาสที่ความสำคัญของชนิดคำเหล่านี้จะเกิดขึ้น โดยบังเอิญอยู่ที่ระดับ 1%

เมื่อพิจารณารายการชนิดคำสำคัญในตารางทั้งหมด พบว่าชนิดคำเหล่านั้นมีความ เชื่อมโยงทางไวยากรณ์และ/หรือความหมาย ซึ่งสามารถนำมาจัดกลุ่มได้ดังนี้

1. กลุ่มคำกริยา ประกอบด้วย (1) กริยา रूपพื้นฐาน (2) คำกริยา रूप infinitive (3) คำกริยา ช่วยแสดงมาลา (modal verb) (4) คำกริยา “do” (5) คำกริยา “have” (6) คำกริยา “are” และ (7) คำกริยา रूप -ing ผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์คำกริยาต่างๆ เหล่านี้ ในรายละเอียดดังนี้

(1) กริยา रूपพื้นฐาน หมายถึงคำกริยาที่มีรูปปกติเช่นเดียวกับที่ปรากฏในพจนานุกรม คำกริยา
กลุ่มนี้เมื่อปรากฏในงานเขียนภาษาอังกฤษ จะใช้ในประโยค present simple ที่ประธานของ
ประโยคเป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 (I, we) หรือ 2 (you) และประธานที่เป็นพหูพจน์ เช่น “they” และ
“adults” เป็นต้น การที่ผู้เรียนชาวไทยใช้คำกริยาแบบนี้บ่อยเป็นพิเศษเมื่อเทียบกับผู้เรียนที่เป็น
เจ้าของภาษาส่งผลให้เรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะประหนึ่งว่าเป็นการ
นำเสนอข้อเท็จจริง ความจริงที่เป็นที่ยอมรับกัน หรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นสม่ำเสมอประกอบการ
อภิปรายเป็นหลัก เนื่องจากคำกริยานี้มีบทบาทสำคัญในการแสดงกาลปัจจุบันในภาษาอังกฤษ ซึ่ง
ใช้เมื่อต้องการสื่อข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง ความจริงทั่วไป หรือสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติวิสัย ตัวอย่าง
ของข้อความในเรียงความของผู้เรียนชาวไทยที่ใช้คำกริยาพื้นฐาน ได้แก่

(a) They [parents] force their kids to study lessons or skills without letting them take a
break. It might seem a bit outrageous but these people do exist and they are making their
children crazy with their actions .

(b) With this much work, kids lose their precious time that they should be spending on
sleep.

(c) They usually sit beside their crush and chat for a whole period.

(d) Some schools encourage students to use Laptops and also provide wireless internet
for them.

เมื่อพิจารณาประเภทของเรียงความซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้งที่ผู้เขียน
พยายามโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามเหตุผลของตนนั้น การนำเสนอข้อมูลประกอบความคิดเห็น
ของตนในลักษณะว่าเป็นความจริง ข้อเท็จจริงทั่วไปอาจช่วยเพิ่มน้ำหนักเหตุผลได้ แต่ในบางกรณี
การนำเสนอข้อมูลในลักษณะนี้อาจกลายเป็นการกล่าวเกินจริงได้เช่นกัน เพราะสิ่งที่ผู้เขียนหยิบ

ยกมาอาจไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่เป็นที่รู้จักหรือเข้าใจได้เสมอไป ยกตัวอย่างเช่น ข้อความในข้อ (a) ผู้เขียนกล่าวว่าพ่อแม่บังคับให้ลูกเรียนโดยไม่ให้พัก การใช้ present simple tense ในประโยคทำให้ข้อความนี้ราวกับว่าเป็นความจริงทั่วไป แต่อันที่จริงแล้ว พฤติกรรมของพ่อแม่ย่อมแตกต่างกันไป ไม่สามารถนำมาสรุปเป็นข้อเท็จจริงเช่นนี้ได้ เมื่อพิจารณาบริบท จะเห็นว่าผู้เขียนเองก็มองเห็นว่าสิ่งที่พูดไปจะเป็นการกล่าวเกินจริง จึงได้กล่าวออกตัวและเน้นย้ำไปพร้อมๆ กันในประโยคต่อไปว่าพฤติกรรมเช่นนี้อาจจะดูเหลือเชื่อแต่มีพ่อแม่เช่นนี้จริง ๆ

ในขณะที่เรียงความของผู้เรียนชาวไทยใช้คำกริยารูปพื้นฐานมากอย่างมีนัยสำคัญส่งผล ให้เรียงความมีลักษณะของการเน้นข้อมูลที่เป็นความจริงหรือข้อเท็จจริงทั่วไปนั้น เราอาจไม่สามารถกล่าวได้ว่าการใช้กริยารูปพื้นฐานนี้เกิดจากความตั้งใจหรือเป็นกลวิธีการโต้แย้งที่ผู้เรียนชาวไทยตั้งใจให้เป็นเช่นนั้น หากแต่เป็นเพราะผู้เรียนชาวไทยยังไม่สามารถใช้กาลอื่นๆ ได้ อย่างเป็นธรรมชาติหรือหลากหลายในการเขียน ดังเช่นที่ Granger 2009 และ Hinkel 2002 ได้ตั้งข้อสังเกตว่าการใช้คำกริยารูปพื้นฐานเป็นลักษณะภาษาในระหว่าง (interlanguage) ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ปรากฏการณ์ที่สอดคล้องกันในงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนเช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าแม้ผู้เรียนจะมีความรู้เรื่องกาลต่างๆ ในภาษาอังกฤษ แต่เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารจริงๆ (ในกรณีนี้คือการเขียนโต้แย้ง) ผู้เรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้เรียนมีความรู้แต่ไม่สามารถนำมาใช้ได้ ทั้งใช้ในการสื่อสารและประเมินการสื่อสารของตนเอง ผู้เรียนจึงใช้คำกริยารูปพื้นฐานซึ่งไม่ต้องมีการผันรูปในเรียงความของตนมากเป็นพิเศษ

สำหรับผู้เรียนชาวไทยแล้ว จากการที่คำกริยารูปพื้นฐานมีค่า LL สูงเป็นอันดับหนึ่งและทิ้งช่วงจากค่า LL ของชนิดคำสำคัญในลำดับที่ 2 มากไม่เพียงแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยใช้คำกริยารูปพื้นฐานบ่อยมากแต่บ่อยจนผิดปกติวิสัยเมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยระดับ A – B นี้ แม้จะมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับใช้ได้ แต่

ก็ยังไม่สามารถใช้คำกริยาภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติในการเขียน ส่งผลให้เรียงความเชิงโต้แย้งมีลักษณะเป็นการอภิปรายแบบทั่วๆ ไป กว้างๆ ไม่เฉพาะเจาะจง และในบางกรณีอาจเป็นการอ้างเหตุผลแบบเกินจริงไปเลย

(2) คำกริยารูป infinitive ซึ่งเป็นรูปหนึ่งของกริยา non-finite หรือกริยาที่ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักของประโยค ดังนั้นจึงไม่แสดง tense ในประโยค กริยา non-finite มีรูปแตกต่างกันออกไป กริยารูป infinitive มีลักษณะเช่นเดียวกับกริยารูปพื้นฐาน แบ่งออกเป็น 2 ชนิดย่อยๆ ได้แก่ to-infinitive คือ กริยารูปพื้นฐานที่มี to นำหน้า เช่น He wanted to go but he was sick. และ bare infinitive กริยารูปพื้นฐานที่ไม่มี to นำหน้า มีรูปเหมือนกับกริยาพื้นฐาน มักปรากฏร่วมกับคำกริยาช่วยแสดงมาลา (modal verbs) หรือรูปปฏิเสธ เช่น He had his wife go to the party alone.

การที่เรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยมีคำกริยารูป infinitive ปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้โครงสร้าง to-infinitive ในเรียงความซึ่งอาจเกิดจาก (1) การบอกจุดประสงค์ หรือ (2) ใช้กริยาที่ต้องตามด้วย to-infinitive เช่น want หรือ use ซึ่งเป็นคำกริยาที่ใช้บ่อยมากเป็นอันดับต้นๆ หรือ (3) ใช้ fixed expression “have to” ซึ่งเป็นวลีที่ผู้เรียนชาวไทยใช้มากกว่าปกติเป็นพิเศษ ส่วนกรณี bare infinitive นั้น สาเหตุที่ปรากฏบ่อยมาจากการที่ผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้ modal verb และโครงสร้างประโยคแบบปฏิเสธซึ่งเป็นชนิดของคำที่ใช้มากกว่าปกติซึ่งผู้วิจัยจะได้อภิปรายต่อไป

(3) คำกริยาช่วยเพื่อแสดงมาลา (modal verb) ในภาษาอังกฤษ คำกริยาช่วยเพื่อแสดงมาลา (modal verb) มีรูปแบบการใช้หลักๆ 2 กรณี กล่าวคือ (1) ผู้เขียนหรือผู้พูดใช้บ่งบอกระดับความเป็นไปได้ของสิ่งที่กล่าวถึงจากมุมมองของผู้พูดหรือผู้เขียน คำกริยาช่วยทุกตัวในกลุ่มนี้ใช้ทำหน้าที่นี้ เพียงแต่บ่งบอกระดับความเป็นไปได้ต่างกัน เช่น “can” แสดงความเป็นไปได้ของสิ่งที่

กล่าวถึงมากกว่า “might” และ (2) กริยาแต่ละตัวมีความหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น can สื่อความสามารถ ในขณะที่ must และ should สื่อความหมายเกี่ยวกับความจำเป็น เป็นต้น

ในภาพรวม การที่คำกริยาช่วยแสดงมาลาปรากฏในเรียงความของผู้เรียนชาวไทยมากอย่างมีนัยสำคัญนั้นสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Aijmer (2002) ที่พบว่าเรียงความของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศชาวยุโรปใช้คำกริยากลุ่มนี้มากเป็นพิเศษเมื่อเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษา Aijmer (2002) อธิบายว่าปรากฏการณ์เช่นนี้แสดงให้เห็นถึงลักษณะการเขียนของผู้เรียนที่ค่อนข้างไปทางภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน เนื่องจากคำกริยาช่วยกลุ่มนี้ปรากฏในตัวบทพูดมากกว่าตัวบทเขียน เมื่อผู้วิจัยตรวจสอบค่าความถี่ของคำกริยาเหล่านี้ในคลังข้อมูลภาษาอังกฤษแห่งชาติ (British National Corpus) แล้วก็พบว่าเป็นเช่นนั้นจริง คำกริยาช่วยกลุ่มนี้มีค่าความถี่ 21,199.48 ต่อหนึ่งล้านคำในขณะที่ปรากฏ 13,785.62 ครั้งต่อหนึ่งล้านคำจากข้อมูลนี้ เราจึงอาจกล่าวได้ว่าการที่ผู้เรียนชาวไทยใช้คำกริยาช่วยแสดงมาลามากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นนี้ส่งผลให้เรียงความมีลักษณะใกล้เคียงตัวบทพูด

อย่างไรก็ตาม การตีความข้างต้นเป็นการมองบทบาทและผลที่กริยาช่วยกลุ่มนี้มีต่อเรียงความโดยรวม เมื่อพิจารณารายการคำกริยาช่วยแสดงมาลาและความถี่แต่ละคำแล้วพบว่ามีคำกริยาบางคำในกลุ่มนี้ที่มีค่าความถี่สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งมีส่วนทำให้ชนิดคำโดยรวมเป็นชนิดคำสำคัญ คำกริยาช่วยเหล่านั้น (เรียงตามลำดับจากค่าความสำคัญมากไปหาน้อย) ได้แก่ “can”, “might”, “will” และ “should” ในขณะเดียวกัน คำกริยาช่วยแสดงมาลาบางคำใน THAI มีค่าความถี่ต่ำอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับ NATIVE คำเหล่านั้น (เรียงตามลำดับจากค่าความสำคัญมากไปหาน้อย) ได้แก่คำว่า “would” และ “could” ส่วนคำว่า “may” และ “must” นั้น ไม่ปรากฏว่ามีค่าความถี่ในระดับสำคัญไม่ว่าจะเป็นเชิงบวกหรือลบ ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนชาวไทยและเจ้าของภาษาใช้กริยาคำนี้ในระดับที่ใกล้เคียงกัน สิ่งที่น่าสนใจเมื่อพิจารณาคำกริยาเหล่านี้เป็นรายคำคือคำกริยาที่เป็นรูปปัจจุบัน คือ “can”, “might”, “will” และ

“should” จะอยู่ในกลุ่มคำสำคัญเชิงบวก ในขณะที่คำกริยาที่เป็นรูปอดีตกาล คือ “would” และ “could” ยกเว้นคำว่า “might” (ซึ่งมีค่าความสำคัญเชิงบวกทางสถิติสูงเป็นอันดับสองรองจาก “can”) จะอยู่ในกลุ่มคำสำคัญเชิงลบ แต่เมื่อตรวจสอบรูปแบบการใช้คำว่า “might” ใน THAI แล้วพบว่าคำว่า “might” นั้น มักปรากฏร่วมกับคำว่า “some” เป็น “some might” และวลีนี้ปรากฏร่วมกับคำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการพูดเพียง 2 คำเท่านั้น คือ “say” และ “argue” เมื่อสอบถามไปยังอาจารย์ผู้สอนจึงได้ทราบว่ามีการสอนให้ผู้เรียนใช้สำนวน “some might say/argue” ในการนำเสนอความเห็นต่าง ค่าความถี่สูงของคำนี้จึงเกิดจากอิทธิพลของการเรียนการสอน จึงเป็นคำอธิบายข้อสังเกตของผู้วิจัยที่ว่า “might” เป็นคำกริยาช่วยที่บอกความเป็นไปได้ น้อยเพียงคำเดียวที่มีค่าความสำคัญเชิงบวก ในขณะที่คำกริยาช่วยแสดงมาลารูปอดีตกาลคำอื่น คือ “would” และ “could” กลับมีค่าความสำคัญเชิงลบ จากรูปแบบการปรากฏเช่นนี้ทำให้เห็นว่า ผู้เรียนชาวไทยมีแนวโน้มที่จะคำกริยาช่วยแสดงมาลาแสดงที่แสดงความเป็นไปได้ในระดับค่อนข้างมากหรือที่แสดงความเชื่อมั่นของผู้เขียนมากกว่าคำที่แสดงความเป็นไปได้น้อยหรือคำที่แสดงการคาดคะเนของผู้เขียนอย่างชัดเจน

นอกจากความแตกต่างเชิงปริมาณของการใช้ประเภทของคำกริยาช่วยแสดงมาลาที่ค่อนข้างชัดเจนแล้ว เมื่อวิเคราะห์รูปแบบการใช้คำกริยาแสดงมาลาที่มีค่าความถี่สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่องความของผู้เรียนชาวไทยแล้ว พบว่าการใช้คำกริยาเหล่านี้มีรูปแบบการปรากฏร่วมที่แตกต่างประการหนึ่งจากรูปแบบที่พบใน NATIVE คือคำเหล่านี้มักปรากฏร่วมกับคำนามที่มักเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง เช่น “computers can”, “students will”, “education should” หรือไม่ก็คำนาม “people [can/ will/ should]” ในขณะที่รูปแบบการปรากฏร่วมของคำกริยาเหล่านี้ส่วนใหญ่ที่พบใน NATIVE มักเป็นการปรากฏร่วมกับคำสรรพนาม และคำอื่นๆ ที่ทำหน้าที่เชื่อมความ เช่น “this” และ “which” เป็นต้น นอกจากนั้น มักพบคำกริยาช่วยเหล่านี้ในคำถาม rhetorical questions ในเรื่องความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาด้วย แสดงให้เห็นว่าคำกริยาช่วยแสดงมาลามักเป็นส่วนหนึ่งในการเชื่อมโยงใจความต่างๆ เพื่อแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนที่

เป็นเจ้าของภาษาเป็นสำคัญหรือใช้ในการตั้งคำถามในเชิงวจนลีลา rhetoric ถึงความเป็นไปได้ หรือความเหมาะสมในเรื่องต่างๆ ในขณะที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้แสดงระดับความน่าจะเป็นของ ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่นำมาเสนอ¹ ดังเช่นที่แสดงในตัวอย่างต่อไปนี้

THAI

Moreover, computers can ruin young children's social skills. By using computers, they lose chance of interacting with friends.

The number I would suggest is 1-2 homework assignments per week and 1 report per two weeks, so students will have enough time to do the work.

Native

One major factor of these accidents is road stress which can again be due to traffic congestion.

The most evident implication of the single market is, in my view, the abolition of trade and customs barriers. This will apparently extend our free market economy to the whole of Europe, or at least to those countries who participate.

รูปแบบการปรากฏร่วมที่แตกต่างนี้อาจเป็นผลสัมพันธระหว่างคำความถี่สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของคำนามและคำความถี่ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของคำเชื่อม เช่น “this” และ “which” ใน THAI ซึ่งเป็นลักษณะความแตกต่างที่สำคัญของเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนชาวไทยกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาที่ผู้วิจัยจะได้อภิปรายต่อไป

¹ ใน THAI เองก็พบรูปแบบการปรากฏร่วมกันระหว่างคำกริยาช่วยแสดงมาลากับคำสรรพนามและคำเชื่อมบ้างเช่นกัน มากบ้างน้อยบ้าง สิ่งนี้แสดงให้เห็นความเหมือนกันระหว่างผู้เรียนชาวไทยกับเจ้าของภาษา แต่การปรากฏร่วมกันระหว่างคำกริยาช่วยกลุ่มนี้กับคำนามเป็นรูปแบบที่ปรากฏใน THAI อย่างเด่นชัด

(4) คำกริยา “do” เมื่อพิจารณาคอนคอร์แดนซ์แล้ว พบว่าคำกริยา “do” ปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใน THAI เนื่องจากเหตุผล 2 ประการ ประการแรก ผู้เรียนชาวไทยมักใช้คำกริยา “do” เป็นคำกริยาแท้ในภาคแสดงของประโยค จากจำนวนทั้งหมด 209 ครั้ง คำว่า “do” ปรากฏในฐานะคำกริยาแท้ 119 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.94 ยกตัวอย่างเช่น

(a) Many programs and software allow users to do projects and assignments a lot [more easily] than before.

(b) We use it to do reports, send emails, or search some information.

(c) But why some people use something to do an experiment on them [animals]?

จากตัวอย่างข้างต้น เห็นได้ว่าคำว่า “do” ใช้เป็นคำกริยาแท้ที่สื่อความหมายในภาคแสดงของประโยค สิ่งที่น่าสนใจคือผู้เรียนสามารถใช้คำกริยาอื่นเพื่อสื่อความหมายที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจงกว่าได้ เช่น คำว่า “carry out” หรือ “complete” ในข้อ (a) คำว่า “write” ในข้อ (b) หรือใช้คำว่า “conduct” ในข้อ (c) ลักษณะเช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงการใช้คำไม่หลากหลายหรือเฉพาะเจาะจงในการเขียน ซึ่งเป็นลักษณะภาษาของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Hinkel 2002) การขาดความชัดเจนหรือเฉพาะเจาะจงในการบรรยายภาคแสดงของประโยคยังเกิดจากการใช้คำว่า “do” ร่วมกับคำหรือวลีที่สื่อความหมายกว้างๆ ไม่ชัดเจน เช่น “everything” “whatever you want” ด้วย การใช้คำกริยาพื้นฐานเป็นกริยาแท้บ่อยครั้งเช่นนี้ทำให้เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะเป็นการอภิปรายแบบกว้างๆ รวมๆ ไม่เฉพาะเจาะจง นอกจากนั้น การใช้คำกริยา “do” ในการบรรยายการกระทำมักปรากฏในบทสนทนา ค่าความสำคัญเชิงบวกของคำนี้จึงสะท้อนให้เห็นว่าการใช้ภาษาของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะใกล้เคียงกับบทสนทนามากกว่าภาษาเขียนอีกด้วย

นอกจากการใช้คำกริยา “do” เป็นกริยาแท้เกิดขึ้นบ่อยครั้งแล้ว อีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คำนี้เป็นชนิดคำสำคัญใน THAI คือการที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้กริยาตัวนี้เป็นกริยาช่วยในประโยคปฏิเสธ กล่าวคือ ปรากฏในรูป “do not” และการปฏิเสธก็เป็นชนิดคำที่สำคัญประการหนึ่งของ THAI ทำให้เห็นว่าค่าความถี่สูงของ “do” เกี่ยวข้องกับการนิยมนำโครงสร้างประโยคปฏิเสธในการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย ซึ่งผู้วิจัยจะได้อภิปรายบทบาทของการใช้ประโยคปฏิเสธในคลังข้อมูลนี้ต่อไป อย่างไรก็ตาม แม้ “do” จะปรากฏบ่อยเป็นพิเศษเนื่องจากการใช้โครงสร้างปฏิเสธ แต่ความสำคัญของ “do” ในฐานะกริยาสำคัญที่สะท้อนออกมาประการหนึ่งคือการสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้ปัจจุบันกาล (present tense) ในเรียงความ ลักษณะนี้สอดคล้องกับปรากฏการณ์การที่กริยารูปพื้นฐานเป็นรูปกริยาสำคัญใน THAI ดังที่ได้อภิปรายไปแล้วข้างต้น ทำให้การอภิปรายของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะของการเสนอข้อมูลหรือเหตุการณ์ราวกับเป็นความจริง ข้อเท็จจริง หรือสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยจนเป็นที่รู้จักกัน โดยที่ในบางครั้งอาจเป็นเพียงข้อสังเกตของผู้เขียน เพราะมิได้มีข้อมูลใดมาสนับสนุน ในกรณีของ “do” ก็เช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น

They [many people] think that the computers make their children waste a lot of time with them. For example, their children play the computer game and then they are addicted to computer game. They spend most of time by playing computer game and do nothing. They do n't do their assignment , do n't read book , do n't want to eat with their parents , do n't want to meet up with friends but they just want to spend their time with computer games.

ในข้อความที่ยกมานี้ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนเรียงความพูดถึงพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์ที่อาจส่งผลต่อเด็กๆ แน่นอนว่าเราไม่อาจทราบได้ว่าเด็กมีพฤติกรรมเช่นที่บรรยายในข้อความที่ขีดเส้นใต้หรือไม่ แต่ผู้เขียนก็นำเสนอข้อมูลในลักษณะที่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงหรือเกิดขึ้นโดยทั่วไป

(5) คำกริยา “have” จากการตรวจสอบคอนคอร์แดนซ์ของคำกริยา “have” ใน THAI พบว่าจากจำนวนที่คำนี้ปรากฏ 408 ครั้ง ใน THAI คำกริยานี้มีรูปแบบการปรากฏ ดังนี้

1. เป็นคำกริยาแท้ของประโยค จำนวน 262 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 64.22
2. เป็นส่วนหนึ่งของคำกริยา semi-modal “have to” จำนวน 98 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.02 ทั้งนี้ คำว่า “have to” เป็นหนึ่งในคำสำคัญเชิงบวกด้วย
3. เป็นคำกริยาช่วยประเภท auxiliary จำนวน 48 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.76

จากข้อมูลเชิงปริมาณนี้ ทำให้สามารถตีความได้ว่าคำกริยา “have” ปรากฏใน THAI อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากเหตุผลหลักๆ 2 ประการ คือ เป็นกริยาแท้ของประโยคและ เป็นส่วนหนึ่งของวลี “have to” ส่วนการปรากฏในฐานะกริยาช่วยที่น้อยกว่าการใช้ในรูปแบบอื่นๆ นั้นก็สอดคล้องกับผลการเปรียบเทียบคลังข้อมูลทั้งสองที่พบว่ากริยา present simple tense เป็นชนิดคำสำคัญเชิงบวก ในขณะที่กริยา present perfect tense เป็นชนิดคำสำคัญเชิงลบใน THAI ซึ่งผู้เรียนจะได้วิเคราะห์ข้อแตกต่างเรื่องนี้ในบทวิเคราะห์ชนิดคำสำคัญเชิงลบต่อไป

รูปแบบการปรากฏหลักของคำกริยา “have” ในข้อ 1 และ 2 ข้างต้นนั้นสะท้อนให้เห็นลักษณะบางประการเกี่ยวกับการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนชาวไทย 2 ประการ คือ ประการแรก เช่นเดียวกับคำว่า “do” คำว่า “have” เป็นคำกริยาพื้นฐานที่ปรากฏทั่วไปและปรากฏร่วมกับคำต่างๆ ได้หลากหลาย การใช้คำนี้บ่อยครั้งจึงแสดงให้เห็นการใช้ภาษาระดับพื้นฐานทั้งที่ผู้เรียนเป็นนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรี เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วอย่างน้อย 8 ปี นอกจากนั้น การใช้คำว่า “have” บ่อยครั้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นนี้ยังส่งผลให้เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะเน้นการพูดถึงสถานะของสิ่งต่างๆ ในที่นี้คือ สถานะของการ “มี” หรือการครอบครอง เช่น

Moreover, many companies have their own evaluation processes.

They [Animals] also have feelings like us.

People should have a degree to show that they have specific knowledge to do the job.

They have the right to post and share anything.

ประการที่สอง ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น คำกริยา “have” ปรากฏบ่อยครั้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเนื่องจากปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของวลี “have to” คำว่า “have to” นี้เป็นหนึ่งในคำสำคัญเชิงบวกใน THAI ด้วย จากการวิเคราะห์ พบว่าผู้เรียนชาวไทยใช้คำว่า “have to” ในการพูดถึงสิ่งที่ต้องทำซึ่งสิ่งเหล่านี้มักเป็นส่วนหนึ่งของเหตุผลที่หยิบยกขึ้นเพื่อสนับสนุนหรือแย้งประเด็นที่กำลังอภิปราย คำว่า have to จึงเพิ่มน้ำหนักให้กับประเด็นหรือเหตุการณ์ที่กล่าวถึงเนื่องจากเป็นการบอกว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องจำเป็น เกิดขึ้นแน่นอน หรือเป็นสิ่งที่ผู้เขียนมั่นใจ เช่น

- According to Yu (n.d.), learning in liberal Arts tends to make the learners be more aware and patient person because they have to study historical literacy , global literacy , and they have to know second language . And they have to be able to get inside other people's minds. All of this comes from studying literature. And they have to understand about the ethics. And liberal Arts will give the learners all of this.

- The maintenance for computer or if it is out order, students will have to spend a lot of money for it.

- The sense of real interaction again is destroyed by these social media. In conclusion, Facebook and social media are ruining the real sense of the social interaction. Using them might be useful for anyone, but people have to think and see it thoroughly if it is really helpful or destructive for us .

อย่างไรก็ตาม คำว่า “have to” มักใช้ในบทสนทนามากกว่างานเขียน (Biber et al. 1999) ซึ่งอาจเป็นเหตุผลหลักกว่าเหตุใดผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาไม่นิยมใช้คำนี้ในเรียงความ การใช้ “have to” อย่างมีนัยสำคัญเช่นนี้จึงเป็นลักษณะภาษาอีกประการหนึ่งที่ทำให้เรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนชาวไทยแตกต่างจากเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาแต่กลับมีความคล้ายกับบทสนทนาภาษาอังกฤษ

นอกจากความสำคัญเชิงปริมาณแล้ว พบว่ารูปแบบการใช้คำว่า “have to” ในเรียงความของผู้เรียนชาวไทยกับเรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาก็มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดผ่านการพิจารณารูปแบบการปรากฏร่วมของ “have to” กับคำอื่นๆ ในบริบท กล่าวคือ ใน NATIVE คำว่า “have to” มักจะปรากฏร่วมกับคำกริยาช่วยแสดงมาลา เช่น “will”, “may” และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “would” ซึ่งเป็นคำปรากฏร่วมของ “have to” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำให้เกิดรูปแบบวลี “will/ may/ would have to” ในขณะที่คำที่มักปรากฏร่วมกับ “have to” ใน THAI คือ คำสรรพนาม เช่น “we” และ “you” การใช้ “would” ร่วมกับ “have to” ใน NATIVE ทำให้น้ำหนักของการเน้นความจำเป็นหรือความสำคัญของการกระทำลดลงเนื่องจาก “would” สื่อความหมายว่ากริยาที่ตามหลังนั้นเป็นสิ่งที่ผู้เขียนเห็นว่าน่าจะเป็นหรืออาจจะเป็นสิ่งที่พึงกระทำหรือเกิดขึ้นมากกว่าต้องทำให้ได้ ดังตัวอย่างที่แสดงการเปรียบเทียบต่อไปนี้

NATIVE

Secondly, discrimination against a worker would not be allowed. The company would have to draw up rules for a code of practice, which would be made known to all employees and to the Ministry of Employment.

THAI

Therefore, if Chulalongkorn university opens free online courses, the information must be up to date in every semester and have to be the same quality as they always teach in class;

ในตัวอย่างทั้งสองข้างต้น ผู้เขียนต่างก็เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่องค์กรจะต้องทำแต่ใน NATIVE ผู้เขียนใช้ would have to ส่งผลให้การให้ข้อเสนอแนะของผู้เขียนฟังดูสุภาพกว่าเนื่องจากมีลักษณะของการคาดคะเน ในขณะที่ข้อเสนอแนะที่ปรากฏใน THAI ฟังดูเหมือนเป็นการสั่ง ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากบริบทของวาทกรรมที่ผู้เขียนเป็นนิสิตนักศึกษา กำลังเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับสถาบันการศึกษาและบริบททางวัฒนธรรมในสังคมไทย เป็นไปได้ว่าผู้เรียนชาวไทยไม่ได้ตั้งใจที่จะเสนอความเห็นในเชิงออกคำสั่ง แต่ผู้เรียนไม่มีทักษะในการเสนอข้อคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษหรือไม่เข้าใจวิธีการใช้วลี “have to” มากกว่า ทำให้ผู้เรียนเสนอความเห็นในลักษณะตรงไปตรงมา

(6) คำกริยา “are” การที่คำกริยา are ปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสอดคล้องกับการที่คำนามรูปพหูพจน์เป็นชนิดคำสำคัญใน THAI ซึ่งผู้เรียนจะได้อภิปรายต่อไปในหัวข้อคำนาม เมื่อตรวจสอบคอนคอร์เดนซ์ของคำกริยา “are” ใน THAI แล้ว พบว่าส่วนใหญ่ “are” ใน THAI ปรากฏร่วมกับคำคุณศัพท์และคำนาม (269 ครั้ง จากความถี่ทั้งหมด 469 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.36) ทำให้เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะของการเน้นการบรรยายสภาพของคนหรือสิ่งต่างๆ ในฐานะที่เป็นข้อเท็จจริงทั่วไปหรือในปัจจุบัน เนื่องจาก “are” แสดงปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษ การเน้นบรรยายสภาวะเช่นนี้ปรากฏผ่านการใช้โครงสร้าง existential ในวลี “there are” ด้วย ซึ่งรูปแบบการใช้ “are” ในลักษณะนี้มีค่าความถี่เป็นอันดับที่สองรองจาก “are + noun / adjective” กล่าวคือ มีความถี่ 76 ครั้ง จากจำนวนครั้งที่ “are” ปรากฏทั้งหมด 469 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.20 อย่างไรก็ตาม การที่ “are” มีค่าความถี่สูงนั้นอาจมิใช่เป็นเพราะผู้เรียนชาวไทยตั้งใจ

เน้นการบรรยายสภาวะ แต่อาจเป็นเพราะการใช้รูปแบบ “are + noun หรือ adjective” เป็นรูปแบบ (pattern) พื้นฐานที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการสื่อสารได้ถนัด แม้ว่าจะมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบโครงสร้างต่างๆ ในภาษาอังกฤษ ปรากฏการณ์นี้สอดคล้องกับสิ่งที่ Hinkel พบในการศึกษาภาษาในระหว่างของผู้เรียนชาติต่างๆ

อย่างไรก็ตาม พบว่ามีการใช้ “are” ในรูปแบบโครงสร้างอื่นๆ ด้วย แม้จะเป็นจำนวนน้อยกว่ามาก ได้แก่

(1) รูปแบบการแสดงกาล present progressive ซึ่งปรากฏ 65 ครั้ง จากจำนวน are ทั้งหมด 469 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.86

(2) รูปแบบการแสดง passive voice ซึ่งปรากฏ 54 ครั้ง จากจำนวน are ทั้งหมด 469 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.51

(3) รูปแบบ “are going to” ซึ่งปรากฏ 5 ครั้ง จากจำนวน are ทั้งหมด 469 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.07

การปรากฏของ are ในรูปแบบข้างต้นไม่เน้นสภาวะเช่นเดียวกับรูปแบบการใช้ are ส่วนใหญ่ แต่เป็นการแสดงการกระทำ (action) ที่อาจกำลังดำเนินอยู่ กำลังจะเกิดขึ้น หรือถูกกระทำแล้ว

กล่าวโดยสรุป คำกริยา “are” จึงเป็นลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งที่สอดคล้องกับชนิดคำสำคัญประเภทคำกริยาอื่นๆ ที่ผ่านมาและข้อสังเกตที่ว่าผู้เรียนชาวไทยนิยมบรรยายสภาพหรือสภาวะการณโดยนำเสนอในรูปแบบข้อเท็จจริง ความจริงโดยทั่วไป หรือสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติวิสัยมากกว่าการอ้างถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาเป็นกรณีสนับสนุนหรือการบรรยายการกระทำ

(7) คำกริยารูป -ing ชนิดคำกริยากลุ่มสุดท้ายนี้ดูเหมือนจะแตกต่างจากกลุ่มอื่นๆ ที่อภิปรายมาทั้งสิ้น เนื่องจากเป็นคำกริยารูป -ing ซึ่งมักแสดงการกระทำที่กำลังดำเนินอยู่ ต่างจากที่ผ่านมาที่

มักเป็นกริยาแสดงสภาวะในปัจจุบันกาล เมื่อพิจารณาคอนคอร์ดแดนซ์แล้ว พบว่าจากจำนวน 712 ครั้งที่ “are” ปรากฏ คำกริยานี้มีรูปแบบการใช้แตกต่างกันไป ดังนี้

รูปแบบดังนี้ 712

1. ปรากฏร่วมกับคำกริยา be เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของ progressive aspect จำนวน 94 ครั้ง

คิดเป็นร้อยละ 13.20

2. ปรากฏในอนุประโยคเพื่อทำหน้าที่ขยายใจความหลัก จำนวน 92 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ

12.92

3. ปรากฏเป็นประธานของประโยค จำนวน 144 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.22

4. ปรากฏในฐานะส่วนเติมเต็มของคำกริยา อาทิ ... หรือเป็นกรรมของคำกริยา เช่น ...

จำนวน 57 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.01

5. ปรากฏหลังคำบุพบท จำนวน 321 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.08

6. ปรากฏหลัง 'S ที่แสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.56

เมื่อพิจารณารูปแบบ (pattern) และค่าความถี่ข้างต้น จะเห็นได้ว่าคำกริยารูป -ing นี้มิได้ใช้เป็นกริยาหลักของประโยคเพื่อแสดงเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นหรือกำลังจะเกิดขึ้นเท่าใดนัก ค่าความสำคัญทางสถิติของคำกริยาในกลุ่มนี้มาจากการที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้คำกริยารูปนี้ เป็นอาการนามที่ใช้เป็นประธาน กรรม หรือตามหลังบุพบท และพบว่าคำกริยาในกลุ่มนี้ที่มีความถี่สูงมักเป็นคำที่มีความหมายสอดคล้องกับหัวข้อเรียงความ เช่น using studying learning sharing playing และ teaching เป็นต้น เราจึงอาจกล่าวได้ว่าการใช้คำกริยารูปนี้บ่อยครั้งเป็นผลจากหัวข้อเรียงความ อย่างไรก็ตาม การที่กริยา -ing ในเรียงความของผู้เรียนชาวไทยมักทำหน้าที่เป็นอาการนามนั้นสันนิษฐานว่าอาจเกิดจากการถ่ายทอดความหมายที่ต้องการสื่อผ่านการแปลจาก

ภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ จากการสืบค้นคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ พบว่าคำว่า “การ” มีค่าความถี่ 16,452.15 ครั้งต่อ 1,000,000 คำ และคำว่า “ความ” มีค่าความถี่ 6,472.92 ครั้งต่อ 1,000,000 คำ

2. กลุ่มคำนาม คำนามที่ปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใน THAI ประกอบด้วย (1) คำนามทั่วไปที่ไม่นำมานับจำนวน (common noun, neutral for number) เช่น “people”, “media”, “data” (2) คำนามรูปพหูพจน์ (3) คำนามเกี่ยวกับเวลารูปเอกพจน์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์ความสำคัญเชิงความหมายและหน้าที่ของชนิดคำเหล่านี้ต่อไป ดังนี้

1. คำนามทั่วไปที่ไม่นำมานับจำนวน (“common noun, neutral for number”) เมื่อพิจารณารายการคำที่อยู่ในกลุ่มนี้ พบว่าสาเหตุที่ทำให้คำนามชนิดนี้มีนัยสำคัญทางสถิติเป็นอันดับที่ 2 รองจากกริยารูปพื้นฐาน และเป็นอันดับที่ 1 ในกลุ่มคำนามทั้งหมด คือความถี่ของคำว่า “people” ซึ่งมีความถี่ 404 ครั้งใน THAI ในขณะที่คำนามลำดับที่ 2 ในกลุ่มนี้คือ “media” มีความถี่เพียง 60 ครั้ง ทั้งห่างจาก “people” ถึงเกือบ 7 เท่า ด้วยเหตุนี้ จึงอาจสรุปได้ว่าคำว่า “people” เป็นคำนามที่ทำให้คำนามชนิดนี้มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ หากเปรียบเทียบคลังข้อมูลทั้งสองในระดับคำ คำว่า “people” เองก็เป็นคำสำคัญอันดับที่ 39 ในรายการคำสำคัญของ THAI ด้วยค่า LL 120.36 อย่างไรก็ตาม การที่คำนามกลุ่มนี้มีความถี่อย่างมีนัยสำคัญระดับสูงเช่นนี้ นอกจากคำว่า “people” เป็นหลักแล้ว คำนามอื่นๆ ก็เป็นส่วนหนึ่งของความถี่บ้างไม่มากก็น้อย อาทิ “media”, “data” และ “ethics” เป็นต้น การปรากฏของคำเหล่านี้สืบเนื่องมาจากหัวข้อเรื่องความเป็นหลัก ในขณะที่คำว่า “people” ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มคำนามทั่วไป “general nouns” ซึ่งหมายถึงกลุ่มคำนามที่มีได้เน้นการสื่อความหมายเฉพาะและการปรากฏมิได้ขึ้นอยู่กับหัวข้อเรื่องของตัวบท (Mahlberg 2005) ด้วยเหตุผลทั้งด้านความสำคัญเชิงปริมาณและคุณภาพนี้ ผู้วิจัยจะได้ทำการวิเคราะห์รูปแบบการใช้คำว่า “people” เป็นหลักในการอธิบายความสำคัญของชนิดคำกลุ่มนี้

Mahlberg (2005) ซึ่งศึกษารูปแบบการใช้คำนามทั่วไปในคลังข้อมูลภาษาอังกฤษกล่าวว่า แม้ว่าคำว่า “people” โดยตัวเองจะสื่อความหมายที่เป็นรูปธรรม จับต้องได้เนื่องจากมีความหมายว่าผู้คน แต่ทว่ามักจะใช้ในการพูดถึงพฤติกรรมทั่วไปหรือสถานการณ์ทั่วไปที่มีได้ให้ความสำคัญว่าบุคคลใดหรือสิ่งใดเป็นผู้กระทำ มีความสำคัญหรือเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นๆ อย่างไร กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำว่า “people” มักใช้เมื่อบุคคลเป็นเพียงข้อมูลประกอบเหตุการณ์ หรือเพื่อเติมเต็มโครงสร้างประโยคให้สมบูรณ์ แต่มิใช่เพื่อการให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล นอกจากนั้นคำว่า “people” มักใช้ในวัชพจน์ที่ไม่เป็นทางการหรือตัวบทพูด

เมื่อพิจารณาคูณสมบัติข้างต้นของคำว่า “people” ที่มีต่อตัวบท ทำให้เห็นว่าการที่คำนี้ปรากฏใน THAI อย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินี้น่าจะเป็นเพราะคำว่า “people” ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือสำหรับผู้เรียนชาวไทยในการนำเสนอข้อมูลประกอบการอภิปรายที่ไม่เน้นการเฉพาะเจาะจงที่ตัวบุคคลแต่เน้นเหตุการณ์ทั่วไปหรือปรากฏการณ์บางอย่าง ซึ่งสอดคล้องกับการนิยมใช้คำกริยาบุพบทปัจจุบันตามที่ได้อภิปรายแล้วข้างต้น นอกจากนั้น การใช้คำว่า “people” ช่วยเติมเต็มโครงสร้างประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อย่างไรก็ตาม การที่คำคำนี้ปรากฏขึ้นบ่อยครั้งมากจนมีนัยสำคัญทางสถิติก็น่าจะเป็นเพราะปัญหาทางด้านการใช้ภาษาในการสื่อความหมายด้วย ยกตัวอย่างเช่น ผู้เรียนใช้แต่โครงสร้างประโยค active voice เป็นหลักทั้งที่มีได้ต้องการเน้นผู้กระทำแต่เน้นเหตุการณ์ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้คำว่า “people” เพื่อให้ประโยคมีประธาน เช่น

“Secondly, many people believe that the course content online is paid with the lower costs. When now the students can get access to the online course in their computer at home, they do not have to go to the university to attend the lecture, making the expenses in commuting lower.”

ในประโยคข้างต้น จะเห็นว่าผู้เรียนต้องการพูดว่ามีความเชื่อว่าการเรียนออนไลน์มีราคาถูกกว่า ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้เรียนให้รายละเอียดสนับสนุนประเด็นดังกล่าวในประโยคต่อมา

ดังนั้น แท้จริงแล้ว ผู้เรียนสามารถใช้โครงสร้าง impersonal “it” พูดว่า “Secondly, it is believed that the course content online is paid with the lower costs.” ได้ แต่ผู้เรียนกลับใช้โครงสร้าง active voice แทน กรณีเช่นนี้แสดงให้เห็นแนวโน้มการใช้ประโยค active voice เป็นหลัก ทั้งที่ความจริงแล้วประโยค passive voice เหมาะสมกว่า นำไปสู่การใช้คำว่า “people” บ่อยครั้งจนมีนัยสำคัญทางสถิติมีดังนี้

นอกจากนั้น การใช้ “people” บ่อยครั้งด้วยเหตุผลด้านไวยากรณ์อาจเกิดจากการที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้ประธานของประโยคเป็นคนที่แท้จริงแล้วสามารถใช้คำนามที่เป็นสิ่งของหรือการกระทำแทนได้และอาจจะเหมาะสมกว่าในบริบท ยกตัวอย่างเช่น

“(1) It may be true that in order to get a job, people should study in the university and get a degree to show that they have specific knowledge to do the job. (2) However, in some kind of job people don't need to have a degree to do it and there are so many people who succeed in job didn't get the degree from the university.

(ผู้วิจัยใส่ตัวเลขในข้อความเองเพื่อประโยชน์ในการอ้างอิง)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าประโยคที่ (1) แสดงการใช้ “people” ในการกล่าวถึงคนทั่วๆ ไม่เห็นว่าเป็นใคร ส่วนน้ำหนักของความหมายอยู่ที่ภาคแสดงของประโยค คือ การเรียนในมหาวิทยาลัยเพื่อได้ปริญญาสำหรับการทำงาน เนื่องจากเป็นประเด็นที่ผู้เขียนให้ความสำคัญ จึงได้รับการอภิปรายต่อไปในประโยคที่ (2) ทว่าในประโยคที่ (2) นั้น ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้คำว่า “people” ในประโยคแรกก็ได้แต่สามารถใช้นามวลี “some kind of job” เป็นประธานของประโยคได้เลย ดังนี้ “However, some kinds of jobs don't need a degree and there are so many people who succeed in job but didn't get a degree from the university.” การใช้คำว่า “people” ในกรณีนี้จึงทำให้ข้อความฟังดูเยิ่นเย้ออีกทั้งเข้าไปซ้ำมา เนื่องจากมีการซ้ำคำว่า “people” ติดๆ กันในระยะใกล้ๆ นับตั้งแต่ประโยค (1) นอกจากกรณีข้างต้นแล้ว การใช้คำว่า “people” อาจเกิดขึ้นโดยไม่จำเป็น ทำให้ข้อความฟุ่มเฟือย เช่น “Technology can make

people's life more [comfortable]" ซึ่งแท้จริงแล้ว ผู้เขียนเรียงความอาจพูดเพียงแค่ว่า "Technology can make life more [comfortable]" ก็ได้

ท้ายที่สุด การที่คำว่า "people" ปรากฏบ่อยครั้งในเรียงความนอกจากจะทำให้ข้อความฟังดูเย็นเยือกและซ้ำไปมาแล้ว ยังทำให้ตัวบทฟังดูไม่เป็นทางการและตัวบทพูดด้วย เนื่องจากข้อความกล่าวถึงบุคคลแบบกว้างๆ ทั่วๆ ไป ไม่เน้นการให้ข้อมูลที่ชัดเจน ดังเช่นที่ Mahlberg 2005 อธิบายดังนี้ "However, the noun 'people' makes the text formally more personal, which may be interpreted as a feature of more informal or spoken texts"

2. คำนามรูปพหูพจน์ จากการวิเคราะห์คอนคอร์แดนซ์ของคำนามในกลุ่มนี้ พบว่าส่วนใหญ่แล้ว คำนามกลุ่มนี้ไม่มีคำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะ เช่น "the" นำหน้า ในบางครั้งใช้ร่วมกับคำนำหน้านามที่บอกจำนวน เช่น some, any และ many เป็นต้น แต่ส่วนใหญ่แล้ว คำนามรูปพหูพจน์ใน THAI ไม่มีคำนำหน้านามนำหน้า เช่น

Recently, there was a controversial discussion concerning the topic of children dread the most : homework .

The evidence of people misusing technology can be easily found on newspapers and other media.

You can take pictures of any beautiful things and share to a person when you meet them.

Similarly, scientists experiment on animals to learn how their bodies work.

การใช้คำนามรูปพหูพจน์โดยไม่มีคำนำหน้านามใช้เมื่อต้องการกล่าวถึงคนหรือสิ่งใดแบบทั่วไป ไม่เจาะจง มักพบในตัวบทประเภทให้ข้อมูล เช่น สารคดี ที่นำเสนอข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคนหรือสิ่งต่างๆ การที่ผู้เรียนชาวไทยใช้คำนามพหูพจน์ในลักษณะนี้มากกว่าปกติทำให้มองได้ว่า

ผู้เรียนชาวไทยนิยมอภิปรายโดยใช้การบรรยายหรือให้ข้อมูลแบบกว้างๆ หรือทั่วไปในการเขียนลักษณะดังกล่าวนี้สอดคล้องกับรูปแบบการใช้คำกริยารูปพื้นฐานและ present simple tense ตามที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น คือ ทำให้การเขียนมีลักษณะเน้นการบรรยายหรือให้ข้อมูลทั่วไปหรือแบบกว้างๆ เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นที่น่าสนใจว่าการใช้คำนามเพื่อพูดถึงสิ่งต่างๆ ทั่วไปนั้นสามารถใช้รูปแบบอื่นได้ กล่าวคือ การใช้คำว่า “the” ร่วมกับคำนามเอกพจน์ เช่น “the computer” แทนที่จะเป็น “computers” ลักษณะเช่นนี้อาจแสดงถึงการหลีกเลี่ยงการใช้ article ของผู้เรียนชาวไทย

3. คำนามเกี่ยวกับเวลารูปเอกพจน์ คำนามกลุ่มนี้มีลักษณะเดียวกับกลุ่มที่ 1 กล่าวคือ มีเพียงคำเดียวที่มีความถี่สูงมากจนทำให้คำนามกลุ่มนี้เป็นชนิดคำสำคัญ ในขณะที่คำนามคำอื่นในกลุ่มนี้ปรากฏน้อยครั้งมาก คำนามสำคัญในกลุ่มนี้ได้แก่คำว่า “time” ปรากฏ 109 ครั้ง ทั้งนี้ คำว่า “time” เป็นคำสำคัญคำหนึ่งใน THAI ด้วย ส่วนคำนามอื่นๆ ในกลุ่มนี้ที่ปรากฏมากกว่า 1 ครั้ง ได้แก่ “day” (12 ครั้ง) “year” (7 ครั้ง) , “night” (5 ครั้ง) “week” (4 ครั้ง) “month” (3 ครั้ง) และ “hour” (2 ครั้ง) แม้คำว่า “time” จะมีความโดดเด่นในเชิงความถี่อยู่เพียงคำเดียวในกลุ่มนี้ แต่การที่คำนามที่เกี่ยวกับเวลาในรูปเอกพจน์ปรากฏเป็นกลุ่มสำคัญอาจชี้ให้เห็นได้ว่าผู้เรียนชาวไทยมักกล่าวถึงเวลาในการอภิปราย เช่น

If they do n't have computers or internet in their house , at least , they can go to the internet shops , costing about 15 Baht per hour , which is quite worth and cheap for them to afford in order to gain knowledge from Chula .

หากพิจารณาแต่ในเชิงความหมาย เราอาจกล่าวได้เพียงว่าการที่ผู้เรียนชาวไทยใช้คำนามกลุ่มนี้บ่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเป็นเพราะผู้เรียนชาวไทยมักสื่อความหมายเกี่ยวกับเวลาในเรื่องความถี่ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะหัวข้อของเรื่องความถี่ ผู้วิจัยเห็นว่าข้อสังเกตนี้ถูกต้องในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่ลึกซึ้งเท่าใดนัก เพราะเป็นการวิเคราะห์ที่ความหมายของคำเท่านั้น อีกทั้งคำนามในกลุ่ม

นี่ก็เป็นคำนามทั่วไปที่ปรากฏบ่อยครั้งที่สุดในภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับ “people”² จึงอาจกล่าวได้ว่าปรากฏการณ์การสื่อความหมายเกี่ยวกับ “เวลา” จึงอาจเกิดขึ้นได้ทั่วไป มิได้จำกัดเฉพาะหัวข้อเรียงความใน THAI เท่านั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการวิเคราะห์คำนามที่แม้จะมีความหมายค่อนข้างชัดเจนในกลุ่มนี้ควรมองว่าผู้เรียน “เลือก” ที่จะสื่อความหมายเกี่ยวกับ “เวลา” ในเรียงความ และเมื่อวิเคราะห์รูปแบบการปรากฏร่วมของคำนามกลุ่มนี้กับคำอื่นๆ แล้ว พบว่าคำนามในกลุ่มนี้มักปรากฏร่วมกับคำหรือวลีที่บอกหรือเน้นระดับมากน้อย ซึ่งทำให้คำหรือวลีที่เกี่ยวกับ “เวลา” เหล่านี้มีบทบาทในการประเมินคุณค่า (evaluation) สิ่งที่คุณเขียนกำลังอธิบายไปด้วย อาทิเช่น

(1) These works and books make me sleep only a few hours per day and that's very unhealthy .

(2) [A]fter putting up with this kind of condition for a whole year , I start thinking of a new assignment policy for history major to solve this "homework crisis "

ในตัวอย่างที่ (1) วลี “a few hours per day” จะเป็นเพียงวลีที่สื่อความหมายเกี่ยวกับเวลา 2-3 ชั่วโมงหากเราไม่พิจารณาว่าวลีนี้ปรากฏร่วมกับคำว่า “only” ทำให้เห็นได้ว่าผู้เขียนเรียงความมองว่าเวลา 2-3 ชั่วโมงเป็นเวลาน้อย และหากเราพิจารณาต่อไป จะเห็นว่าผู้เขียนมองว่าเวลา 2-3 ชั่วโมงนี้มิใช่เป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่เป็นสิ่งที่ไม่ดีด้วย (ปรากฏและเชื่อมโยงอย่างชัดเจนผ่านคำว่า “that’s” ในประโยค “and that’s very unhealthy” ดังนั้น เราจึงอาจมองได้ว่าคำเกี่ยวกับ “เวลา” ในข้อ (1) นี้ มีบทบาททั้งในการสื่อความหมายและสื่อทัศนคติที่ผู้เขียนมีต่อการอ่านหนังสือและทำการบ้าน

² คำว่า “time” เป็นคำนามที่มีค่าความถี่สูงที่สุดใน British National Corpus รองลงมาได้แก่คำว่า “year” และ “people” ตามลำดับ

ในตัวอย่างที่ (2) ข้างต้น วลี “for a whole year” ปรากฏร่วมกับวลี “putting up with” ซึ่งทำให้วลีแรกมีบทบาทในการเน้นว่าผู้เขียนต้องอดทนกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นเวลานาน วลีเกี่ยวกับเวลาในข้อความที่ (2) นี้จึงมีได้เพียงสื่อความหมาย “เป็นเวลาทั้งปี” แต่สื่อทัศนคติเชิงลบของผู้เขียนด้วยว่าเป็นเวลานาน ทั้งหมดนี้ผู้เขียนใช้ในการโต้แย้งประเด็นเกี่ยวกับการหางานและการบ้านที่มหาวิทยาลัย

อนึ่ง เป็นที่น่าสนใจว่าชนิดคำนามสำคัญทั้ง 3 กลุ่มมีความคล้ายกัน กล่าวคือ กลุ่ม (1) ซึ่งมีคำว่า “people” เป็นคำหลัก และ กลุ่ม (3) ซึ่งมีคำว่า “time” เป็นคำหลัก ทั้งสองคำนี้จัดว่าเป็นคำนามทั่วไปในภาษาอังกฤษ (English general nouns) ส่วนกลุ่ม (2) ที่เป็นคำนามทั่วไปในรูปพหูพจน์นั้น แม้มีได้มีคุณสมบัติเป็นคำนามทั่วไปในตัว แต่รูปแบบการใช้ที่ปรากฏในคลังข้อมูล THAI ส่วนใหญ่เป็นการพูดถึงสิ่งต่างๆ แบบทั่วไป จากทั้งหมดนี้ ทำให้เห็นภาพรวมหนึ่งของการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยว่ามักมีลักษณะการพูดถึงสิ่งต่างๆ ในเชิงกว้างหรือแบบทั่วไป ไม่เฉพาะเจาะจง ซึ่งลักษณะนี้สอดคล้องกับรูปแบบการใช้คำกริยาส่วนใหญ่ที่ปรากฏในรายการชนิดคำหลักที่เน้นการพูดถึงการกระทำ เหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ในลักษณะที่เป็นความจริงที่เกิดขึ้นเป็นปกติวิสัย หรือเป็นความจริงโดยทั่วไปที่เป็นที่รับรู้กัน

3. กลุ่มคำสรรพนาม เป็นกลุ่มชนิดคำสำคัญที่ใหญ่ที่สุด ประกอบด้วย 11 ชนิดคำที่สามารถจัดกลุ่มได้เป็น 5 กลุ่มย่อย ดังนี้ (1) สรรพนามบุรุษที่ 1 ได้แก่ we, I, us และ me (2) สรรพนามบุรุษที่ 2 ได้แก่ you (3) สรรพนามบุรุษที่ 3 ได้แก่ they, them และ it (4) plural reflexive personal pronoun (each other) และ (5) คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะรูปเอกพจน์ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์กลุ่มคำสรรพนามเหล่านี้ตามลำดับ ดังนี้

(1) กลุ่มสรรพนามบุรุษที่ 1 ได้แก่ we, I, us และ me

ในกลุ่มนี้ สรรพนามบุรุษที่ 1 รูปพหูพจน์ทั้ง “we” และ “us” เป็นคำสำคัญเชิง

บวกด้วย ส่วนคำว่า “I” และ “me” ไม่ปรากฏค่าความสำคัญทางสถิติทั้งในเชิงบวกหรือเชิงลบ จึงอาจกล่าวได้ว่าค่าความถี่ของคำว่า “we” และ “us” เป็นสิ่งที่ทำให้คำสรรพนามในกลุ่มนี้เป็นชนิดคำสำคัญ อย่างไรก็ตาม แม้สรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์จะมีได้มีค่าความถี่ที่โดดเด่นเช่นเดียวกับรูปพหูพจน์ แต่ค่าความถี่ของคำทั้งสองย่อมมีส่วนสนับสนุนค่าความสำคัญของสรรพนามในกลุ่มนี้ การปรากฏของคำสรรพนามทั้งหมดนี้ทำให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยมักแสดงอัตลักษณ์ของคนอย่างชัดเจนเปิดเผย ดังจะเห็นได้จากความหนาแน่นของสรรพนามบุรุษที่ 1 และเมื่อพิจารณาคำปรากฏร่วมของสรรพนามต่างๆ ในกลุ่มนี้แล้ว พบว่ามีรูปแบบแตกต่างกันออกไป ซึ่งบ่งบอกถึงลักษณะของเรียงความของผู้เรียนชาวไทย ดังนี้

1. คำว่า “we” เนื่องจากว่าผู้เขียนเรียงความมีเพียงคนเดียว จึงสามารถตีความว่าการใช้คำว่า “we” ในเรียงความเป็นการพูดถึงผู้เขียนและผู้อ่าน ซึ่งถือเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่เด่นชัดในการเขียน เช่น

But if we study at the university from 9 o'clock till 16 o'clock and go back home to do homeworks for 4 hours, how could we find time to read and prepare for the exam in one of the most hardest university in Thailand?

2. คำว่า “I” มักปรากฏร่วมกับคำกริยาที่แสดงความคิดและความรู้สึก ในกรณีนี้ คำว่า “I” จึงแสดงตัวตนและความคิดความรู้สึกของผู้เขียนอย่างชัดเจนเปิดเผย เช่น

Although there are many unsuccessful outcomes, I believe that animal experiment has its own advantages for humans but I think the number of animal should be strictly moderated and controlled.

3. คำว่า “us” และ “me” มักปรากฏในรูปแบบวลี (phraseological pattern) “make / help

+ me / us + lexical verb” สื่อความหมายว่าผู้เขียนและ/หรือผู้อ่าน / ผู้คนโดยทั่วไป ต้องประสบกับเหตุการณ์หรือการกระทำใดๆ การใช้สรรพนามทั้งสองนี้ทำให้เหตุการณ์หรือการกระทำที่ต้องประสบเน้นตัวบุคคล (personal) เพราะมีการกล่าวถึงตัวบุคคลอย่างชัดเจน เช่น

- Using tablet during class will make me lack of attention in the class.
- However, being with other sexes in school will help us learn about the

differences between boys and girls.

(2) สรรพนามบุรุษที่ 2 ได้แก่ “you” ในบรรดาสรรพนามที่ปรากฏในรายการชนิดคำสำคัญ สรรพนาม “you” เป็นชนิดคำที่มีค่าความสำคัญทางสถิติสูงสุด (เป็นชนิดคำสำคัญอันดับที่ 3 รองจากกริยารูปพื้นฐานและคำนามทั่วไป) สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ น่าจะเป็นเพราะ ตามปกติแล้ว การเขียนมักไม่มีการกล่าวถึงบุรุษที่ 2 อย่างเปิดเผย ดังที่ Biber et al. (1999) ได้อธิบายไว้ว่าสรรพนาม “you” เป็นลักษณะเฉพาะของบทสนทนา เนื่องจากบทสนทนามีมิติของการโต้ตอบกันระหว่างผู้สนทนาอย่างชัดเจน ดังนั้น การที่สรรพนาม “you” ปรากฏเป็นชนิดคำสำคัญอันดับที่ 3 ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยเมื่อเปรียบเทียบกับเรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาสะท้อนให้เห็นว่าการเขียนของผู้เรียนชาวไทยมีความใกล้เคียงกับภาษาพูดหรือภาษาที่ใช้ในการสนทนา

เมื่อวิเคราะห์รูปแบบการใช้ “you” ของผู้เรียนชาวไทยใน THAI แล้ว พบว่ามักปรากฏร่วมกับ modal verb โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำกริยา “can” “will” และ “have to” แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยมักใช้ you เมื่อพูดถึงความเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์หรือการกระทำใดกับผู้อ่านจากรูปแบบวลี (phraseological patterns) เช่นนี้ สามารถมองเป็นเป็นกลวิธีการโน้มน้าวผู้อ่านในการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งด้วย เนื่องจากผู้เขียนกล่าวถึงความเป็นไปได้ที่จะมีเหตุการณ์เกิดขึ้นกับผู้อ่านหรือความเป็นไปได้ที่ผู้อ่านจะกระทำการใดๆ เช่น

In addition, the idea of equality that comes from the online courses is not realistic and applicable for students to live in the world. You can not avoid the problems of discrimination in the world, but you have to learn and accept it in order to live in this world with others.

เป็นที่น่าสังเกตว่าแม้ว่าการโน้มน้าวผู้อ่านหรือดึงผู้อ่านให้เข้ามามีส่วนร่วม (reader engagement) จะสามารถกระทำได้ผ่านการใช้ภาษาได้หลายวิธี เช่น การใช้คำขยายต่างๆ การใช้คำถาม ฯลฯ แต่เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะที่โดดเด่นคือ การใช้คำสรรพนาม “you” ในเรียงความ ซึ่งส่งผลให้เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะใกล้เคียงตัวบทพูด

(3) สรรพนามบุรุษที่ 3 ได้แก่ “they”, “them” และ “it” ในกลุ่มนี้ เฉพาะคำว่า “they” และ “them” เป็นคำที่มีค่าความถี่สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าคำว่า “they” และ “them” มีความสำคัญในเรียงความใน THAI มากกว่าคำว่า “it” เมื่อวิเคราะห์คอนคอร์ดแดนซ์ของสรรพนามบุรุษที่ 3 “they” และ “them” แล้ว พบว่าการปรากฏในรายการชนิดสำคัญในคลังข้อมูล THAI เป็นผลมาจากการที่เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีค่านามรูปพหูพจน์จำนวนมาก สรรพนาม “they” และ “them” จึงปรากฏในการอ้างถึงค่านามที่ผู้เขียนได้กล่าวมาแล้ว

ส่วน “it” นั้น แม้จะมีได้มีค่าความถี่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ค่าความถี่ของ “it” ก็มี ส่วนสนับสนุนระดับความสำคัญของการใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ใน THAI เช่นกัน จากการพิจารณา คอนคอร์ดแดนซ์แล้ว พบว่าส่วนใหญ่ใช้ “it” เป็นสรรพนามแทนการกล่าวถึงค่านาม จากค่าความถี่ 560 ครั้ง รูปแบบการใช้ “it” ในโครงสร้าง impersonal “it” ที่มักใช้ในการเขียนหรือตัวบทที่เป็นทางการนั้นปรากฏ 130 ครั้ง หรือคิดเป็นร้อยละ 23.21 ของจำนวนครั้งที่ “it” ปรากฏใน THAI เมื่อพิจารณาค่าความถี่ของการใช้โครงสร้าง impersonal “it” ข้างต้นซึ่งถือว่าไม่สูงนักเมื่อเทียบกับการใช้ “it” ในรูปแบบอื่นๆ และเมื่อมองจากข้อเท็จจริงที่ว่าคำว่า “it” เป็นคำที่ปรากฏทั่วไป ทำให้เห็นว่า

ค่าความถี่ของการใช้โครงสร้าง “it” นี้สอดคล้องกับลักษณะภาษาในภาพรวมของผู้เรียนชาวไทยที่มีความใกล้เคียงกับตัวบทพูดมากกว่า

(4) plural reflexive personal pronoun (each other) สาเหตุที่คำสรรพนามกลุ่มนี้เป็นชนิดคำสำคัญเป็นเพราะคำว่า each other ซึ่งมีความถี่ 24 ครั้ง แม้ค่าความถี่เพียง 24 ครั้งจากจำนวนคำทั้งหมดในคลังข้อมูล ... คำจะมีใช้ค่าความถี่ที่สูง แต่การที่ each other ปรากฏเป็นชนิดคำสำคัญใน THAI แสดงว่าผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาแทบจะไม่ใช้คำนี้ในเรียงความเลย เมื่อพิจารณาคอนคอร์แดนซ์ของวลี each other แล้ว พบว่า สาเหตุที่ความถี่ของคำว่า each other มีนัยสำคัญทางสถิตินั้น ส่วนหนึ่งเกิดจากการที่ประธานในประโยคเป็นคำนามและสรรพนามรูปพหูพจน์มาก ได้แก่ คำว่า “people”, “we”, และ “they” เป็นต้น ซึ่งคำเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นคำสำคัญใน THAI และประการที่ 2 คำกริยาที่ปรากฏในคอนคอร์แดนซ์มักมีความหมายเกี่ยวกับการพูด การสื่อสาร และความคิด ความรู้สึก เช่น “talk”, “contact” และ “know” ปัจจัยเรื่องหัวข้อเรียงความอาจมีส่วนอยู่บ้างไม่มากก็น้อยที่ทำให้ผู้เรียนใช้คำกริยาเหล่านี้บ่อยและนำไปสู่การใช้คำว่า each other

(5) สรรพนามไม่ชี้เฉพาะรูปเอกพจน์ (singular indefinite pronoun) คำสรรพนามที่ปรากฏในกลุ่มนี้ ได้แก่ “everything”, “something”, “one”, “everyone”, “anything”, “someone”, “nothing”, “anyone”, “everybody”, “somebody” และ “nobody” แต่ละคำมีค่าความถี่ใกล้เคียงกันและลดหลั่นกันมา ดังนี้

everything	33	0.08
something	29	0.07
one	28	0.07
everyone	28	0.07
anything	20	0.05
someone	16	0.04
nothing	14	0.03
anyone	14	0.03
everybody	8	0.02
somebody	2	0.00
nobody	1	0.00

สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับชนิดคำสำคัญกลุ่มนี้คือ ในขณะที่ชนิดคำบางกลุ่มที่ผ่านมามีคำเพียงไม่กี่คำหรือมีเพียงคำเดียวที่มีค่าความถี่โดดเด่นและเป็นคำสำคัญจึงส่งผลให้ชนิดคำนั้นๆ มีความสำคัญทางสถิติ แต่ค่าความสำคัญของกลุ่มคำสรรพนามไม่ใช่เฉพาะรูปเอกพจน์นี้มาจากความถี่ของคำหลายๆ คำในกลุ่มนี้มารวมกัน ทำให้เกิดหนาแน่นของคำชนิดนี้ ทั้งนี้ เนื่องจากในบรรดาคำทั้งหมดที่แสดงข้างต้น มีเพียงสามคำเท่านั้นที่เป็นคำสำคัญ (คำที่มีค่าความถี่สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) ได้แก่ “everything”, “anything” และ “anyone” ส่วนคำอื่นๆ นั้น โดยตัวเองแล้วมิได้มีค่าความถี่ในระดับที่เรียกว่าสำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับ NATIVE อย่างไรก็ตาม เมื่อคำชนิดนี้ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มเดียวกันเนื่องจากความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ เราจึงได้เห็นว่าคำสรรพนามไม่ใช่เฉพาะรูปเอกพจน์มีความหนาแน่นอย่างมีนัยสำคัญในเรียงความของผู้เรียนชาวไทย ซึ่งตามปกติแล้วคำชนิดนี้ เนื่องจากเป็นคำหน้าที่ (function word) ไม่น่าจะเป็นที่สังเกตได้หากไม่ผ่านการวิเคราะห์โดยใช้เทคโนโลยีช่วย และแม้เมื่อใช้ซอฟต์แวร์พื้นฐานในภาษาศาสตร์คลังข้อมูลแล้ว ก็สามารถสกัดได้แต่เพียงคำสำคัญเป็นคำๆ เท่านั้น แต่ไม่สามารถจะมองเห็นภาพรวมและความหนาแน่นโดยรวมของชนิดคำในกลุ่มนี้ได้หากไม่ใช้ Wmatrix ซึ่งสามารถกำกับผล (annotate) ข้อมูลในระดับไวยากรณ์ได้

จากการพิจารณาคอนคอร์แดนซ์ ทำให้เห็นว่าการที่สรรพนามกลุ่มนี้ปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติส่งผลให้เรียงความโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะโดดเด่น 2 ประการ ที่ทำให้เกิดความแตกต่างจากเรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา ประการแรก THAI มีโวหารการกล่าวเกินจริงมาก สังเกตได้จากการที่มีสรรพนามที่เอื้อต่อการสื่อความหมายเช่นนี้มีหลายคำและบางคำเป็นคำสำคัญ (คำที่ขีดเส้นใต้) ได้แก่ everything, everyone, anything, nothing, anyone, everybody และ nobody พบว่าการกล่าวเกินจริงในเรียงความของ

ผู้เรียนชาวไทยมักนำมาใช้ในการสนับสนุนประเด็นหรือแสดงสำคัญของสิ่งที่กำลังอภิปราย
ว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับทุกคน ในทุกกรณี หรือไม่เป็นผลใดๆ หรือกับใครทั้งสิ้น อาทิ

Since everyone can share everything in the Internet age , not only famous people
like the Duchess of Cambridge , Britney Spear , or Emma Watson who were
photographed unconsciously and were published , but also any ordinary women from
anywhere.

According to Peggy Klaus in her article " Thank You for Sharing, But Why at the
Office. " , it 's a continuation of online behavior that made it the norm to tell everybody .
Everyone else now do it and people might think that the online world is their own private
space which they have their right to post and share anything they want .

สิ่งที่น่าสนใจคือรูปแบบการกล่าวเกินจริงเช่นนี้เป็นลักษณะที่พบในภาษาพูดหรือการ
สนทนามากกว่าที่จะพบในงานเขียน ชนิดคำสำคัญกลุ่มนี้จึงเป็นหลักฐานทางภาษากลุ่มหนึ่งที่
แสดงให้เห็นว่าการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาพูด
มาก

ประการที่สอง เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีการอภิปรายแบบกว้างๆ ไม่ชี้เฉพาะ
สังเกตได้จากการที่มีการใช้คำสรรพนาม “something” และ “someone” ลักษณะนี้มีความใกล้เคียง
กับภาษาพูดเช่นเดียวกัน แต่เป็นไปในทางการแสดงความไม่เฉพาะเจาะจง (Biber et al. 1999)
เป็นการให้ข้อมูลแบบกว้างๆ ทั่วไป ไม่ชี้ชัด อาทิ

However , because of the ECPA and the fourth amendment , most people think it
is safe to store their private things online as they are protected by law when actually

those two make it even more easier for the government to access information. Therefore , something should be done to give more protection to a person 's private account .

Animals have their life and why they are used for human benefits. It is like catching someone to do something for some benefits and it is very selfish.

อย่างไรก็ตาม ในการนำเสนอประเด็นแบบทั่วไป ไม่เจาะจงนั้น ผู้เรียนชาวไทยใช้คำสรรพนาม “one” บ่อยครั้งด้วย ดังจะเห็นได้จากการที่คำนี้มีค่าความถี่อยู่ในลำดับที่ 3 ในกลุ่ม คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะ “one” นี้ มักใช้ในการนำเสนอข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงหรือที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์สามัญ เช่น

It seems easier if one turn off their phone or stop using Facebook but people will start wondering where you are and your boss might kick you out if he or she can not reach you.

One may get a low score because at that time he is facing hardship and can not concentrate on the test.

อนึ่ง ในขณะที่คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะรูปเอกพจน์ที่ส่วนใหญ่มักปรากฏในตัวบทพูดหรือสนทนา คำสรรพนาม “one” เป็นคำที่มักปรากฏในการเขียนแบบเป็นทางการ หรือการเขียนเชิงวิชาการ (Biber *et al.* 1999) การที่คำสรรพนาม “one” ปรากฏบ่อยเป็นลำดับที่สามในชนิดคำกลุ่มนี้ (28 ครั้ง) นอกจากจะสนับสนุนข้อสังเกตที่ว่า การเขียนของผู้เรียนชาวไทยเน้นการพูดกว้างๆ รวมๆ นำเสนอข้อมูลว่าเป็นความจริงโดยทั่วไปหรือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติวิสัยแล้ว ยังมีความน่าสนใจในฐานะที่เป็นคำที่แสดงความขัดแย้งเกี่ยวกับ tone ในเรียงความของผู้เรียนชาวไทย กล่าวคือ ในขณะที่การเขียนของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะภาษาค่อนไปทางภาษาพูด ตามที่ได้เห็นจากคำและชนิดคำสำคัญส่วนใหญ่ที่ได้วิเคราะห์ไปแล้ว การใช้คำว่า “one” ซึ่งแสดงความเป็น

ทางการหรือวิชาการทำให้เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะภาษาที่ไม่สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน ข้อความต่อไปนี้เป็นตัวอย่างเป็นตัวอย่างของการใช้คำว่า “one” ปนกับลักษณะภาษาแบบภาษาพูด เช่น คำนามทั่วไป “people” หรือแม้กระทั่งคำสรรพนามบุรุษที่ 2 “you” ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาพูดอย่างชัดเจน

It seems easier if one turns off their phone or stop using Facebook but people will start wondering where you are and your boss might kick you out if he or she can not reach you.

ความขัดแย้งเกี่ยวกับ tone ที่สะท้อนให้เห็นผ่านการใช้คำสรรพนามหลากหลายรูปแบบในประโยคเดียวกันเช่นนี้เป็นสิ่งที่แสดงว่าการใช้ภาษาของผู้เรียนชาวไทยยังขาดมิติทางวาทกรรมซึ่งทำให้ภาษาของผู้เรียนไม่เป็นธรรมชาติแม้ผู้เรียนจะมีคลังคำ รู้จักใช้สรรพนามต่างๆ และมีความรู้ทางไวยากรณ์ในระดับดี

4. คำนำหน้านาม

ในกลุ่มชนิดคำนี้ มีคำนำหน้านามที่มีความสำคัญทางสถิติอยู่ 3 กลุ่มย่อย ได้แก่ (1) คำนำหน้านามที่สามารถทำหน้าที่เป็นสรรพนามได้ (determiner capable of pronominal function) (2) คำนำหน้านามแสดงการเปรียบเทียบที่ตามหลังคำนำหน้านามอื่น (comparative after-determiner) และ (3) คำนำหน้านามรูปพหูพจน์ที่ตามหลังคำนำหน้านามอื่นได้ (plural after-determiner) ผู้วิจัยจะได้อภิปรายคำนำหน้านามแต่ละชนิดนี้ตามลำดับต่อไป

(1) คำนำหน้านามที่สามารถทำหน้าที่เป็นสรรพนามได้ (determiner capable of pronominal function) คำนำหน้านามในกลุ่มนี้ที่พบใน THAI มีจำนวน 3 คำ ได้แก่ “some”, “any” และ “enough” เมื่อพิจารณาคอนคอร์ดแดนซ์แล้ว พบว่าคำนำหน้านามกลุ่มนี้มีค่าความถี่ที่มีนัยสำคัญทางสถิติเพราะคำว่า “some” เนื่องจากในบรรดาคำนำหน้านามในกลุ่มนี้ทั้ง 3 คำ คำว่า “some”

เป็นคำที่มีความถี่สูงโดดอยู่เพียงคำเดียว คือ 229 ครั้ง และค่าความถี่นี้มีนัยสำคัญทางสถิติ ทำให้คำว่า “some” เป็นคำสำคัญใน THAI ด้วย ในขณะที่อีกสองคำ คือ “any” และ “enough” มีความถี่เพียง 35 และ 12 ครั้ง ตามลำดับ เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่ผู้วิจัยจะอภิปรายความสำคัญของคำว่า “some” สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับคำที่มีความถี่ไม่สูงนักในกลุ่มนี้ คือ คำว่า “any” เป็นคำที่มีค่าความถี่ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือเรียกว่าเป็นคำสำคัญเชิงลบ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษานิยมใช้คำว่า “any” ในการเขียนเรียงความ ลักษณะนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Biber et al. (1999) ที่พบว่าคำนำหน้านาม “any” มักปรากฏในตัวบทเขียน โดยเฉพาะการเขียนเชิงวิชาการ ในขณะที่คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะที่ขึ้นต้นด้วย “any-” เช่น “anything” “anyone” และ “anybody” มักปรากฏในตัวบทพูด การที่คำว่า “any” เป็นคำสำคัญเชิงลบใน THAI จึงเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าภาษาในการเขียนของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะไปทางภาษาพูด ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญที่ทำให้การเขียนของผู้เรียนชาวไทยต่างจากผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา นอกจากนั้น ปรากฏการณ์นี้ยังแสดงให้เห็นด้วยว่าคำว่า “some” มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่ทำให้ชนิดคำกลุ่มนี้เป็นชนิดคำสำคัญเชิงบวกใน THAI เพราะแม้ว่าคำว่า “any” จะมีค่าความถี่ต่ำอย่างมีนัยสำคัญ แต่ความถี่ของคำว่า “some” ยังสามารถยกระดับความสำคัญของชนิดคำในกลุ่มนี้ขึ้นมาจนถึงระดับสำคัญได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะได้อภิปรายความสำคัญของ “some” ดังต่อไปนี้

จากการวิเคราะห์รูปแบบการปรากฏร่วมของคำว่า “some” ทั้งหมด 229 แห่งใน THAI พบว่าคำว่า “some” นอกจากจะสื่อความหมายถึงการมีอยู่บ้างของคนหรือสิ่งต่างๆ แบบไม่ชี้ชัดตามความหมายของคำและตามที่มีมักจะพบได้ทั่วไปในตัวบทต่างๆ แล้ว ยังมีบทบาทสำคัญในการสะท้อนความเป็นเรียงความเชิงโต้แย้ง เพราะบ่อยครั้งที่ผู้เรียนชาวไทยใช้คำว่า “some” ในการพูดถึงคนหรือสิ่งต่างๆ ที่มีความคิดเห็นหรือลักษณะที่แตกต่างออกไปจากประเด็นที่ผู้เขียนกำลังอภิปราย หรือใช้ในการแบ่งประเภทคนหรือสิ่งของออกเป็นกลุ่มที่มีลักษณะเฉพาะเพื่อประโยชน์ใน

การแสดงถึงความแตกต่างหรือข้อโต้แย้ง ดังจะเห็นได้จากรายการคำปรากฏรวมที่มีนัยสำคัญทางสถิติของ “some” ได้แก่ “argue(d)” “say” “although” “people” และ “think” ซึ่งแสดงความขัดแย้งความคิดเห็นของผู้คนที่แตกต่างกันออกไป เป็นต้น ตัวอย่างการใช้ “some” ในลักษณะนี้ ได้แก่

[T]his new policy should be more productive for children because the less number of reports needed to be done equals the more time available to children to sleep. I know that some conservative minds will argue that some students will do their report on the last day and they will not have enough sleep anyway [...].

(2) คำนำหน้านามแสดงการเปรียบเทียบที่ตามหลังคำนำหน้านามอื่น (comparative after-determiner) คำนำหน้านามในกลุ่มนี้ที่พบใน THAI มีจำนวน 3 คำ ได้แก่ “more” (111), “less” (28) และ “fewer” (1) ดังที่ปรากฏในค่าความถี่ คำที่ทำให้คำนำหน้านามในกลุ่มนี้มีนัยสำคัญทางสถิติคือคำว่า “more” ซึ่งมีความถี่ห่างจากคำว่า “less” ซึ่งปรากฏเป็นอันดับที่ 2 เป็นอย่างมาก แต่ทั้งคำว่า “more” และ “less” เป็นคำสำคัญเชิงบวกใน THAI ดังนั้น การที่กลุ่มคำนี้ปรากฏอย่างมีนัยสำคัญทั้งที่มีจำนวนคำในกลุ่มนี้เพียง 3 คำ แต่คำสองคำในกลุ่มมีความถี่สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสะท้อนให้เห็นว่าเรียงความภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้การเปรียบเทียบเป็นกลวิธีในการอภิปรายและโต้แย้ง ซึ่งอาจเป็นการเปรียบเทียบความเห็นของตนกับความเห็นของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างชัดเจน หรือใช้การเปรียบเทียบว่ามากกว่าหรือน้อยกว่าเป็นส่วนหนึ่งของการสนับสนุนประเด็นของตน ตัวอย่างเช่น

Young children have less self-control, and I guarantee that most of them would see a computer in their classroom as an access to computer games rather than to education sources.

After that I do not believe anything online easily without my own prove from finding more information. After class, I can search more information from other reliable sources such as library, documentary movies.

Some may argue that the single-sex schools help the children to be good at study. They will gain the appropriate method of teaching and face fewer problems about the opposite sex. I understand that point. However, it depends on the student ages and other factors .

(3) คำนำหน้านามรูปพหูพจน์ที่ตามหลังคำนำหน้านามอื่นได้ (plural after-determiner)

คำนำหน้านามในกลุ่มนี้ที่พบใน THAI มีจำนวน 3 คำ ได้แก่ “many” (178), “few” (6) และ “several” (3) เช่นเดียวกับ 2 กลุ่มแรก ในกลุ่มนี้มีเพียงคำเดียวที่ทำให้กลุ่มคำนี้มีค่าความถี่โดดเด่นจนถึงระดับที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อคลังข้อมูล THAI นั่นคือ คำว่า “many” ในขณะที่คำว่า “several” เป็นคำสำคัญเชิงลบ กล่าวคือ ปรากฏน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับ NATIVE สิ่งนี้ทำให้เห็นว่าคำว่า “many” เป็นคำที่มีความสำคัญมากที่สุดที่เดียวใน THAI เพราะแม้จะอยู่ในกลุ่มชนิดคำที่ประกอบด้วยคำสำคัญเชิงลบ (several) ด้วย แต่ก็ยังสามารถดึงค่าความถี่ของชนิดคำกลุ่มนี้ให้ขึ้นมาอยู่ในระดับที่สำคัญได้

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือในขณะที่คำว่า “several” และ “few” มีค่าความถี่น้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำว่า “several” มีค่าความถี่น้อยที่สุดในกลุ่มนี้ แต่มีเพียงคำว่า “several” เท่านั้น ที่อยู่ในรายการคำสำคัญเชิงลบ ปรากฏการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษานิยมใช้คำว่า “several” คำนี้จึงปรากฏบ่อยมากอย่างมีนัยสำคัญใน NATIVE จนทำให้ “several” เป็นคำสำคัญเชิงลบใน THAI ส่วนคำว่า “few” นั้น ค่าความถี่ใน NATIVE ไม่สูงพอที่จะทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างค่าความถี่ของคำนี้ในคลังข้อมูลทั้งสองได้ คำว่า “few” จึงไม่มีนัยสำคัญทาง

สถิติไม่ว่าจะเป็นเชิงบวกหรือลบ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์รูปแบบการปรากฏของคำว่า “many” และ “several” ในรายละเอียดต่อไป

จากการวิเคราะห์คอนคอร์แดนซ์ของคำว่า “many” พบว่าคำนี้ใช้ในการสนับสนุนประเด็นที่ผู้เขียนนำเสนอให้มีน้ำหนักว่าคนหรือสิ่งทีอกิปรายนั้นมีจำนวนมากหรือใช้การอ้างถึงจำนวนมากเป็นคำอธิบายความสำคัญของประเด็นที่อภิปราย ดังที่แสดงในตัวอย่างต่อไปนี้

Nowadays many parents are still concerned about their children's school. They are not sure that a co-ed school or a single-sex school is the best for their children. As a result, choosing between a co-ed school and a single - sex school is a controversial issue in the society of countries around the world.

ในข้อความข้างต้น คำว่า “many” ใช้บอกจำนวนพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีความกังวลเรื่องโรงเรียนของลูกว่ามีจำนวนมาก ข้อความนี้เชื่อมกับประโยคถัดมาที่ผู้เขียนบรรยายถึงความสำคัญของการเลือกประเภทโรงเรียนซึ่งเป็นหัวข้อของเรียงความโดยผ่านวลี “as a result” เราจึงสามารถกล่าวได้ว่าการกล่าวถึงจำนวนผู้ปกครองว่ามีมากจึงมีความเชื่อมโยงกับการให้ความสำคัญของหัวข้อเรียงความในแง่ที่ว่าเป็นให้ข้อมูลสนับสนุนว่าประเด็นที่กำลังอภิปรายนั้นมีความสำคัญ

When we use internet for social interacting, we can post as anyone. We can play many roles that we can not do in real life.

ในข้อความข้างต้น ผู้เขียนนำเสนอประเด็นว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถแสดงตัวตนบนโลกออนไลน์ได้ไม่จำกัด (“we can post as anyone”) และการใช้คำว่า “many” ในประโยคถัดมาช่วยสร้างความสอดคล้องเชื่อมโยงและทำหน้าที่สนับสนุนข้อความที่มาก่อนหน้าผ่านการสื่อความหมายว่าบทบาทที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถจะสร้างขึ้นเมื่อใช้อินเทอร์เน็ตนั้นมีจำนวนมาก กล่าวคือ แสดงความเชื่อมโยงและสนับสนุนคำว่า “anyone” นั้นเอง

คำว่า “several” เป็นคำบอกจำนวน (quantifier) เช่นเดียวกับ “many” แต่ในขณะที่ “many” ถูกจัดอยู่ในกลุ่มคำบอกจำนวน “มาก” เช่นเดียวกับ “much” และ “a lot of” คำว่า “several” ถูกจัดอยู่ในกลุ่มคำบอกจำนวน “ปานกลาง/ น้อย” เช่นเดียวกับ “some” “(a) few” และ “(a) little” เป็นต้น (Biber 1999: 278) การที่ผู้เรียนชาวไทยใช้คำว่า “several” น้อยอย่างมีนัยสำคัญในขณะที่ผู้เรียนชาวต่างประเทศนิยมใช้คำนี้จึงอาจมีสาเหตุมาจากการที่ผู้เรียนชาวไทยเน้นการบอกจำนวนมากเพื่อสนับสนุนหรือให้ความสำคัญกับประเด็นที่กล่าวถึง ดังนั้น ผู้เรียนชาวไทยจึงใช้คำว่า “many” ส่วนในการบอกระดับจำนวนพอประมาณ ผู้เรียนชาวไทยใช้คำว่า “some” ซึ่งเป็นคำที่ปรากฏทั่วไปหรือสามัญในการบอกจำนวนไม่มากไม่น้อย แม้ว่าผู้เรียนชาวไทยจะรู้จักคำว่า “several” จากการเรียนภาษาอังกฤษ แต่เนื่องจากคำนี้ไม่ใช่คำที่มีความถี่สูงในภาษาอังกฤษ อีกทั้งปรากฏในบริบทที่เฉพาะเจาะจงกว่า กล่าวคือ ในตัวบทเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวบทเชิงวิชาการ และปรากฏน้อยมากในตัวบทพูด เมื่อพิจารณารูปแบบการปรากฏของคำว่า “several” และ “some” รวมทั้งลักษณะการใช้ภาษาที่ค่อนข้างไปทางภาษาพูดและการให้ความสำคัญกับจำนวนมากของผู้เรียนชาวไทยแล้ว จึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้เรียนชาวไทยจะใช้คำว่า “several” น้อยมากอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเทียบกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา

กล่าวโดยสรุป แม้ว่าคำนำหน้านามเป็นชนิดคำสำคัญเนื่องจากการที่มีคำเพียงคำเดียวในแต่ละกลุ่มย่อยมีความถี่สูงมากเป็นพิเศษ ซึ่งทำให้เห็นว่าแท้จริงแล้วความสำคัญของชนิดคำเหล่านี้อยู่ในระดับคำ มิใช่ระดับชนิดคำ แต่เมื่อพิจารณาดูแล้ว จะเห็นว่าคำเหล่านี้ล้วนเป็นคำที่บอกจำนวนทั้งสิ้น และการบอกจำนวนเป็นไปในทิศทางจำนวนมาก เราจึงอาจสรุปได้ว่าผู้เรียนชาวไทยนิยมเน้นการบอกจำนวนในทางบวกในเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษ

5. รูปปฏิเสธ (negation) เป็นชนิดคำสำคัญที่ปรากฏในรายการเนื่องจากคำว่า “not” เป็นคำสำคัญใน THAI มีค่าความถี่ที่ 427 ครั้ง ในเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatics) และวาทกรรมวิเคราะห์ (discourse analysis) การใช้รูปปฏิเสธเป็นการสื่อความหมายพร้อมกันสองระดับ

กล่าวคือ ความหมายตามที่ปรากฏในตัวบท คือ ความหมายปฏิเสธ แต่ Hidalgo-Downing (2001) กล่าวว่า การที่มีการปฏิเสธในตัวบทได้นั้น เป็นเพราะในตัวบทนั้นมีข้อความหรือความหมายแฝงเชิงบอกเล่าอยู่ขึ้นก่อนแล้ว ไม่ว่าความหมายเชิงบอกเล่านั้นจะปรากฏชัดเจนผ่านข้อความหรือเป็นความหมายแฝงในตัวบทก็ตาม ดังนั้น ข้อความรูปปฏิเสธจึงสื่อเชิงปฏิเสธความหมายที่ปรากฏในตัวประโยคและความหมายเชิงบอกเล่าที่เป็นพื้นฐานในวาทกรรมขณะนั้นในคราวเดียวกัน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการสื่อสารมีความเข้าใจร่วมกัน

เนื่องจากการใช้รูปปฏิเสธสื่อถึงความหมายเชิงบอกเล่าที่ปรากฏอยู่ ซึ่งหมายความว่าผู้สื่อสารและผู้รับสารต้องมีความเข้าใจร่วมกันถึงประเด็นดังกล่าวอยู่แล้วนั้น ทำให้การใช้รูปปฏิเสธมักปรากฏในตัวบทสนทนา เนื่องจากการโต้ตอบสนทนากันเป็นปัจจุบันขณะ ทำให้คู่สนทนามีความเข้าใจร่วมกันว่าประเด็นที่กำลังพูดคุยกันอยู่นั้นมีอะไรและเป็นอย่างไรบ้าง หากเกิดความขัดแย้งหรือแตกต่างจากที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเข้าใจ ก็สามารถปฏิเสธความหมายที่ปรากฏในวาทกรรมได้ในทันที ด้วยเหตุนี้ การใช้รูปปฏิเสธมักปรากฏในตัวบทสนทนา ในขณะที่ตัวบทเขียนเป็นการสื่อความหมายจากผู้เขียนเพียงทางเดียวเป็นหลัก ผู้เขียนจะต้องพยายามสื่อความหมายให้ผู้อ่านซึ่งผู้เขียนเองก็ไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นผู้ใดนั้นเข้าใจ ข้อความที่ปรากฏจึงมักเป็นประโยคบอกเล่าเพื่อให้ข้อมูลเป็นพื้นฐานความเข้าใจแก่ผู้อ่าน รูปปฏิเสธจึงมักปรากฏน้อยกว่าในตัวบทสนทนา การที่รูปปฏิเสธปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเป็นลำดับที่ 15 จากชนิดคำสำคัญทั้งหมด 35 ลำดับ จึงนับเป็นลักษณะสำคัญทางภาษาอีกประการหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าเรียงความของผู้เรียนชาวไทยใกล้เคียงภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน

6. วลีบุพบทที่มีจำนวน 2 คำ

ชนิดคำในกลุ่มนี้ประกอบด้วยวลีที่ประกอบด้วยคำ 2 คำและถือเป็นหนึ่งหน่วยที่ทำหน้าที่เป็นบุพบท ตารางข้างล่างนี้แสดงวลีบุพบท 2 คำและคำความถี่

วลีพบบท	ความถี่
such as	69
according to	67
because of	25
due to	21
instead of	9
out of	7
rather than	6
as for	4
apart from	3
other than	1
as from	1
away from	1
but for	1
along with	1
next to	1
owing to	1

ในจำนวนวลีทั้งหมดนี้ มีเพียงคำว่า “such as” และ “according to” ที่มีความถี่สูงอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อเทียบกับเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา ซึ่งไม่น่าแปลกใจเมื่อพิจารณา ค่าความถี่ของทั้งสองคำนี้แล้ว จะเห็นว่ามีค่าถี่ในช่วงคำอื่นๆ ทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม การที่วลีบุพบทที่มีจำนวน 2 คำนี้เป็นกลุ่มชนิดคำที่อยู่ในรายการชนิดคำสำคัญ อาจไม่เพียงพอเพราะวลีที่มีความถี่สองอันดับแรก แต่เกิดจากความหลากหลายของจำนวนวลีด้วย เพราะแม้ว่าวลีอื่นๆ จะมีค่าความถี่ไม่สูงนักและมีเป็นจำนวนมากที่ปรากฏเพียง 1 ครั้ง ใน THAI และวลีบางคำอยู่ในรายการคำสำคัญในเชิงลบ เช่น “rather than” ซึ่งหมายความว่าวลีนี้เป็นวลีที่ผู้เรียนชาวไทยใช้น้อยจนมีนัยสำคัญทางสถิติในขณะที่เจ้าของภาษาใช้บ่อย แต่การที่มีจำนวนวลีในกลุ่มนี้หลากหลายมีส่วนทำให้ค่าความถี่ของชนิดคำนี้มีนัยสำคัญทางสถิติขึ้นมา ค่าความสำคัญนี้จึงสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยใช้วลีบุพบทเหล่านี้มาก ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะวลีเหล่านี้เป็นวลีบุพบทที่มีความหมายเฉพาะตัวและมีรูปเฉพาะ (fixed expression) ที่ผู้เรียนสามารถท่องจำได้จากบทเรียนทั้งในด้านรูปและความหมาย ต่างจากคำบุพบททั่วไปที่มีรูปแบบการใช้และความหมายหลากหลายและสามารถแปรเปลี่ยนไปตามบริบทได้ อาทิ “of”, “by”, “into” ซึ่งทั้งสามคำนี้เป็นคำบุพบทสำคัญเชิงลบ (negative keywords) ของผู้เรียนชาวไทยทั้งสิ้น ความสำคัญเชิงสถิติของชนิดคำนี้จึงอาจถือเป็นสิ่งหนึ่งที่สะท้อนลักษณะภาษาของการเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศของผู้เรียนชาวไทยที่นิยมใช้วลีหรือสำนวนที่มีรูปและความหมายเฉพาะและเรียนรู้ผ่านการท่องจำ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้วลีที่มีรูปและความหมายเฉพาะเช่นนี้ได้ง่าย แต่เมื่อนำไปใช้ ผู้เรียนยังอาจใช้ผิดหรือไม่เหมาะสมได้ ดังตัวอย่างข้างล่างนี้

Net exam is not a good idea and will not benefit both students and employers due to the following reasons.

ในข้อความข้างต้น ผู้เรียนใช้คำว่า “due to” ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และความหมายของวลี คือ ใช้เป็นบุพบทนำหน้านามวลี “the following reasons” เพื่อสื่อการบอกเหตุผลตามความหมายของ “due to” แต่แม้คำว่า “due to” จะมีความหมายว่า “เพราะ” แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าปรากฏร่วมกับคำว่า “reason (s)” ได้ คำนามหรือนามวลีที่ตามหลังคำว่า “due to” นั้นจะต้องมีความหมายเฉพาะตัว และเมื่ออยู่หลังคำว่า “due to” ก็จะกลายเป็นเหตุผลเฉพาะของประเด็นที่กำลังอภิปรายไปโดยอัตโนมัติ เช่น “Most of the reported deaths, however, were due to torture in both military barracks and police stations” (British National Corpus – A03 75) หากผู้เรียนประสงค์จะเกริ่นนำเหตุผลที่กำลังจะอภิปรายต่อไป ควรใช้คำบุพบท “for” มากกว่า “due to” เป็น “Net exam is not a good idea and will not benefit both students and employers for the following reasons.” จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าประเด็นเรื่องรูปแบบการใช้ยังมีความสำคัญอยู่มากแม้จะเป็นวลีที่มีรูปและความหมายค่อนข้างตายตัว ผู้วิจัยจึงจะทำการวิเคราะห์รูปแบบการใช้ของวลีบุพบทในกลุ่มนี้บางวลีในรายละเอียดต่อไป โดยจะพิจารณาวลี “such as” และ “according to” เป็นหลัก เนื่องจากมีความถี่สูงอย่างมีนัยสำคัญ

Such as

การใช้ “such as” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยนิยมยกตัวอย่างเพื่อสนับสนุนหรืออธิบายประเด็น นอกจากนั้น การที่วลีนี้ปรากฏบ่อยอาจเป็นผลสืบเนื่องจากการที่เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีค่านามรูปพหูพจน์แบบไม่มี article นำหน้ามากเป็นพิเศษดังที่ได้อภิปรายแล้วข้างต้น การใช้สารกโวหารผ่าน “such as” ร่วมกับค่านามชนิดนี้จึงเป็นกลวิธีในการทำให้ประเด็นที่อภิปรายเป็นรูปธรรมและชัดเจนขึ้น เช่น

However, mixed-gender education in high school has more benefits. Firstly, mixed-gender education in schools encourages the equation of genders. Boys and girls have chances to compete with each other openly since they are young. Even though in the

feminine subjects such as language and social [science] the boys have chances to do that. While in the masculine subjects, such as science, technology, and maths , the girls can excel too .

ส่วนความถี่ที่มีนัยสำคัญทางสถิติของวลี “according to” นั้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้วลีนี้ในการอ้างถึงแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการอภิปรายประเด็นต่างๆ เป็นพิเศษ เนื่องจากวิธีการอ้างถึงแหล่งข้อมูลมีหลากหลายรูปแบบ อาทิ วลี “as + แหล่งข้อมูล + reporting verb” (เช่น “say”, “argue” และ “suggest”) เช่น “As Smith argues, ...” หรือการพูดถึงชื่อผู้เขียนแล้วตามด้วย reporting verb เช่น “Smith said ...” หรือการใส่ชื่อผู้เขียนไว้ในวงเล็บที่อยู่ท้ายประโยค เช่น “.... (Smith 2004)” การที่ผู้เรียนชาวไทยใช้ “according to” อย่างหนาแน่นอย่างมีนัยสำคัญ อาจเป็นผลมาจากการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนหรือตำราเกี่ยวกับการเขียนส่วนใหญ่มักนำเสนอให้ผู้เรียนใช้วลีนี้ในการอ้างถึงแหล่งข้อมูลประกอบการอภิปรายในตัวบท นอกจากนี้ อาจเป็นเพราะวลี “according to” เป็นวลีที่มีรูปแบบคงที่ (formulaic expression) ไม่มีการปรับเปลี่ยนรูป เช่นเดียวกับวลี “as + แหล่งข้อมูล + reporting verb” (เช่น “say”, “argue” และ “suggest”) ที่ผู้เขียนต้องหาคำกริยาที่เหมาะสมมาใช้ในการกล่าวถึงแหล่งข้อมูล นอกจากด้านรูปแล้ว วลี “according to” มีความหมายและทำหน้าที่เฉพาะ ง่ายต่อการท่องจำและนำไปใช้ จึงอาจเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้วลีนี้บ่อยครั้งมากเป็นพิเศษ ในขณะที่ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาใช้รูปแบบการอ้างถึงแหล่งข้อมูลในตัวบทในรูปแบบต่างๆ กันออกไป ไม่เน้นใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเป็นพิเศษเช่นเดียวกับผู้เรียนชาวไทย

อนึ่ง สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับรูปแบบการใช้วลี “according to” ในคลังข้อมูลผู้เรียนทั้งสองคือ ผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้ “according to” ขึ้นต้นประโยค สังเกตได้จากการใช้ตัวอักษรใหญ่ (According to...) กล่าวคือ พบวลี “According to” 60 ครั้งจากความถี่ทั้งหมด 67 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 89.56) ในขณะที่ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาใช้ “according to” ขึ้นต้นประโยคคิดเป็นร้อยละ

ละ 50.41 (61 ครั้งจากจำนวนที่วลีนี้ปรากฏทั้งหมด 121 ครั้งใน NATIVE) ส่วนอีก 60 ครั้งที่เหลือ นั้น (คิดเป็นร้อยละ 49.59) เป็นการใช้ต่อท้ายประโยคหลักหรือแทรกอยู่กลางประโยค เช่น

- “[...] if the UK hands its sovereignty over to a greater extent [...], it too may take back its sovereignty, according to the doctrine of parliamentary legislative supremacy”

- “It is still there because, according to Dr Paul Thompson, it is this desire [...]”

การที่ผู้เรียนชาวไทยใช้วลีนี้ในการขึ้นต้นประโยคเป็นส่วนใหญ่นั้นส่งผลให้เป็นการเน้นแหล่งข้อมูลเป็นประเด็นสำคัญประการหลัก เนื่องจากวลีนี้อยู่ในตำแหน่งแก่นเรื่อง (thematic position) ในขณะที่การใช้วลีนี้ในตำแหน่งที่หลากหลายกว่ามากของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่ขึ้นต้นประโยคถึงเกือบร้อยละ 50 ทำให้การอ้างอิงในเรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาไม่เน้นที่แหล่งข้อมูลเพียงอย่างเดียวแต่เน้นที่เนื้อความที่ยกมาสนับสนุนหรือการสร้างการเชื่อมโยงของประเด็นต่างๆ มากกว่าการระบุแหล่งที่มาของข้อมูล ดังนั้น นอกจากค่าความถี่ที่แตกต่างกันแล้ว รูปแบบการใช้วลีบุพบทนี้ก็แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเรียงความของผู้เรียนชาวไทยกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาด้วย

อนึ่ง ในขณะที่มีงานวิจัยจำนวนมากพบว่าการใช้ภาษาของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นต่างประเทศมักไม่พบ formulaic expression แต่ในงานวิจัยนี้กลับพบว่าเรียงความของผู้เรียนชาวไทยปรากฏคำบุพบทและกริยาวิเศษณ์ที่ใช้เป็นสำนวนเฉพาะมากเป็นพิเศษเมื่อเทียบกับเรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา ปรากฏการณ์นี้อาจเกิดจากการที่คลังข้อมูลที่ใช้เป็นเรียงความของผู้เรียนระดับ A – B จึงปรากฏการใช้วลีเฉพาะเช่นนี้ค่อนข้างมาก สิ่งที่น่าสนใจคือในขณะที่เรียงความเหล่านี้มีการใช้วลีเฉพาะมากอย่างมีนัยสำคัญแต่ก็พบว่ามีการใช้คำกริยาพื้นฐาน “are”, “have” และ “do” เป็นคำกริยาแท้ของประโยคซึ่งสะท้อนปรากฏการณ์ underlexicalization อันเป็นลักษณะของการใช้คำศัพท์ในภาษาในระหว่างก็ปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญเช่นเดียวกัน ความขัดแย้งกันในรูปแบบการใช้คำศัพท์เช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนชาว

ไทยเรียนรู้คำศัพท์ผ่านการท่องจำ พบท 2 คำที่ปรากฏเป็นคำที่มีรูปตายตัวและความหมายเฉพาะ ผู้เรียนจึงสามารถจำและนำมาใช้ในเรียงความได้ ในขณะที่การสื่อความหมายเกี่ยวกับเหตุการณ์ การกระทำที่ต้องอาศัยคำศัพท์และการผูกเรียงคำมีความยืดหยุ่นและไม่ตายตัว ผู้เรียนจึงใช้คำกริยา เช่น “do” และ “have” มาก

7. กลุ่มชนิดคำกริยาวิเศษณ์ (adverb) ชนิดคำในกลุ่มนี้ประกอบด้วย (1) กริยาวิเศษณ์ทั่วไปที่ใช้ในการเปรียบเทียบ (comparative general adverb) (2) กริยาวิเศษณ์ที่นำเข้าสู่โครงสร้างขยาย (adverb introducing appositional constructions) และ (3) กริยาวิเศษณ์ที่ตามหลังคำนามที่เป็นประธาน (adverb, after nominal head) ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะได้อภิปรายกริยาวิเศษณ์แต่ละกลุ่มนี้ตามลำดับต่อไป

(1) กริยาวิเศษณ์ทั่วไปที่ใช้ในการเปรียบเทียบ

รายการคำกริยาวิเศษณ์ทั่วไปที่ใช้ในการเปรียบเทียบ (comparative general adverb)

ที่ปรากฏใน THAI ประกอบด้วยคำต่างๆ และค่าความถี่ ดังนี้

more	47	0.12
better	21	0.05
less	8	0.02
faster	8	0.02
more_and_more	6	0.01
easier	6	0.01
earlier	5	0.01
later	3	0.01
higher	2	0.00
longer	2	0.00
further	2	0.00
safer	2	0.00
harder	1	0.00
closer	1	0.00

จากรายการคำข้างต้น จะเห็นว่าคำในกลุ่มนี้มีหลากหลาย แม้คำว่า “more” ซึ่งมีความถี่สูงสุดจะมีค่าความถี่ถึงห่างจากคำในอันดับที่ 2 มากกว่าสองเท่า แต่การที่ชนิดคำในกลุ่มนี้มีความ

หลากหลายก็มีส่วนช่วยให้ชนิดคำในกลุ่มนี้มีความถี่ที่อยู่ในระดับที่มีนัยสำคัญทางสถิติ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าเรียงความของผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้การเปรียบเทียบในการโต้แย้ง

(2) กริยาวิเศษณ์ที่นำเข้าสู่โครงสร้างขยาย

กลุ่มที่สองนี้มีความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเมื่อตรวจสอบรายการคำแล้ว พบว่ากริยาวิเศษณ์ใน THAI ที่อยู่ในกลุ่มนี้มีเพียงสองคำ ได้แก่ คำว่า “for example” และ “for instance” ทั้งที่จริงแล้ว นอกจากคำทั้งสอง คำกริยาวิเศษณ์ที่อาจจัดอยู่ในกลุ่มนี้ได้มีคำอื่นอีก อาทิ “namely” เป็นต้น แต่คำนี้ไม่ปรากฏใน THAI การที่กลุ่ม (2) มีคำกริยาวิเศษณ์เพียงสองคำนี้เท่านั้น ทำให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยใช้คำทั้งสองบ่อยครั้งอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนั้น สำนวน “for example” และ “for instance” มีความหมายเช่นเดียวกับ “such as” ซึ่งเป็นบุพบทวลีสำคัญดังที่ได้วิเคราะห์แล้วข้างต้นด้วย ความสอดคล้องทางความหมายและค่าความสำคัญทางสถิติเช่นนี้ทำให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยมักใช้การยกตัวอย่างเป็นกลวิธีหลักในการอภิปรายเชิงโต้แย้ง จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่เคยเป็นผู้สอนวิชาการเขียนสามารถบอกได้ว่าการเน้นหนักด้านการยกตัวอย่างน่าจะเกิดจากอิทธิพลจากบทเรียนที่สอนให้ผู้เรียนรู้จักศัพท์สำนวนที่มักใช้ในการเขียนเรียงความ และสำนวนที่ใช้ในการยกตัวอย่าง เช่น “such as” และ “for instance” เช่นนี้เป็นสำนวนที่อยู่ในบทเรียนเกือบทุกบทของการเขียนเรียงความแบบต่างๆ ดังนั้น ผู้เรียนจะคุ้นเคยกับการใช้ตัวอย่างมาสนับสนุนประเด็นมากกว่าวิธีอื่น

(3) กริยาวิเศษณ์ที่ตามหลังคำนามที่เป็นประธาน (adverb, after nominal head)

คำกริยาวิเศษณ์กลุ่มนี้ ประกอบด้วยคำ 3 คำ คือ คำว่า “etc.” (12 ครั้ง) “else” (8 ครั้ง) และ “a.m.” (2 ครั้ง) คำว่า “etc.” เองก็เป็นคำสำคัญคำหนึ่งในรายการคำสำคัญ การที่คำนี้มีค่าความถี่เพียง 12 ครั้งแต่กลับเป็นหนึ่งในรายการคำสำคัญและเป็นคำที่มีความถี่สูงที่สุดในชนิดคำกลุ่มนี้ด้วยนั้นทำให้เห็นได้ว่าผู้เรียนชาวไทยแท้จริงแล้วมิได้ใช้ etc. บ่อยครั้งแต่เป็นเพราะผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาไม่นิยมใช้ etc. ในการเขียนเรียงความเลย ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาคอนคอร์ด

แดนซ์ไลน์ของคำว่า “etc.” แล้ว พบว่าคำนี้มักปรากฏใน THAI เมื่อผู้เขียนเรียงความยกตัวอย่าง จึงใช้ “etc.” ปิดท้ายรายการตัวอย่างที่ยกมาเพื่อแสดงว่ายังมีสิ่งอื่นๆอีก กล่าวอีกนัยหนึ่งค่าความสำคัญของ “etc” เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่ผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้สารกโวหารในเรียงความเชิงโต้แย้งและการใช้ “etc.” ทำหน้าที่สนับสนุนว่าตัวอย่างที่หยิบยกมานั้นมีอีกมาก เป็นที่น่าสังเกตว่าการเน้นจำนวนมากก็เป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่ผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้ในเรียงความ และความหมายนี้มีได้สื่อผ่านแต่เพียงคำนำหน้านามที่สื่อจำนวนมาก ดังเช่นที่ได้ระบุไว้ข้างต้น แต่ผ่านคำเล็กๆ เช่น “etc.” ด้วย

8. กลุ่มคำสันธานเชื่อมอนุประโยค (subordinating conjunction) ที่ปรากฏใน THAI และถูกรวมอยู่ในชนิดคำกลุ่มนี้ประกอบด้วยคำต่างๆ ซึ่งมีค่าความถี่ ดังนี้

because	CS	139	0.35
if	CS	131	0.33
when	CS	99	0.25
although	CS	38	0.09
since	CS	34	0.08
while	CS	27	0.07
so	CS	25	0.06
after	CS	13	0.03
where	CS	8	0.02
before	CS	8	0.02
though	CS	4	0.01
until	CS	4	0.01
for	CS	3	0.01
like	CS	2	0.00
once	CS	1	0.00

whereas	CS	1	0.00
---------	----	---	------

ในจำนวนคำทั้งหมดนี้ มีเพียงคำว่า “because” เพียงคำเดียวที่ปรากฏในรายการคำสำคัญเชิงบวกของ THAI สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าการที่คำสันธานเชื่อมอนุประโยคปรากฏในรายการชนิดคำสำคัญมิใช่เป็นเพราะค่าความถี่ของคำใดคำหนึ่งโดยเฉพาะเช่นเดียวกับที่ปรากฏกับชนิดคำบางกลุ่มที่ผ่านมา แต่เป็นเพราะความหนาแน่นและหลากหลายของจำนวนคำสันธานชนิดนี้ในเรียงความของผู้เรียนชาวไทย เมื่อค่าความถี่ของแต่ละคำมารวมกันทำให้คำสันธานกลุ่มนี้มีค่าความถี่สูงจนมีนัยสำคัญทางสถิติ ปรากฏการณ์เช่นนี้สะท้อนให้เห็นความสำคัญของสันธานเชื่อมอนุประโยคว่าผู้เรียนชาวไทยมักใช้ประโยคความซ้อนในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษและแสดงความสัมพันธ์ของใจความอย่างชัดเจนผ่านคำสันธานกลุ่มนี้ ลักษณะเช่นนี้ส่งผลให้ประโยคภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยค่อนข้างยาวและซับซ้อนกว่าประโยคของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา แต่ในขณะเดียวกันการใช้สันธานก็เป็นการระบุความสัมพันธ์ของประโยคอย่างเปิดเผยชัดเจนทำให้การทำความเข้าใจหรือตีความเป็นไปอย่างค่อนข้างตรงไปตรงมา กล่าวคือเป็นไปตามที่ผู้เขียนระบุ อาทิเช่น เป็นความสัมพันธ์แบบเป็นเหตุเป็นผล (เช่น because) เชิงเงื่อนไข (เช่น if) เกี่ยวกับเวลา (เช่น before) หรือความขัดแย้ง (เช่น although) เป็นต้น ในขณะที่ประโยคของเจ้าของภาษามีแนวโน้มจะสั้นกว่าและไม่ระบุความสัมพันธ์ของประโยคอย่างชัดเจนเท่ากับผู้เรียนชาวไทย การเขียนของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาจึงทำให้เกิดการเชื่อมโยงผู้รับสารกับตัวบท (reader engagement) มากกว่า เพราะผู้อ่านจะต้องใช้ความพยายามในการตีความมากกว่างานเขียนที่ผู้เขียนระบุลักษณะความสัมพันธ์ของใจความต่างๆ อย่างชัดเจน ข้อความข้างล่างนี้ตัดตอนมาจากเรียงความของผู้เรียนชาวไทยและเจ้าของภาษาเกี่ยวกับผลกระทบจากการใช้คอมพิวเตอร์ซึ่งแสดงให้เห็นลักษณะการเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นรูปประโยคที่ต่างกัน

NATIVE

In many areas, the skill of human judgement has been replaced by faster, more accurate, computers. Many people have had their job positions taken over by computers. Filing cabinets are becoming a thing of the past with computer databases. But even such menial tasks as filing are good for us. They encourage organisational skills and tidiness.

ในย่อหน้านี้ ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาแล้วว่าคอมพิวเตอร์ได้เข้ามาแทนที่การทำงานต่างๆ ของมนุษย์ เช่น การจัดเอกสารเข้าแฟ้ม ในการเขียน จะเห็นได้ว่าความคิดเหล่านี้ถูกนำเสนอผ่านประโยคความเดียวโดยไม่มีการใช้สันธานใดๆ เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อความเลย ทั้งที่อาจนำมาใช้ได้ ข้อความข้างต้นนี้อาจนำมาเขียนใหม่โดยใช้สันธานเชื่อม เช่น ข้อความ “Many people have had their job positions taken over by computers. Filing cabinets are becoming a thing of the past with computer databases.” สามารถเขียนได้เป็น “Many people have lost their job positions because computers are used instead. Filing cabinets are becoming a thing of the past after/ when computer databases have been introduced in the workplace.” จะเห็นได้ว่าผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาใช้วลีโครงสร้าง past participle phrase “taken over by computers” และบุพบทวลี “with computer databases” แทนการใช้สันธานและอนุประโยค

THAI

Importantly , we can communicate with every people around the world , receive news which is happen in our society and update news feed about life. If people use computers too much in their lives it will have bad impact to their eyes. **When** we use computer, we have to point our eyes at screen. The screen have a bad ray which make our eyes have a problem, **so** we should limit time **when** we use computer. Computer will

decrease our time to do other thing if we are addicted it. We will play computer too much and play for a long time, so we don't have time to attend to other thing which we have to do first. Computer will have good or bad impact. It depends on the way we use it

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการพูดถึงผลกระทบจากคอมพิวเตอร์ที่มีต่อมนุษย์นั้น ผู้เรียนชาวไทยใช้คำสันธานเชื่อมอนุประโยคบ่อยครั้งและในระยะใกล้ๆ กันประโยคที่ขีดเส้นใต้ข้างต้นสามารถเขียนได้เป็น “Too much use of computers in our lives can have impacts on our eyes. By concentrating our eyes on the computer screen, they will be affected by the ray. Therefore, we should limit the time of computer use. Also, spending too much time on computer will decrease our time to do other things which we have to do” แน่นนอนว่าประโยคที่ผู้วิจัยเขียนเองนี้ย่อมไม่สื่อความหมายเดียวกับต้นฉบับอย่างชัดเจน แต่ผู้วิจัยเพียงต้องการนำเสนอให้เห็นว่าในการสื่อความหมายข้างต้นนั้น เป็นไปได้ที่จะเขียนโดยไม่ใช้คำสันธานเชื่อมอนุประโยค อนึ่ง จากการที่ผู้วิจัยได้ทดลองถอดความข้อความที่ขีดเส้นใต้ข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการใช้สันธานเชื่อมอนุประโยคนั้นดูเหมือนจะเป็นการเขียนประโยคภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับรูปประโยคภาษาไทย ประหนึ่งเป็นการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ในขณะที่การพยายามเขียนโดยไม่ใช้คำสันธานเชื่อมประโยคนั้นจะต้องผ่านการวิเคราะห์และรวบรวมความรู้การใช้วลีและบุพบท ทำให้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าการสื่อความหมายเป็นประโยคๆ และใช้คำสันธานเชื่อมอาจจะเป็นลักษณะของภาษาไทยที่มีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งสมควรนำไปวิจัยในรายละเอียดต่อไป

4.1.2 ชนิดคำที่ปรากฏน้อยกว่าปกติใน THAI (ชนิดคำสำคัญเชิงลบ)

ชนิดคำที่ปรากฏน้อยกว่าปกติหรือชนิดคำสำคัญเชิงลบใน THAI เมื่อเปรียบเทียบกับ NATIVE ได้แก่ชนิดคำที่แสดงไว้ในตารางที่ 2 ข้างล่างนี้

ตารางที่ 2 ชนิดคำสำคัญเชิงลบ

ชนิดคำ	ตัวอย่างคำ	ความถี่ใน THAI		ความถี่ใน NATIVE		ค่า LL
สรรพนามบุรุษที่ 3	he	36		2437	0.84	407.86
	she	0.09				
คำกริยา Past รูป participle		462	1.15	7423		354.24
				2.56		
คำนามชื่อเฉพาะ		370	0.92	5473	1.89	220.59
article	the	1999	4.98	19875	6.85	202.85
	no					
was		36	0.09	1487	0.51	196.65
of		788	1.96	9176	3.16	189.78
Article เอกพจน์	a	659	1.64	7433	2.56	136.52
	an					
	every					
คำกริยาช่อง 2	said	170	0.42	2752	0.95	133.21
	told					
คำกริยามี -s ending	makes	371	0.92	4387	1.51	95.75
	shows					

	provides					
were		20	0.05	706	0.24	84.29
สรรพนามบุรุษที่ 3 ทำหน้าที่เป็นกรรม		8	0.02	459	0.16	71.84
been		32	0.08	759	0.26	63.75
has		113	0.28	1509	0.52	47.55
คำนำหน้านาม เอกพจน์	this that another	400	1.00	3891	1.34	34.94
คำนามเอกพจน์	computer information education	5643	14.05	43838	15.11	27.26
had		27	0.07	479	0.17	27.23
being		30	0.07	487	0.17	23.70
did		13	0.03	258	0.09	17.37
singular reflexive personal pronoun (e.g. yourself, itself)	yourself itself myself	17	0.04	291	0.10	15.58
is		739	1.84	6191	2.13	15.16
คำกริยาวิเศษณ์ introducing	i.e. 1	1	0.00	78	0.03	13.72

appositional constructions (namely, e.g.)						
คำนำหน้านามรูป - wh	which what	185	0.46	1739	0.60	12.49
คำนำหน้านามที่เป็นสรรพนามได้	all half	69	0.17	754	0.26	12.19
as		115	0.29	1150	0.40	12.12
คำนามบอกจำนวนพหูพจน์	hundreds millions bllions	4	0.01	114	0.04	11.49
คำนำหน้าชื่อ		5	0.01	122	0.04	10.57
คำนำหน้านามพหูพจน์		110	0.27	1076	0.37	9.99
คำกริยาวิเศษณ์ลงท้ายด้วย -ever	Whenever however	6	0.01	125	0.04	8.98
คำหลังคำนำหน้านามที่สามารถใช้เป็นสรรพนามได้	same such former	43	0.11	474	0.16	7.94
คำกริยาวิเศษณ์บอกสถานที่	above anywhere everywhere	44	0.11	481	0.17	7.79

does		40	0.10	437	0.15	7.06
คำบุพบท	as	2	0.00	63	0.02	6.91
คำนามบอกหน่วยการวัด	tons of	1	0.00	48	0.02	6.90

จากรายการคำในตารางที่ 2 นี้ ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มชนิดคำสำคัญเชิงลบเช่นเดียวกับการจัดกลุ่มชนิดคำสำคัญเชิงบวก กล่าวคือ พิจารณาจากความสัมพันธ์เชิงไวยากรณ์และ/หรือความหมายของแต่ละชนิด โดยสามารถแบ่งได้เป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มคำสรรพนาม ประกอบด้วย (1) สรรพนามบุรุษที่ 3 รูปเอกพจน์ ที่ใช้เป็นประธานของประโยค ได้แก่ “he”, “she” และ “it” (2) สรรพนามบุรุษที่ 3 รูปเอกพจน์ ที่ใช้เป็นกรรมของประโยค ได้แก่ “him”, “her” และ “it” (3) singular reflexive personal pronoun เช่น “yourself” และ “itself” เป็นต้น

2. กลุ่มคำกริยา ประกอบด้วย (1) คำกริยารูป past participle (กริยาช่อง 3) เช่น “given” เป็นต้น (2) “was” (3) คำกริยารูปอดีตกาล (กริยาช่อง 2) เช่น “gave” เป็นต้น และ (4) คำกริยาที่มี -s ending ซึ่งปรากฏเมื่อประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 เช่น “makes” เป็นต้น

3. กลุ่มคำนาม ประกอบด้วย (1) ชื่อเฉพาะ เช่น “John” หรือ “London” (2) คำนามทั่วไปรูปเอกพจน์ เช่น “computer” (3) คำนามที่เป็นตัวเลขในรูปพหูพจน์ เช่น “hundreds” หรือ “thousands” เป็นต้น (4) คำนามที่เป็นคำนำหน้าชื่อ เช่น Mr. และ Professor และ (5) คำนามรูปพหูพจน์ที่เป็นที่เป็นหน่วยวัด เช่น “feet”, “ins.” และ “tons” เป็นต้น

4. กลุ่มคำนำหน้านาม ประกอบด้วย (1) “the” (2) คำนำหน้าคำนาม

เอกพจน์ เช่น “a” “an” “every” (3) คำนำหน้านามเอกพจน์ที่ไม่ใช่ article เช่น “this”, “that” และ “another” (4) คำนำหน้านามรูป –wh ได้แก่ “which” และ “what” (5) คำนำหน้าคำนำหน้านามที่สามารถใช้เป็นสรรพนามได้ (pre-determiner capable of pronominal function) เช่น “all” และ “half” (6) คำนำหน้านามพหูพจน์ ได้แก่ “these” และ “those” และ (7) คำหลังคำนำหน้านามที่สามารถใช้เป็นสรรพนามได้ (post-determiner capable of pronominal function) เช่น “same”, “such” และ “former”

5. กลุ่มคำกริยาวิเศษณ์ ประกอบด้วย (1) กริยาวิเศษณ์ introducing appositional constructions เช่น “namely”, “e.g.” และ “i.e.” (2) กริยาวิเศษณ์บอกทิศทาง (locative adverb) เช่น “there”, “here” และ “away”

เช่นเดียวกับชนิดคำสำคัญเชิงบวก ผู้วิจัยจะได้ทำการวิเคราะห์ชนิดคำเชิงลบในกลุ่มข้างต้นตามลำดับต่อไป อนึ่ง ผู้วิจัยเห็นว่าการวิเคราะห์ชนิดคำสำคัญเชิงลบมีอาจทำได้แบบเดียวกับการวิเคราะห์ชนิดคำสำคัญเชิงบวก คือ พิจารณารูปแบบการใช้คำสำคัญที่ปรากฏใน THAI เป็นหลัก เนื่องจากคำสำคัญเชิงลบเป็นคำที่ปรากฏน้อยอย่างมีนัยสำคัญ เพื่อที่จะตอบคำถามว่าการปรากฏน้อยอย่างมีนัยสำคัญนั้นมีผลอย่างไรต่อดัชนี เราควรเริ่มต้นจากการค้นหาว่าการปรากฏจะมีผลอย่างไร ซึ่งอาจทำให้มองในมุมกลับได้ว่าตัวบทที่ขาดรูปแบบภาษานั้นๆ ไปจะมีลักษณะเช่นไร ขั้นตอนในการวิเคราะห์คำสำคัญเชิงลบมีดังนี้

1. วิเคราะห์รูปแบบการปรากฏคำสำคัญเชิงลบใน THAI จาก NATIVE เพื่อดูว่าคำสำคัญนั้นมีบทบาทอย่างไรต่อ NATIVE ซึ่งจะนำไปสู่การอนุมานหรือสมมติฐานว่า THAI มีลักษณะเช่นนั้นน้อย เนื่องจากคำนั้นหรือกลุ่มนั้นปรากฏน้อยใน THAI

2. ค้นหาว่าลักษณะที่ขาดหายไปจากการปรากฏของคำนั้นหรือกลุ่มนั้นมีอะไรมาทดแทนหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้ ขั้นตอนนี้ แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 วิเคราะห์รูปแบบการปรากฏของคำสำคัญเชิงลบว่ามีลักษณะเช่นไร

2.2 ค้นหาลักษณะภาษารูปแบบอื่นที่ปรากฏใน THAI ที่ส่งผลในลักษณะเดียวกันหรือใกล้เคียงกับคำสำคัญเชิงลบที่ขาดหายไป

ทั้งนี้ การวิเคราะห์กลุ่มคำและคำสำคัญเชิงลบจะนำเสนอในรูปแบบโครงสร้างดังที่อธิบายไว้ในขั้นตอนการวิเคราะห์ข้างต้น

1. กลุ่มคำสรรพนาม ประกอบด้วย (1) สรรพนามบุรุษที่ 3 รูปเอกพจน์ ที่ใช้เป็นประธานของประโยค ได้แก่ “he”, “she” และ “it” (2) สรรพนามบุรุษที่ 3 รูปเอกพจน์ ที่ใช้เป็นกรรมของประโยค ได้แก่ “him”, “her” และ “it” (3) singular reflexive personal pronoun เช่น “yourself” และ “itself” เป็นต้น

เมื่อพิจารณาคุณคอร์ดแดนซ์ของคำสรรพนามในกลุ่ม (1) และ (2) แล้ว พบว่าสาเหตุที่สรรพนามในสองกลุ่มนี้ปรากฏบ่อยเกิดขึ้นมี 2 ประการ ประการแรก ใช้ในการกล่าวถึงคำนามเอกพจน์ที่ใช้พูดทั่วไป เช่น

Having a child is stressful at any age but if the mother is older when the child very young she may not have the energy to get up four times every night etc.

สิ่งนี้คือความแตกต่างที่เห็นได้ชัดระหว่าง THAI กับ NATIVE กล่าวคือ ในการอภิปรายแบบทั่วไป ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามักใช้คำนามรูปเอกพจน์ มี article นำหน้า ในขณะที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้คำนามรูปพหูพจน์ ปราศจาก article นำ ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมคำนามรูปเอกพจน์ article และสรรพนาม “he” “she” และ “it” จึงเป็นชนิดคำสำคัญใน NATIVE ในขณะที่คำนามรูปพหูพจน์ และสรรพนาม “they” และ “them” เป็นชนิดคำสำคัญใน THAI ดังเช่นที่ได้กล่าวมาแล้ว

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้คำสรรพนามทั้ง 3 กลุ่มย่อยข้างต้นทำหน้าที่เป็นประธานและกรรมเป็นชนิดคำสำคัญใน NATIVE คือ การที่ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาใช้สรรพนามเหล่านี้

พูดถึงคำนามที่ปรากฏในการยกตัวอย่างหรือยกกรณีเฉพาะมาสนับสนุนประเด็นอภิปราย
ยกตัวอย่างเช่น

Also, the idea of each constituency having an MP who fights for that constituency
's beliefs in parliament . This has major flaws. Consider, for example, the MP who recently
decided she wanted to change parties.

คำชนิดนี้ทำให้เราเห็นความแตกต่างอีกประการหนึ่งในวิธีการเขียนเชิงโต้แย้งของผู้เรียน
ชาวไทยกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา กล่าวคือ ในขณะที่ผู้เรียนชาวไทยมักสนับสนุนประเด็น
โต้แย้งของตนในลักษณะการอ้างถึงข้อเท็จจริงโดยทั่วไป หรือที่เกิดขึ้นเป็นปกติวิสัย แม้ในการ
ยกตัวอย่าง ดังเช่นที่ได้อภิปรายแล้วข้างต้น แต่ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามักใช้ข้อเท็จจริงที่เป็น
กรณีเฉพาะ เช่น เรื่องของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นมาสนับสนุน
หรือโต้แย้งประเด็นที่อภิปราย ความแตกต่างนี้ส่งผลให้เรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามี
ความชัดเจนและความเฉพาะเจาะจง (precision and specificity) ในขณะที่เรียงความของผู้เรียน
ชาวไทยมีลักษณะเป็นการอภิปรายแบบกว้างๆ รวมๆ

2. กลุ่มคำกริยา ประกอบด้วย (1) คำกริยารูป past participle (กริยาช่อง 3) เช่น
“given” เป็นต้น (2) “was” (3) คำกริยารูปอดีตกาล (กริยาช่อง 2) เช่น “gave” เป็นต้น และ (4)
คำกริยาที่มี –s ending ซึ่งปรากฏเมื่อประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 เช่น “makes” เป็นต้น

ในขณะที่คำกริยาที่เป็นชนิดคำสำคัญเชิงบวกใน THAI เป็นคำกริยารูปพื้นฐานเป็นหลัก
และที่เป็นคำกริยาช่องที่ 1 ที่แสดง present tense คำกริยาสำคัญเชิงลบใน THAI (ซึ่งถือเป็น
คำกริยาสำคัญเชิงบวกใน NATIVE) เป็นคำกริยาช่องที่ 2 และ 3 ซึ่งแสดงเหตุการณ์หรือการ
กระทำที่เกิดขึ้นแล้ว (past simple tense) ที่ดำเนินมาแล้วมาจนถึงปัจจุบัน (present / past
perfect) ทั้งนี้เป็นเพราะผู้เรียนเจ้าของภาษามักกล่าวถึงเหตุการณ์เฉพาะและเหตุการณ์เฉพาะ

เหล่านั้นเป็นสิ่งที่ซึ่งเกิดขึ้นแล้วและมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นที่กำลังอภิปราย ทำให้มีการใช้คำกริยาช่องที่ 3 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ present perfect tense บ่อยครั้ง ยกตัวอย่างเช่น

As transport has advanced over the past 200 years or so we have come to rely on it more and more. It has given us the freedom to travel anywhere within our own peninsular and, including our travel , almost anywhere in the world .

นอกจากนั้นแล้ว อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คำกริยาช่องที่ 3 ปรากฏบ่อยจนมีนัยสำคัญใน NATIVE และทำให้กลายเป็นชนิดคำสำคัญเชิงลบใน THAI เกิดจากการที่มีการใช้รูปกริยานี้เป็นส่วนหนึ่งของ passive voice ยกตัวอย่างเช่น

(1) If cars must be used to travel to work, then car-sharing schemes, such as those in place in many U.S. states, should be encouraged. Government subsidies should be increased on public transport, much of which is overpriced at the moment . A recent survey in the Observer calculated that these measures, and many more, could be paid for out of the government's road budget, and enough would be left to maintain all existing roads.

(2) Although the British Parliament will continue to regulate the acts or omissions of individuals on a personal basis, for example in Criminal Law, its freedom to legislate in the domain of public law will be severely restricted . Not only will Parliament be obliged to enforce Community Law, but also any later statutes passed by the British Parliament will either be construed in the light of Community provisions or declared invalid. To conclude, it is feasible to imply that the sovereignty of Britain will be impaired in many ways, although only within the sphere of Community Law prevailing over national law. In other

senses the sovereignty of Britain will be safeguarded for Parliament will still reign supreme within the United Kingdom.

(3) Though this fact was presented in a the case of Cary v. Board of Education, and it was clearly stated that the teachers First Amendment rights were violated , nothing could be done .

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้ passive voice อย่างต่อเนื่องแม้ตัวอย่างที่ยกมานั้นจะเป็นเพียงย่อหน้าสั้นๆ หรือประโยคไม่กี่ประโยค คำถามที่เกิดขึ้นคือเหตุใดผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาจึงมักใช้ passive voice เมื่อพิจณาบริบทแล้ว ผู้วิจัยพบว่าประโยค passive voice มีบทบาทต่อตัวบทในแง่ของการตั้งหัวเรื่องที่กำลังอภิปราย (thematization) และการสร้างความต่อเนื่องของประเด็นที่อภิปราย (cohesion and coherence) กล่าวคือ ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามักจะขึ้นต้นประโยคด้วยประธานที่เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ที่เป็นหัวข้อเรื่องความ เช่น “cars” (ในข้อ 1) หรือ “freedom” (ในข้อ 2) อันเป็นการตั้งหัวเรื่องของข้อความที่ใช้ในการอภิปราย หรือสร้างความเชื่อมโยงกับประโยคที่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อเดียวกัน เช่น “Though this fact was presented ...” ดังที่แสดงในตัวอย่างที่ (3) ข้างต้น เป็นต้น ในขณะที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้โครงสร้างแบบ active voice ที่มีประธานของประโยคเป็นคน เช่น “people” หรือ “we” เป็นต้น และประธานเป็นผู้กระทำกริยาหรือมีสภาพต่างๆ ดังเช่นที่ปรากฏในตัวอย่างข้างล่างนี้

According to Trevor Timm from the Electronic Frontier Foundation, most people assume that " all their communications , whether it 's physical letters or phone calls or emails , are protected by the Fourth Amendment and the police have to go to a judge to get a warrant ". This is way Ms Broadwell trusted the system enough to use her email to have an affair with Petraeus . Last of all, due to the government 's easiness in getting access into the email account of a person , they are actually stopping people from truly

expressing one 's opinion . For example, when we use a search engine and maybe save the results for further reading in our email account, if the government were to gain access to our email account and if the information we are curious about happened to be about things that the government does n't like say the red/yellow shirts, we could be put in jail even if our intentions were purely for a detailed report in a politics class .

(4) คำกริยาที่มี -s ending ซึ่งปรากฏเมื่อประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 เช่น “makes” การที่คำกริยารูปนี้ปรากฏบ่อยครั้งใน NATIVE จนทำให้กลายเป็นชนิดคำเชิงลบใน THAI สอดคล้องกับการที่คำสรรพนามเอกพจน์บุรุษที่ 3 ปรากฏอย่างมีนัยสำคัญใน NATIVE แต่การที่คำกริยาที่มี -s ending ที่บ่งบอกถึงการใช้ present simple tense ดูเหมือนจะไม่สอดคล้องกับวัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนเจ้าของภาษาที่เน้นการอ้างถึงเหตุการณ์หรือกรณีเฉพาะซึ่งได้เกิดขึ้นแล้ว ดังที่อภิปรายข้างต้น อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาคอนคอร์ดแดนซ์ของคำกริยาเหล่านี้แล้ว พบว่าการปรากฏของคำกริยาในกลุ่มนี้มีรูปแบบที่เห็นได้ชัดประการหนึ่ง คือ มักเป็นคำกริยาที่ใช้แสดงความเห็น การตีความ ความคิด ความรู้สึก หรือคำพูด เช่น “seems”, “wants”, “says”, “shows” และ “means” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำว่า “seems” เป็นคำที่มีความถี่สูงที่สุดในชนิดคำกลุ่มนี้ คือ 133 ครั้ง ในขณะที่คำนี้ปรากฏเพียง 7 ครั้งใน THAI ดังนั้น เราอาจกล่าวได้ว่าการที่คำกริยาที่มี -s ending ซึ่งปรากฏเมื่อประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 ปรากฏบ่อยมากเป็นพิเศษนั้น นอกจากเกิดจากการที่คำนามและสรรพนามรูปเอกพจน์ปรากฏบ่อยและคำกริยาเหล่านี้ใช้บอกภาคแสดงของคำเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบอกความคิด ความรู้สึก และคำพูดแล้ว ยังเป็นเพราะคำเหล่านี้ถูกใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายความเป็นไปได้ หรือความเป็นเหตุเป็นผลของสิ่งต่างๆ เป็นต้น อาทิ

When 1992 was set as the date for the single European Market, the debate flared up again , but over how far Britain should be integrated. The rest of Europe seems prepared for 1992 but Britain seems to be decidedly hesitant.

The true meaning of genocide is the systematic extermination or destruction of a political, racial or cultural group. This shows that, genocide is a massive killing or extermination of a particular racial or ethnic group. It is obvious that abortion is nothing like this.

ลักษณะเช่นนี้มีใช้ไม่ปรากฏเลยในเรื่องความของผู้เรียนชาวไทย แต่ปรากฏน้อยมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คำถามที่เกิดขึ้นจากการวิเคราะห์คำกริยาในกลุ่มนี้ คือ แล้วผู้เรียนชาวไทยมีการวิเคราะห์น้อยหรือ หากเรายึดเฉพาะรูปแบบภาษาที่ปรากฏเป็นหลัก คำตอบก็น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายความเป็นไปได้ หรือความเป็นเหตุเป็นผลของสิ่งต่างๆ น่าจะมีได้จำกัดอยู่แต่กับรูปแบบการใช้คำกริยา –s คู่กับคำว่า it this which what เท่านั้น จำเป็นต้องมีการศึกษาในโอกาสต่อไปว่าเรื่องความของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะการวิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายความเป็นไปได้ หรือความเป็นเหตุเป็นผลของสิ่งต่างๆ น้อยจริงหรือไม่อย่างไร โดยใช้ผลการวิจัยนี้เป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับสมมติฐาน

3. กลุ่มคำนาม ประกอบด้วย (1) ชื่อเฉพาะ เช่น “John” หรือ “London” (2) คำนามทั่วไปรูปเอกพจน์ เช่น “computer” (3) คำนามที่เป็นตัวเลขในรูปพหูพจน์ เช่น “hundreds” หรือ “thousands” เป็นต้น (4) คำนามที่เป็นคำนำหน้าชื่อ เช่น Mr. และ Professor และ (5) คำนามรูปพหูพจน์ที่เป็นที่เป็นหน่วยวัด เช่น “feet”, “ins.” และ “tons” เป็นต้น

ในการวิเคราะห์กลุ่มคำนามสำคัญเชิงลบ ผู้วิจัยจะไม่อภิปรายคำนามกลุ่มย่อยที่ 1 (ชื่อเฉพาะ), 4 (คำนำหน้าชื่อ) และกลุ่มที่ 5 คำนามรูปพหูพจน์ที่เป็นที่เป็นหน่วยวัด เนื่องจากความสำคัญของคำนามใน 3 กลุ่มย่อยนี้เกิดจากหัวข้อของเรื่องความ กล่าวคือ คำนามกลุ่มที่ 5

ปรากฏบ่อยใน NATIVE เพราะมีคำว่า “dollars” ซึ่งเป็นหน่วยเงินของสหรัฐอเมริกา จึงพบคำนี้ใน NATIVE มากกว่าใน THAI ส่วนความสำคัญของคำนามในกลุ่มที่ (1) และ (4) ซึ่งเป็นคำนำหน้านามและชื่อเฉพาะนั้นเป็นเพราะเรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามีการหยิบยกเหตุการณ์หรือกรณีเฉพาะต่างๆ มาอภิปราย ในขณะที่เรียงความของผู้เรียนชาวไทยเน้นการตั้งข้อสังเกตแบบกว้างๆ รวมๆ ดังเช่นที่ได้อภิปรายข้างต้น.

สำหรับคำนามในกลุ่มย่อยที่ 2 (คำนามทั่วไปรูปเอกพจน์) นั้น เมื่อพิจารณาคอนคอร์แดนซ์ของคำในกลุ่มนี้แล้ว พบว่าเรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามีคำนามรูปนี้มากกว่าเรียงความของผู้เรียนชาวไทยอย่างมีนัยสำคัญเนื่องจากเหตุผล 3 ประการ ดังนี้

1. คำนามที่ปรากฏจำนวนมากเป็นคำนามเอกพจน์ที่ใช้แบบเจาะจง โดยมากเป็นการชี้เฉพาะถึงสิ่งที่ได้กล่าวถึงมาแล้วทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม ดังจะเห็นได้จากการที่คำนามกลุ่มนี้จำนวนมากปรากฏร่วมกับคำนำหน้านามที่ชี้เฉพาะ เช่น “the”, “this”, “his” ทั้งนี้เนื่องจากเรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามักเป็นการการหยิบยกประเด็นหรือกรณีเฉพาะที่เกิดขึ้นมาแล้วมาประกอบการอภิปราย การใช้คำนามรูปเอกพจน์ที่นำหน้าโดย “the” จึงเป็นการกล่าวถึงประเด็นที่กำลังหรือได้พูดถึงไปแล้วในแต่ละเรื่อง สิ่งที่น่าสนใจคือคำนามเหล่านี้ มักเป็นคำนามทั่วไปหรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า general noun หรือ discourse-organising noun, labeling noun ซึ่งเป็นคำนามที่มีลักษณะสำคัญคือมิได้บ่งชี้ความหมายโดยสมบูรณ์ในตัวเอง แต่ใช้กล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งในภาพรวม ตัวอย่างของคำนามในกลุ่มนี้ ได้แก่ “way”, “problem”, “argument”, “fact”, “idea”, “case”, “issue” และ “question”

ใน NATIVE คำนามทั่วไปเหล่านี้จำนวนมากและหลายคำมีความถี่มากกว่า 100 ครั้ง การใช้คำนามทั่วไป (general noun) มีบทบาทสำคัญต่อดัชนี 3 ประการ ตามกรอบแนวคิด systemic functional linguistics (Halliday 1976) คือ

(1) ในเชิงความหมาย (ideational function) คำนามทั่วไปเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นคำที่อธิบายความหมายของสิ่งที่กล่าวมาแล้วว่าเป็นอะไร เช่น เป็นปัญหา (problem) เป็นข้อเท็จจริง (fact) หรือเป็นแนวคิด (concept)

(2) ในเชิงปฏิสัมพันธ์ (interpersonal function) คำนามทั่วไปเหล่านี้สะท้อนมุมมองของผู้เขียน (identity positioning) ว่าผู้เขียนประเมินสิ่งที่อภิปรายในแง่มืด อย่างไร เช่น มองว่าประเด็นที่พูดถึงเป็นปัญหา (problem) หรือเป็นประเด็นในการถกเถียง (issue)

(3) ในเชิงตัวบท (textual function) คำนามทั่วไปเหล่านี้มีบทบาทในการสร้างความเชื่อมโยงของข้อมูล (cohesion) ในตัวบท เพราะอ้างถึงสิ่งที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงไปแล้วผ่านคำใหม่ ยกตัวอย่างเช่น

As more and more people use cars, traffic in city centres during rush ours comes to a near standstill. More cars arrive, get stuck in jams, and spread the congestion further and further out of the city, until motorways and bypasses become blocked. The problem is obvious - there are too many cars on Britain's roads.

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้วลี “the problem” ในการพูดถึงสถานการณ์รถติดที่ผู้เขียนบรรยายอย่างละเอียดในตอนแรกผ่านการใช้คำและวลีในเชิงลบ เช่น “a near standstill”, “get stuck in jams”, “spread the congestion further and further” และ “blocked” เป็นต้น ภาพเหตุการณ์นี้ถูกกล่าวถึงในลำดับต่อมาว่าเป็น “ปัญหา” วลี “the problem” จึงทำหน้าที่ในการสร้างความหมายใหม่ที่สอดคล้องกับสิ่งที่นำเสนอมาก่อนหน้าว่าสถานการณ์บนท้องถนนเช่นนี้เป็นปัญหา ซึ่งในขณะเดียวกันก็แสดงมุมมองของผู้เขียนว่านำเสนอเหตุการณ์นี้ในแง่ลบและท้ายที่สุด เป็นการเชื่อมโยงข้อมูลภาพสถานการณ์กับประเด็นปัญหาที่ต้องการอภิปราย ที่จริงแล้ว ผู้เขียนกล่าวว่าภาพบนท้องถนนเป็นปัญหาที่ “ชัดเจน” (The problem is obvious” ก่อนที่จะระบุออกมาอย่างชัดเจนว่าปัญหาคืออะไรเสียอีก ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้เขียนกล่าวว่า The

problem is obvious. แล้วจากนั้นจึงตามด้วยประโยคที่ใช้เครื่องหมายวรรคตอน (-) ในการขยายความว่าปัญหาคือมีรถมากเกินไปบนท้องถนนในประเทศอังกฤษ (The problem is obvious – there are too many cars on Britain's road”.

การใช้คำนามทั่วไปในลักษณะนี้ปรากฏน้อยมากในเรียงความของผู้เรียนชาวไทย คำนามรูปเอกพจน์ส่วนใหญ่เป็นคำนามที่มีความหมายเฉพาะ เช่น computer, student, school, class, exam และ animal อันเกี่ยวกับหัวข้อของเรียงความ แม้อาจจะแย้งได้ว่าเป็นเพราะหัวข้อเรียงความเป็นเช่นนั้นและคลังข้อมูลมีขนาดเล็กไม่ใหญ่นัก ซึ่งผู้วิจัยก็เห็นด้วยว่าหัวข้อเป็นปัจจัยหนึ่งของความแตกต่างนี้ แต่หากพิจารณาควบคู่ไปกับคลังข้อมูลอ้างอิงที่มีหัวข้อเฉพาะที่หลากหลาย เช่นเดียวกับ THAI อีกทั้งมีเรียงความที่มีหัวข้อเดียวใกล้เคียงกัน คือ computer แล้วนั้น ความแตกต่างนี้ก็สะท้อนให้เห็นว่าคำนามรูปเอกพจน์ในเรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีบทบาทในการสื่อความหมายหรือเนื้อหาของตัวบทเป็นหลัก แม้เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำนามทั่วไปที่ปรากฏทั้งใน THAI และ LOCNESS เช่น คำว่า “problem”, “idea” และ “way” เป็นต้น พบว่าการใช้คำนามทั่วไปของผู้เรียนชาวไทยมิได้สร้างความเชื่อมโยงของข้อมูลอย่างสิ้นไหลในลักษณะเดียวกับการใช้ของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา ยกตัวอย่างเช่น

Although some might say that we younger generation are oversharing out personal data, it is the older generation that is oversharing their personal information .
This problem of providing too much information affects the old not the young.

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าก่อนที่ผู้เรียนจะใช้คำว่า “problem” ผู้เรียนชาวไทยอภิปรายความแตกต่างระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ในการแชร์ข้อมูล ทำให้เป็นการปูพื้นฐานข้อมูลว่าประเด็นที่เน้นเกี่ยวกับความแตกต่าง แต่กลับกลายเป็นว่าผู้เรียนต้องการเน้นการสื่อความว่าการแชร์ข้อมูลส่วนตัวมากเกินไปเป็นปัญหา เห็นได้จากการที่ใช้วลี “this problem of providing too much

information” การใช้คำนามทั่วไป “problem” ในที่นี้จึงไม่สร้างความเชื่อมโยงประเด็นอย่างสิ้นไหล
นัก

นอกจากใช้คำนามรูปเอกพจน์ในการชี้เฉพาะเพื่อพูดถึงสิ่งที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น การ
ที่คำนามรูปเอกพจน์ปรากฏอย่างมีนัยสำคัญใน NATIVE นั้นมาจากการที่ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของ
ภาษาใช้พูดถึงสิ่งทั่วไป ไม่ใช่เฉพาะเจาะจง ดังจะเห็นได้จากคำนามเหล่านั้นปรากฏร่วมกับคำ
นำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ คือ “a” และ “an”

- The debate to have fertility treatment is a completely separate issue as the couple
want a child and will have it the same be it a boy or girl and as mentioned before maybe
the mother may have started menopause early which is not her fault at all , so why should
be hold against her ?

- The most obvious reward in committing a crime is the monetary rewards gained
from the illegal activities. No one can argue that crime is not a means of making money, if
it were not why would people commit them.

ลักษณะนี้เป็นความแตกต่างอีกประการหนึ่งของ THAI กับ NATIVE ในขณะที่ผู้เรียนที่
เป็นเจ้าของภาษาใช้คำนามเอกพจน์ในการพูดถึงสิ่งต่างๆ แบบไม่เจาะจงบ่อยอย่างมีนัยสำคัญ
ผู้เรียนชาวไทยมักใช้คำนามรูปพหูพจน์แบบไม่มีคำนำหน้านามในการพูดถึงสิ่งต่างๆ แบบไม่
เจาะจง ซึ่งน่าจะเกิดจากอิทธิพลของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ชี้ให้เห็นว่าการใช้คำนามรูป
เอกพจน์กับคำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะกับคำนามรูปพหูพจน์ไม่มีคำนำหน้านามสื่อความหมาย
เหมือนกัน เป็นไปได้ว่าผู้เรียนชาวไทยนิยมลักษณะการใช้ภาษาอย่างหลังและไม่นิยมการใช้
คำนามรูปเอกพจน์ในการพูดทั่วไป ไม่เจาะจง เนื่องจากการใช้คำนามรูปพหูพจน์ไม่มีคำนำหน้า
นามทำให้ผู้เรียนไม่ต้องคำนึงถึงการใช้คำนำหน้านามและการผันรูปคำกริยาในกรณีที่ใช้ present

tense กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในการศึกษาการเรียนรู้ภาษาที่ 2 (Second Language Acquisition (SLA)) การใช้คำนามเอกพจน์บุรุษน้อยอย่างมีนัยสำคัญของผู้เรียนชาวไทยอาจเป็นหนึ่งในปรากฏการณ์การหลีกเลี่ยง (avoidance) ที่เป็นลักษณะสำคัญของผู้เรียนชาวไทย ส่งผลให้ตัวบทมีรูปแบบการใช้คำนามแบบซ้ำๆ

(3) คำนามที่เป็นตัวเลขในรูปพหูพจน์ เช่น “hundreds” หรือ “thousands” การที่คำนามในกลุ่มนี้ปรากฏเป็นชนิดคำที่ปรากฏน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใน THAI เป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญและเป็นรูปธรรมอีกตัวหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าเรียงความของผู้เรียนชาวไทยมักจะมีลักษณะเป็นการอภิปรายอย่างกว้างๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ในขณะที่คำบอกจำนวน เช่น “some”, “a lot of” และ “many” ปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญใน THAI ดังเช่นที่ได้อภิปรายไปแล้ว คำบอกจำนวนที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงกว่า เช่น hundreds หรือ thousands เพราะระบุจำนวนคร่าวๆ กลับปรากฏน้อยมากใน THAI ในขณะที่มีความถี่ในระดับสำคัญใน NATIVE ตัวอย่างที่พบคำนามในกลุ่มนี้ใน NATIVE ได้แก่

Hundreds of people are killed on the roads every year , and as cars become faster and traffic denser , the number of accidents will surely increase .

I feel the American people have been unfairly made to pay for the governments mistakes . How does this effect the ordinary person who is not supported by government money ? Well since thousands of people are out of jobs with no money , then they can not afford to buy many items that are not necessary .

Thus , it is easy to see that while washing machines , microwaves , toaster ovens , millions of other gadgets facilitate our modern lives , they also aid us in our modern process of rushing around .

ในขณะที่คำกลุ่มนี้ใน THAI ปรากฏเพียง 4 ครั้งเท่านั้น คือ

When the scientists perform the experiment related to gene study , the animals have a short lifetime show a quick result through their generations . In the meantime, it may take hundreds of years if the same experiment is performed on human .

Nowadays , electronic tablets such as I-Pad no longer requires internet connection ; therefore , it is even easier for the students who are taking notes from their tablets to get distracted by hundreds of games available on screens .

According to study , there are around 15 millions of animals are used for experimentation every year for various studies and researches , which means many of animals might be killed and all of them have to face the unconcern side effects from the medicine that used for prevent them from pain or death .

A lot of people might think that it is such a good benefit for human to develop new medical treatment by testing on then but I strongly believe that it is unethical . This word fuelled billions of people and animals . We are friends together , both human and animals . We should not hurt each other .

เมื่อพิจารณารูปแบบการใช้คำนามที่ปรากฏน้อยอย่างมีนัยสำคัญใน THAI ผ่านรูปแบบการใช้คำเหล่านี้ใน NATIVE ซึ่งตีความได้ว่ากลายเป็นคำที่ปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญใน NATIVE ทำให้เห็นได้ว่าความแตกต่างด้านรูปคำนามแสดงลักษณะการโต้แย้งที่แตกต่างกันของผู้เรียนสองกลุ่ม กล่าวคือ เรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษานำเสนอข้อมูลแบบเฉพาะเจาะจง (specific and precise) ในขณะที่ผู้เรียนชาวไทยนิยมการอภิปรายประเด็นอย่าง

กว้างๆ และนำเสนอข้อมูลว่าเป็นข้อเท็จจริงทั่วไปมากกว่าการหยิบยกเหตุการณ์เฉพาะมาสนับสนุน

4. กลุ่มคำนำหน้านาม ประกอบด้วย (1) article ได้แก่ “the” “no” (2) article

นำหน้าคำนามเอกพจน์ เช่น “a” “an” “every” (3) คำนำหน้านามเอกพจน์ที่ไม่ใช่ article เช่น “this”, “that” และ “another” (4) คำนำหน้านามรูป –wh ได้แก่ “which” และ “what” (5) คำนำหน้าคำนามที่สามารถใช้เป็นสรรพนามได้ (pre-determiner capable of pronominal function) เช่น “all” และ “half” (6) คำนำหน้านามพหูพจน์ ได้แก่ “these” และ “those” และ (7) คำหลังคำนำหน้านามที่สามารถใช้เป็นสรรพนามได้ (post-determiner capable of pronominal function) เช่น “same”, “such” และ “former”

คำนำหน้านามเหล่านี้นอกจากจะสื่อความหมายบางประการเกี่ยวกับคำนามที่นำหน้าแล้ว คำส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้เป็นคำที่ช่วยแสดงความเชื่อมโยงของใจความในตัวบท เช่น “the”, “this”, “that”, “which”, “these”, “same” และ “such” (แท้จริงแล้ว คำบางคำในกลุ่มชนิดคำนี้เป็นคำสำคัญเชิงลบใน THAI โดยตัวเอง ได้แก่ “the”, “a”, “this”, “which”, “all” และ “such”)

การที่ชนิดคำเหล่านี้ปรากฏน้อยเป็นพิเศษในงานเขียนของผู้เรียนชาวไทยเมื่อเทียบกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาแสดงให้เห็นลักษณะสำคัญ คือ การแสดงความเชื่อมโยงของข้อความต่างๆ ในเรียงความของผู้เรียนชาวไทยมักไม่ผ่านคำหน้าที่ (function words) หรือที่เรียกกันว่า “คำเล็ก” เหล่านี้ ทั้งนี้ มิได้หมายความว่าเรียงความของผู้เรียนชาวไทยไม่มีความเชื่อมโยง แต่ความเชื่อมโยงของข้อความส่วนใหญ่จะเกิดจากการใช้รูปแบบภาษาอื่นที่ไม่ใช่คำนำหน้านามเหล่านี้ เช่น การใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายเกี่ยวกับหรือหน้าที่แสดงความเชื่อมโยงโดยตรง เช่น in addition และ moreover นอกจากนั้น จากการที่เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีคำนามเป็นจำนวนมาก เป็นไปได้สูงว่าความเชื่อมโยงในเรียงความเกิดจากสรรคำคำนาม คำสรรพนามและคำที่มี

ความหมายเกี่ยวข้งกันในวงความหมาย (semantic field) ส่วนหนึ่งของเรียงความข้างล่างนี้เป็นตัวอย่างของลักษณะการเชื่อมโยงใจความที่แตกต่างกันของผู้เรียนชาวไทยและเจ้าของภาษา

NATIVE

The computer has been one of the most influential inventions of all time.

Computers now dominate the majority of government business, science and communication, as well as many other areas of human life. In many ways, it has taken the place of the human brain in performing calculations and thought processes.

The most obvious example of this is the calculator, an instrument used by mathematicians and scientists for making numerical calculations. This has made it no longer necessary for the human to perform calculations and run through equations, and so need not understand the principles behind them any longer. This, unfortunately, means that the genius scientist is being replaced by the powerful computer and its operator, who needs only to know which buttons to press. This may seem an extreme view, as there is still much in the world of maths and science which a computer cannot calculate, but this may not be the case centuries into the future.

THAI

Nowadays, computers are the important part of people's lives. We use computers to do many things such as work, hobby and communication, so computers have impacts to use lives absolutely. Their impact will be good or bad. It depends on people who use it [them]. In my opinion, computers have many good things to our lives.

People use computers to do their work at the office and their home. We replace typewriter which is fast, comfortable and intelligent. Computers are set up at every office right now. In our free time, we usually find something to do for relax after we are tried or after school time and work time. We choose computers to play internet, play games or listen to music. Computers can do many things which we want. People's lives need computers to make their life colorful and fun.

ตัวอย่างข้างต้นเป็นเรียงความที่มีหัวข้อเดียวกันคือบทบาทของคอมพิวเตอร์ จะเห็นได้ว่า ในขณะที่ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาใช้คำว่า “this” “such” หรือ “the” เพื่อกล่าวถึงสิ่งที่ได้พูดถึงแล้ว (คำที่ขีดเส้นใต้แสดงการใช้คำข้างต้นในลักษณะนี้) ผู้เรียนชาวไทยมักซ้ำคำ เช่น “computers”, “life/ lives”, “people” เป็นต้น

นอกจากนั้น ในกรณีชนิดคำกลุ่มที่ (1) และ (2) นั้น ใน THAI พบว่ามีการใช้ article น้อยกว่าเจ้าของภาษาอย่างมีนัยสำคัญ สิ่งนี้สอดคล้องกับการที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้คำนามรูปพหูพจน์ที่ไม่มีคำนำหน้านามผู้เรียนชาวไทยบ่อยครั้งมากจนมีนัยสำคัญ ความสอดคล้องด้านความถี่สูงและตำแหน่งสถิติและรูปแบบชนิดของคำที่ใช้นี้อาจแสดงให้เห็นถึงการหลีกเลี่ยง (avoidance) การใช้ article ในหมู่ผู้เรียนชาวไทยระดับกลางถึงสูง

5. กลุ่มคำกริยาวิเศษณ์ ประกอบด้วย (1) กริยาวิเศษณ์ introducing appositional constructions เช่น “namely”, “e.g.” และ “i.e.” (2) กริยาวิเศษณ์บอกทิศทาง (locative adverb) เช่น “there”, “here” และ “away”

คำกริยาวิเศษณ์ในกลุ่ม (1) ที่ปรากฏใน THAI น้อยมากแต่กลับปรากฏใน NATIVE สูงมากจนทำให้ชนิดคำกลุ่มนี้มีนัยสำคัญทางสถิติมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า “i.e.” ซึ่งปรากฏใน THAI เพียง 1 ครั้ง (และใช้ผิด) ในขณะที่ปรากฏ 48 ครั้งใน NATIVE และใน NATIVE ยังปรากฏคำว่า “namely” อยู่ในกลุ่มนี้ด้วย แต่คำว่า “namely” ไม่ปรากฏใน THAI สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียน

ชาวไทยอาจไม่รู้จักคำทั้งสองนี้หรือรู้จักแต่ 막ไม่ใช้ ซึ่งส่งผลต่อวัจนลีลาการเขียนเรียงความ กล่าวคือ อาจสะท้อนให้เห็นว่าเรียงความของผู้เรียนชาวไทยมักไม่เน้นการอธิบายความเพิ่มเติม เพื่อสนับสนุนประเด็นที่กำลังอภิปราย แต่อาจใช้กลวิธีอื่นเป็นหลัก เช่น การยกตัวอย่าง ดังจะเห็นได้จากการที่เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมีคำและวลีเกี่ยวกับการยกตัวอย่างมากอย่างมีนัยสำคัญ เช่น “for example”, “for instance” และ “such as” เป็นต้น หรือแม้ว่าผู้เรียนชาวไทยอธิบายความเพิ่มเติม ก็เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าไม่มีการระบุความสัมพันธ์ของข้อความในแง่การอธิบายออกมาอย่างชัดเจนผ่าน “ie” หรือ “namely” เช่นเดียวกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา

คำกริยาวิเศษณ์ในกลุ่มที่ (2) กริยาวิเศษณ์บอกทิศทาง (locative adverb) ที่ปรากฏใน THAI กับ NATIVE มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ประการแรก ใน THAI มีคำในกลุ่มนี้เพียง 14 ชนิด (type) และคำที่มีค่าความถี่สูงสุดมีค่าความถี่เพียง 6 ครั้ง คือ “above” ในขณะที่ใน NATIVE มีจำนวน 47 ชนิด (type) และคำที่มีค่าความถี่มากกว่า 10 มีจำนวน 7 คำ ดังนั้น เหตุผลประการแรกที่คำกริยาวิเศษณ์บอกสถานที่เป็นชนิดคำสำคัญเชิงลบใน THAI คือการที่คำในกลุ่มนี้มีจำนวนน้อยมากทั้งจำนวน type และ token

การที่คำกริยาวิเศษณ์ชนิดนี้ปรากฏมากใน NATIVE อย่างมีนัยสำคัญจนทำให้เกิดความแตกต่างทางสถิติกับ THAI นั้นมีหลายประการ มิใช่เป็นเพราะเรียงความใน NATIVE มีการอ้างถึงสถานที่ต่างๆ ตามความหมายตรงตัวของคำในกลุ่มนี้เท่าใดนัก เหตุผลประการแรกคือ คำที่บอกตำแหน่งเหล่านี้ใช้เพื่อแสดงความเชื่อมโยงของข้อความ เช่น

- A classmate of his resents the fact that she must pray a prayer that does not coincide with her religious beliefs. Still another child murmurs the words automatically as she thinks about what kickball team she wants to be on during recess. The scene from above is one that is being heatedly debated around the country. The issue of prayer

in public schools has once again become controversial even after the 1962 Supreme Court decision that prohibited prayer in the public school classrooms.

นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาคอนคอร์ดของคำในกลุ่มนี้แล้ว ผู้วิจัยพบว่ามีคำจำนวนไม่น้อยมิใช่สื่อความหมายเกี่ยวกับสถานที่ตามความหมายของคำแต่ใช้ในเชิงอุปลักษณ์ (metaphorical use) ตัวอย่างเช่น

- Adolescent suicide is a major problem in today's society. Theoretically speaking, maybe one has to look backwards to better understand their movements forward.

- Just a case of shells , about 50 , costs anywhere from \$25 to \$250 and most are manufactured in Italy , this even makes it seem more extravagant .

และมีหลายครั้งที่คำกริยาวิเศษณ์ในกลุ่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของ phrasal verbs ซึ่งสื่อความหมายเฉพาะ เช่น

- After about two weeks of not living in our house, we returned but were still apprehensive about the fact that some thieves were getting away with a crime that they had no apparent reason to commit; at least in my mind.

ในบางกรณี คำวิเศษณ์ในกลุ่มนี้ใช้เพื่อการเน้น เช่น anywhere everywhere ในขณะที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้สรรพนามไม่ชี้เฉพาะ เช่น “everybody”, “everyone”, “anyone” เป็นต้น

- It is fair to assume that people would agree that learning takes place everywhere.

- Similar lower rates also happen i European subsidiaries, where rates are anywhere from 7445 percent lower than the United States.

นอกจากนั้น ความถี่ของคำที่อยู่ในกลุ่มนี้ใน NATIVE มีความน่าสนใจอยู่ประการหนึ่ง คือ คำว่า “here” ซึ่งเป็นคำที่มีความถี่สูงที่สุดในกลุ่มนั้น (92 ครั้ง) มีค่าความถี่ทั้งช่วงจากคำที่อยู่ในอันดับต่อมา มากกว่าเท่าตัว (away 39 ครั้ง home 35 ครั้ง และ anywhere 19 ครั้ง) ในขณะที่คำว่า “here” ไม่ปรากฏในเรียงความของผู้เรียนชาวไทยเลย ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าคำว่า “here” มีบทบาทสำคัญที่ทำให้คำพิเศษในกลุ่มนี้เป็นชนิดคำสำคัญ เมื่อพิจารณาคอนคอร์ดแดนซ์แล้ว พบว่ามีรูปแบบการใช้หลากหลายประการ อาทิ ใช้ กล่าวถึงประเด็นหรือเรื่องราวที่กำลังอภิปราย เช่น

Obviously more roads are needed . However there is a limit . Nobody wants a concrete jungle for a country . There is though an optimum balance which I believe has not yet been reached . It is when bypasses of bypasses are being built that the country will reach saturation levels . To be fair the authority 's are in a no win situation here . If they do n't build more roads then people complain about the density of traffic and if they do then rabid enviromentalists spring out form their undergrouth and start chaining themselves to trees!

นอกจากนั้น การใช้คำว่า “here” จำนวนมากใน NATIVE ใช้เพื่อพูดถึงประเด็นที่ผู้เขียนเรียงความกำลังอภิปรายและต้องการเน้นเพื่อความชัดเจน โดยเชื่อมโยงสิ่งที่ผู้เขียนพูดมาแล้ว มักปรากฏในรูปแบบวลี [the + singular noun + here] คำนามเอกพจน์ที่นำหน้า here ในวลีเป็นคำนามที่มีความหมายเกี่ยวกับเรื่องราวหรือประเด็นปัญหา เช่น “the message here”, “the problem here” และ “the issue here” เป็นต้น เช่น

A problem arose when it came time for a new football facility and a new volleyball facility to be constructed, but there were only funds for one or the other . In the end the money got split between the two. This example could be looked at as communism. All the

money was split evenly to benefit all. The point here is that if sex was not an issue the football team would have received their money.

ในบางกรณี here มักปรากฏในวลี It should be said here , It should be mentioned here ... วลีนี้จึงทำหน้าที่เน้นถึงสิ่งที่ผู้เขียนกำลังพูดถึง ยกตัวอย่างเช่น

- The prominent positions in the CNPF were taken by this new generation of entrepreneurs . It should be mentioned here that the CNPF is an organisation set up in 1946 to protect employers . With the oil shock and ensuing recession of 1973 , the third period in french industrial relations began .

- It should be said here that earlier attempts at increasing the role of primary and secondary education and making it open to all frightened the bourgeoisie who then sent their children to schools linked to the Lycées so that they still had an advantage .

กล่าวโดยสรุป การสกัดชนิดคำสำคัญทั้งเชิงบวกและลบทำให้เราเห็นลักษณะภาษาและรูปแบบการใช้ภาษาที่ทำให้การเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่อยู่ในระดับ A – B แตกต่างจากการเขียนของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาหลายประการ ซึ่งผู้วิจัยจะได้สรุปและอภิปรายในภาพรวมในบทต่อไป

บทที่ 5

สรุป

ในบทสรุปนี้ ผู้วิจัยแบ่งเนื้อหาเป็น 3 ส่วน ได้แก่ (1) สรุปผลการวิจัยเพื่อตอบคำถามหลักในการวิจัยที่ตั้งไว้ (2) อภิปรายความสำคัญของผลการวิจัย (3) ตั้งข้อสังเกตถึงข้อจำกัดของงานวิจัยนี้และแนวทางในการทำวิจัยในหัวข้อนี้ต่อไปในอนาคต

5.1 สรุปผลการวิจัย

คำถามวิจัยของโครงการวิจัยนี้ ได้แก่

1. ลักษณะภาษาที่สำคัญของเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยเมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาคืออะไร
2. ลักษณะภาษาที่สำคัญที่ปรากฏในข้อแรกมีบทบาทต่อวัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยอย่างไร
3. วัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาแตกต่างกันอย่างไร

ทั้งนี้ ผู้เรียนจะได้สรุปผลการวิจัยที่เกี่ยวกับคำถามแต่ละข้อ ดังนี้

คำถามวิจัย

1. ลักษณะภาษาที่สำคัญของเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยเมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาคืออะไร

คำตอบ

ผู้วิจัยใช้แนวคิดและเครื่องมือ “ชนิดคำสำคัญ” (key part of speech) ในการตอบคำถามนี้ ผลการเปรียบเทียบคลังข้อมูลทั้งสองพบว่าชนิดคำสำคัญที่เป็นลักษณะสำคัญของเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนชาวไทยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ชนิดคำสำคัญเชิงบวก หมายถึง ชนิดคำที่ปรากฏบ่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และชนิดคำสำคัญเชิงลบ หมายถึง ชนิดคำที่ปรากฏน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา แต่ละประเภทประกอบด้วยชนิดคำสำคัญต่างๆ ดังที่แสดงในตารางนี้

ชนิดคำสำคัญเชิงบวก	ชนิดคำสำคัญเชิงลบ
1. กริยารูปพื้นฐาน 2. คำกริยา infinitive 3. modal verb 4. “do” 5. “have” 6. “are” 7. คำกริยารูป –ing 8. “common noun, neutral for number” (NN) => people media data, 9. “plural common noun” (NN2) 10. “temporal noun, singular” 11. สรรพนามบุรุษที่ 1 ได้แก่ we, I, us และ me 12. สรรพนามบุรุษที่ 2 ได้แก่ you 13. สรรพนามบุรุษที่ 3 ได้แก่ they, them และ it 14 plural reflexive personal pronoun (each other) 15. indefinite pronoun, singular (everything etc.) 16. คำนำหน้านามที่สามารถทำหน้าที่เป็น	1. สรรพนามบุรุษที่ 3 รูปเอกพจน์ ที่ใช้เป็นประธานของประโยค ได้แก่ “he”, “she” และ “it” 2. สรรพนามบุรุษที่ 3 รูปเอกพจน์ ที่ใช้เป็นกรรมของประโยค ได้แก่ “him”, “her” และ “it” 3. singular reflexive personal pronoun เช่น “yourself” และ “itself” เป็นต้น 4. คำกริยารูป past participle 5. “was” 6. คำกริยารูปอดีตกาล (กริยาช่อง 2) 7. คำกริยาที่มี –s เป็น ?suffix? ท้ายคำ ซึ่งปรากฏเมื่อประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 เช่น “makes” เป็นต้น 8. นามที่เป็นชื่อเฉพาะ

สรรพนามได้ (determiner capable of pronominal function) 17. คำนำหน้านามแสดงการเปรียบเทียบที่ตามหลังคำนำหน้านามอื่น (comparative after-determiner) 18. คำนำหน้านามรูปพหูพจน์ที่ตามหลังคำนำหน้านามอื่นได้ (plural after-determiner) 19. รูปปฏิเสธ (negation) 20. วลีบุพบทที่มีจำนวน 2 คำ 21. กริยาวิเศษณ์ทั่วไปที่ใช้ในการเปรียบเทียบ (comparative general adverb) 22. กริยาวิเศษณ์ที่นำเข้าสู่โครงสร้างขยาย (adverb introducing appositional constructions) 23. กริยาวิเศษณ์ที่ตามหลังคำนามที่เป็นประธาน (adverb, after nominal head) “etc.” (12 ครั้ง) “else” (8 ครั้ง) และ “a.m.” 24. คำสันธานเชื่อมอนุประโยค	9. คำนามทั่วไปรูปเอกพจน์ เช่น “computer” 10. คำนามที่เป็นตัวเลขในรูปพหูพจน์ 11. คำนามที่เป็นคำนำหน้าชื่อ เช่น Mr. 12. คำนามรูปพหูพจน์ที่เป็นที่เป็นหน่วยวัด เช่น “feet”, “ins.” และ “tons” เป็นต้น 13. article 14. คำนำหน้านามเอกพจน์ที่ไม่ใช่ article เช่น “this”, “that” และ “another” 15. คำนำหน้านามรูป -wh ได้แก่ “which” และ “what” 16. คำนำหน้าคำนำหน้านามที่สามารถใช้เป็นสรรพนามได้ (pre-determiner capable of pronominal function) เช่น “all” และ “half” 17. คำนำหน้านามพหูพจน์ ได้แก่ “these” และ “those” 18. คำหลังคำนำหน้านามที่สามารถใช้เป็นสรรพนามได้ (post-determiner capable of pronominal function) เช่น “same”, “such” และ “former” 19. กริยาวิเศษณ์ introducing appositional constructions เช่น “namely”, “e.g.” และ “i.e.” 20. กริยาวิเศษณ์บอกทิศทาง เช่น “there”, “here” และ “away”
--	--

แม้ชนิดคำที่ทำให้ลักษณะการใช้ภาษาของผู้เรียนชาวไทยจะมีหลากหลายชนิดทั้งในเชิงปริมาณมากและปริมาณน้อยกว่าปกติเมื่อเทียบกับการเขียนของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา แต่จากการวิเคราะห์บริบทและรูปแบบการใช้ชนิดคำต่างๆ ข้างต้นในบทที่ 4 ทำให้เห็นว่าชนิดคำเหล่านี้สะท้อนรูปแบบวัจนลีลาการเขียนของผู้เรียนชาวไทยไปในทิศทางที่สอดคล้องกันหลายกลุ่ม ในขณะที่เดียวกันลักษณะภาษาเหล่านี้ก็สะท้อนความแตกต่างในเชิงปริมาณและคุณภาพระหว่างเรียงความของผู้เรียนชาวไทยและผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา ดังที่จะได้อภิปรายในการตอบคำถามวิจัยข้อที่ 2 และ 3 ดังนี้

คำถามวิจัย

2. ลักษณะภาษาที่สำคัญที่ปรากฏในข้อแรกมีบทบาทต่อวัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยอย่างไร
3. วัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกับของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาแตกต่างกันอย่างไร

คำตอบ

จากการวิเคราะห์บทบาทของชนิดคำสำคัญข้างต้นโดยใช้กรอบแนวคิดทางภาษาศาสตร์คลังข้อมูลที่เน้นการวิเคราะห์บริบทการใช้คำทั้งด้านการปรากฏรวมและความสัมพันธ์ระหว่างคำและตัวบท สามารถประมวลวัจนลีลาในการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งของผู้เรียนชาวไทยและความแตกต่างจากวัจนลีลาของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาได้ ดังนี้

1. การเขียนของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะเป็นการอภิปรายแบบกว้างๆ รวมๆ ให้ภาพทั่วไป นำเสนอข้อมูลในลักษณะที่เป็นข้อเท็จจริง (broad and general) วัจนลีลานี้สามารถมองเห็นได้ผ่านลักษณะภาษาที่ปรากฏ ได้แก่ การนิยมใช้คำนามพหูพจน์แบบไม่มี article คำกริยารูปพื้นฐานและ present simple ในขณะที่การเขียนของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาจะมี

ความชัดเจนแบบเฉพาะเจาะจง (precise and specific) ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษานิยมมักมีสรรพนามบุรุษที่ 3 และกริยา past simple ที่ใช้กล่าวถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวเฉพาะที่เกิดขึ้นมาแล้วประกอบการอภิปราย นอกจากนั้น ความแตกต่างนี้ยังสะท้อนผ่านการพูดถึงจำนวนของสิ่งต่างๆ ด้วย ผู้เรียนชาวไทยมักกล่าวแต่เพียงว่าเป็นจำนวนมากผ่านคำนำหน้านามที่บอกจำนวน เช่น “many”, “a lot” และ “some” ในขณะที่ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาจะระบุจำนวนมากขึ้นแบบเฉพาะเจาะจงกว่าผ่านคำว่า “hundreds”, “thousands” เป็นต้น อย่างไรก็ตาม วัจนลีลาเช่นนี้ของผู้เรียนชาวไทยอาจมองเป็นลักษณะทั่วไปของภาษาในระหว่างของผู้เรียนที่มีใช้เจ้าของภาษา (interlanguage) เพราะมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งพบว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมักใช้คำกริยารูปพื้นฐาน หรือ present tense ในการเขียน (Granger ...) ซึ่งอาจเป็นเพราะภาษาแม่ของผู้เรียนไม่มีการแสดงกาลผ่านหน่วยคำเช่นที่ปรากฏในระบบภาษาอังกฤษ

2. การเขียนของผู้เรียนชาวไทยมีลักษณะเป็นการพูดหรือสนทนา ดังจะเห็นได้จากการที่พบคำและชนิดคำที่มักปรากฏในต้นบทพูดในเรื่องความมากเป็นพิเศษ อาทิ คำสรรพนาม you และ we สรรพนามไม่ชี้เฉพาะ เช่น “everything” คำกริยา “might”, “have to” และคำนาม “people”, “time” ซึ่งมักปรากฏในบทสนทนา ในขณะที่เรื่องความของผู้เขียนที่เป็นเจ้าของภาษาพบตัวอย่างการใช้คำหรือชนิดคำที่มักปรากฏในต้นบทเขียน อาทิ “several”, “any” ซึ่งคำเหล่านี้ล้วนเป็นคำสำคัญเชิงลบในเรื่องความของผู้เรียนชาวไทย

3. เรื่องความของผู้เรียนชาวไทยเน้นการกล่าวถึงจำนวนมากเป็นกลวิธีในการสนับสนุนประเด็นที่กำลังอภิปราย ดังที่เห็นได้จากการที่คำนำหน้าคำนามที่ใช้บอกจำนวน เช่น “many”, “much”, “a lot”, “every” อีกทั้งสรรพนามไม่ชี้เฉพาะ เช่น “everyone”, “everything”, “anything” ปรากฏอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. เรียงความของผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้การยกตัวอย่างหรือสาธกโวหารในการอภิปราย ดังจะเห็นได้จากการที่วลี “for example”, “for instance” และ “such as” เป็นชนิดคำและคำสำคัญในเรียงความ แตกต่างจากเรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาที่นิยมการอธิบายความในเชิงวิเคราะห์วิจารณ์หรือตีความของผู้เขียน ดังจะเห็นได้จากการที่ชนิดคำ “i.e.”, “namely” ชนิดคำที่เป็นคำนำหน้านามที่สามารถใช้แทนคำนามได้ อาทิ “this”, “such” ซึ่งคำเล็กๆ เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของวลีที่แสดงการตีความหรือวิเคราะห์ของผู้เขียน เช่น “This means that ...”, “It is important that such a ...” รวมไปถึงคำกริยา present simple รูปเอกพจน์บุรุษที่ 3 ที่มักปรากฏร่วมกับคำว่า “it” ที่ทำหน้าที่เป็น “impersonal “it”” เช่น “It seems that ...”, “It shows that ...” มักถูกนำมาใช้ในการอภิปราย

5. ผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้กลวิธีการเปรียบเทียบในการอภิปราย ดังจะเห็นได้จากการที่คำคุณศัพท์หรือกริยาวิเศษณ์และคำนำหน้าคำนามที่บอกจำนวนในรูป comparative ปรากฏอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นไปได้ว่าความโดดเด่นของกลวิธีนี้เกิดจากการสอนหรือหัวข้อเรียงความ

6. เรียงความของผู้เรียนชาวไทยมักแสดงความเชื่อมโยง (cohesion) อย่างเปิดเผยชัดเจน (explicit) ผ่านคำสันธานและการกล่าวซ้ำ เช่นใช้คำนามหรือคำกริยาที่ได้ใช้มาแล้วในประโยคก่อนหน้า (ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้คำนามและคำกริยา ซึ่งเป็นคำเนื้อหา (content words) ปรากฏอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่เรียงความของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามักสร้างความเชื่อมโยง (cohesion) ผ่านคำหน้าที่ เช่น คำวิเศษณ์บอกสถานที่ เช่น “here”, “above” คำนำหน้านาม เช่น “the”, “this”, “these”, “such” คำนามเอกพจน์ที่เป็นคำนามทั่วไป เช่น “case”, “way”, “question” รวมทั้งการใช้ passive voice ซึ่งแสดงผ่านค่าความถี่ของคำกริยาช่องที่ 3 ที่ปรากฏมากเป็นพิเศษเมื่อเทียบกับผู้เรียนชาวไทย

5.2 ความสำคัญของผลการวิจัย

ประโยชน์และความสำคัญที่ดูเหมือนจะเห็นได้ชัดที่สุดของงานวิจัยชิ้นนี้คือการที่สามารถสกัดลักษณะภาษาที่ทำให้การใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยแตกต่างจากภาษาของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยและกรอบการวิเคราะห์ที่ไม่เคยมีผู้ใดทำมาก่อนในการศึกษาวิจัยการเขียนเรียงความของผู้เรียนชาวไทย กล่าวคือ งานวิจัยนี้ศึกษาว่าจนลีลา การเขียนซึ่งเป็นประเด็นด้านการใช้ภาษา วาทกรรม และหน้าที่ ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ศึกษาการเขียนของผู้เรียนชาวไทยมักเน้นข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ นอกจากนี้ งานวิจัยชิ้นนี้ใช้แนวทางการศึกษาที่ขับเคลื่อนโดยคลังข้อมูล (corpus driven) ซึ่งยังไม่มีผู้ใดใช้ในการศึกษาการเขียนของผู้เรียนชาวไทย ทำให้ได้มาซึ่งรายการชนิดคำสำคัญที่ไม่มีงานวิจัยชิ้นใดเคยนำเสนอมาก่อน รายการชนิดคำสำคัญเหล่านี้มีความสำคัญทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ กล่าวคือ ในเชิงปริมาณ รายการชนิดคำเหล่านี้เป็นชนิดคำที่ปรากฏมากและน้อยเกินไปในเรียงความของผู้เรียนชาวไทยจนทำให้การใช้ภาษาอังกฤษฟังดูไม่เป็นธรรมชาติ ส่วนในเชิงคุณภาพนั้น จากอาศัยกรอบการวิเคราะห์แบบภาษาศาสตร์คลังข้อมูลที่เน้นความสัมพันธ์อย่างแน่นหนาของคำและตัวบท ทำให้เราเห็นรูปแบบการใช้ภาษาของผู้เรียนชาวไทยและผลที่เกิดจากการใช้รูปแบบภาษาเหล่านั้นต่อตัวบทเรียงความ รายการชนิดคำเหล่านี้จึงทำให้เรามองเห็นอย่างเป็นรูปธรรมอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนว่าประเด็นเกี่ยวกับลักษณะภาษาที่เราควรให้ความสำคัญเพื่อนำมาพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยมีอะไรบ้าง เพื่อที่ว่าผู้เรียนชาวไทยจะสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้สละสลวยและใกล้เคียงเจ้าของภาษามากขึ้น

นอกจากนั้น แม้ว่าโครงการวิจัยนี้ศึกษาเรียงความของผู้เรียนชาวไทยที่ได้รับการประเมินในระดับ A-B จากมหาวิทยาลัย 5 แห่งในประเทศไทย ซึ่งถือได้ว่าเป็นกลุ่มผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างดีถึงดีมากเมื่อเทียบกับผู้เรียนชาวไทยส่วนใหญ่ แต่ผลการวิจัยข้างต้นชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยควรได้รับการอบรมและฝึกฝนเพิ่มเติมอีกหลายประการ ได้แก่

1. มุมมองทางวาทกรรม วัจนปฏิบัติศาสตร์ และหน้าที่ (discourse/ pragmatic/ functional perspective) ควรนำเข้ามาเป็นส่วนสำคัญในการสอนและจัดทำบทเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยมากจะเน้นที่รูปแบบ (form) และความหมาย (meaning) แต่ยังขาดมุมมองด้านหน้าที่หรือการใช้ (use) ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษดีแต่ยังไม่สามารถใช้ภาษาได้เหมาะสม ราบรื่นและเป็นธรรมชาติ ตัวอย่างที่น่าจะแสดงให้เห็นปัญหานี้ได้ชัดที่สุดน่าจะเป็นการที่ผู้เรียนยังเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูดแม้จะมีความรู้ภาษาอังกฤษดี มุมมองด้านการใช้ หน้าที่และวาทกรรมนี้ยังครอบคลุมไปถึงการเรียนการสอนไวยากรณ์และคำศัพท์ด้วย ปัจจุบันการเรียนการสอนไวยากรณ์และคำศัพท์เน้นด้านรูปแบบ (form) แต่อาจยังไม่เน้นด้านหน้าที่และ การใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ (function and use) ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับ tenses ต่างๆ แต่เมื่อนำมาใช้สื่อสารผ่านการเขียน tense ที่ผู้เรียนใช้อย่างมากจำกัดอยู่ที่ present simple tense หรือการรู้จักใช้ passive voice เพื่อเชื่อมโยงข้อมูลในตัวบท มิใช่รู้จักแต่รูป “be + past participle verb” ของ passive voice ในด้านคำศัพท์ ผู้เรียนควรได้รับการปลูกสำนึกเกี่ยวกับการใช้คำนอกเหนือจาก ความหมายของคำ อาทิ การใช้ศัพท์ที่เหมาะสมกับประเภทตัวบท

2. การสอนให้ผู้เรียนแสดงความเชื่อมโยงในตัวบทไม่ควรเน้นแต่คำหรือวลีเฉพาะที่มีรูปตายตัว เช่น “moreover”, “for example” แต่ควรเน้นกลวิธีหลากหลายแบบอื่นๆ ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้คำหน้าที่ต่างๆ เช่น “the” (ซึ่งเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์และหน้าที่) “this”, “such”, “here” การใช้ passive voice และคำนามทั่วไป เช่น “idea”, “case”, “way” เป็นต้น

3. ควรมีการฝึกผู้เรียนให้รู้จักใช้กลวิธีที่หลากหลายในการสนับสนุนหรือโต้แย้งประเด็นต่างๆ มิใช่เพียงการยกตัวอย่างหรือการเน้นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเน้นให้ผู้เรียนแสดงการวิเคราะห์และอธิบายความจากใจความหนึ่งไปยังอีกใจความหนึ่งอย่างเชื่อมโยงต่างๆ

4. ควรฝึกให้ผู้เรียนอภิปรายประเด็นอย่างชัดเจน ตรงจุด และเฉพาะเจาะจง สิ่งหนึ่งที่พบในวัจนลีลาของเรียงความของผู้เรียนชาวไทยคือเป็นการเขียนแบบกว้างๆ รวมๆ ซึ่งอาจทำให้เหตุผลหรือข้อโต้แย้งในงานเขียนไม่มีน้ำหนักเพียงพอ ยกตัวอย่างเช่น การเปรียบเทียบการใช้คำว่า “many” กับ “thousands” ว่าคำใดให้ความชัดเจนและสนับสนุนประเด็นมากกว่ากัน

5.3 ข้อจำกัดของงานวิจัยและแนวทางในการวิจัยหัวข้อนี้ต่อไปในอนาคต

ข้อจำกัดที่สำคัญของโครงการวิจัยนี้ คือ คลังข้อมูลที่ใช้ยังมีขนาดเล็กแม้ว่าจะมีความหลากหลายของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ การเพิ่มจำนวนเรียงความน่าจะเพิ่มน้ำหนักของรายการชนิดคำสำคัญนี้ได้มากขึ้น นอกจากการพัฒนาเรื่องขนาดคลังข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าโครงการวิจัยนี้สามารถใช้เป็นพื้นฐานนำไปสู่โครงการวิจัยอื่นๆ ต่อไปในอนาคตได้อีก ดังนี้

1. เนื่องจากโครงการวิจัยนี้ใช้หัวข้อที่หลากหลายและแตกต่างกัน ทำให้การวิเคราะห์และตีความข้อมูลต้องนำปัจจัยเรื่องหัวข้อมาพิจารณา อีกทั้งทำให้การวิเคราะห์เน้นไปที่ระดับชนิดคำมากกว่าจะเป็นระดับคำและวงความหมาย เป็นที่น่าสนใจว่าหากใช้คลังข้อมูลเรียงความหัวข้อเดียวกัน ผลการวิจัยจะแสดงผลการเปรียบเทียบในระดับชนิดคำเช่นเดียวกับโครงการวิจัยนี้หรือไม่ ในอนาคตอาจมีการวิจัยเช่นนี้แต่ใช้คลังข้อมูลที่มีหัวข้อเรียงความเดียวกันแล้วนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยนี้

2. ลักษณะภาษาบางประการที่พบในงานวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีเจ้าของภาษาชาติอื่น เช่น จีน งานวิจัยที่อาจกระทำได้ในอนาคตคือนำคลังข้อมูลผู้เรียนชาวไทยมาเปรียบเทียบกับคลังข้อมูลของผู้เรียนชาติอื่นเพื่อศึกษาลักษณะภาษาที่ผู้เรียนไทยและผู้เรียนชาติอื่นมีร่วมกันและแตกต่างกัน ความเหมือนจะทำให้เรามองเห็นลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาร่วมของผู้เรียนที่มีเจ้าของภาษาอื่นจะนำไปสู่การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษในระดับสากล ส่วนข้อแตกต่างระหว่างผู้เรียนชาวไทยกับผู้เรียนชาติ

อื่นสามารถสะท้อนให้เห็นลักษณะภาษาที่เป็นปัญหาหรือวัจนลีลาการเขียนของผู้เรียนชาวไทย โดยเฉพาะ

3. โครงการวิจัยนี้เน้นการศึกษาวัจนลีลาของผู้เรียนชาวไทยมากกว่าของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา เป็นที่น่าสนใจว่ากลวิธีที่ผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาใช้ในเรียงความเชิงโต้แย้ง เช่น การสนับสนุนประเด็นที่อภิปรายของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษานั้นทำอย่างไรบ้าง จึงทำให้วัจนลีลาบางประการของผู้เรียนชาวไทย อาทิ การพูดถึงจำนวนมาก มีความโดดเด่นขึ้นมาเป็นพิเศษ

4. โครงการวิจัยนี้ใช้การเปรียบเทียบเชิงปริมาณของชนิดคำเป็นตัวตั้งต้น ในอนาคตอาจศึกษาเปรียบเทียบวัจนลีลาการเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งในเชิงคุณภาพ โดยวิเคราะห์เจาะลึกประเด็นที่ได้นำเสนอไปในรายงานฉบับนี้ได้ เช่น กลวิธีการสนับสนุนประเด็นที่อภิปราย กลวิธีการแสดงความคิดเห็น การตีความหรือการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้เรียน เป็นต้น

ท้ายที่สุด ผู้วิจัยเชื่อว่ารายงานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน การเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยบ้างไม่มากก็น้อย ในโลกปัจจุบันที่ประเทศไทยเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมโลกและประชาคมอาเซียน การเขียนภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญยิ่ง แม้ว่านักเรียน นิสิตนักศึกษาที่มีใช้เจ้าของภาษามีช่องทางที่จะสามารถศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้มากมาย ทั้งทางอินเทอร์เน็ต โรงเรียนสอนภาษา ภาพยนตร์ เพลง แต่ผู้วิจัยมองว่าทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนสามารถหาความรู้และฝึกฝนได้โดยปราศจากครูผู้สอนและตำราเรียน เนื่องจากการเขียนเป็นเรื่องของการใช้ภาษาซึ่งต้องใช้มากกว่าความรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ ผลการวิจัยจากโครงการนี้จึงน่าจะให้มุมมองทางภาษาศาสตร์ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อครูและตำราภาษาอังกฤษด้านการเขียนของผู้เรียนชาวไทยได้

รายการอ้างอิง

- Amnuai, W., & Wannaruk, A. 2013. "Investigating move structure of English applied linguistics research article discussions published in international and Thai journals" *English Language Teaching*, 6(2), 1-13.
- Aijmer, K. 2003. "Synonymy and corpus work: On almost and nearly" *ICAME Journal*, 19-27.
- Aijmer, K. 2002. Modality in advanced Swedish learners' written interlanguage. in S. Granger., J. Hung and S. Petch-Tyson. (eds) *Computer Learner Corpora, Second Language Acquisition and Foreign Language Teaching*. Amsterdam, John Benjamins, 55-76.
- Biber, D., Gray, B., & Poonpon, K. 2011. "Should we use characteristics of conversation to measure grammatical complexity in L2 writing development?" *TESOL Quarterly*, 45(1), 5-35.
- Buripakdi, A. 2012a. "The marginalized positions of Thai professional writers on the global hegemony of English" *Journal of Asian Pacific Communication*, 22(1), 41-60.
- Buripakdi, A. 2012b. "On professional writing: Thai writers' views on their English" *International Journal of Applied Linguistics*, 22(2), 245-264.
- Chaisiri, T. 2010a. "Implementing a genre pedagogy to the teaching of writing in a university context in Thailand" *Language Education in Asia*, 1, 181-199.
- Chaisiri, T. 2010b. "An investigation of the teaching of writing with a specific focus on the concept of genre" *International Journal of Learning*, 17(2), 195-205.
- Chen, Y. and Baker, P. 2010. "Lexical bundles in L1 and L2 academic writing" *Language*

Learning & Technology 14: 2, 30–49.

Chuenchaichon, Y. 2014. "A review of EFL writing research studies in Thailand in the past 10 years". [http://www.human.nu.ac.th/jhnu/file/journal/2015_02_13_10_30_57-](http://www.human.nu.ac.th/jhnu/file/journal/2015_02_13_10_30_57-04%20%E0%B8%94%E0%B8%A3.%E0%B8%A2%E0%B8%B8%E0%B8%97%E0%B8%98%E0%B8%A8%E0%B8%B1%E0%B8%81%E0%B8%94%E0%B8%B4%E0%B9%8C.pdf)

[04%20%E0%B8%94%E0%B8%A3.%E0%B8%A2%E0%B8%B8%E0%B8%97%E0%B8%98%E0%B8%A8%E0%B8%B1%E0%B8%81%E0%B8%94%E0%B8%B4%E0%B9%8C.pdf](http://www.human.nu.ac.th/jhnu/file/journal/2015_02_13_10_30_57-04%20%E0%B8%94%E0%B8%A3.%E0%B8%A2%E0%B8%B8%E0%B8%97%E0%B8%98%E0%B8%A8%E0%B8%B1%E0%B8%81%E0%B8%94%E0%B8%B4%E0%B9%8C.pdf)

Granger, S. and Paquot, M. 2009 "Lexical Verbs in Academic Discourse: A Corpus-driven Study of Learner Use" In M. Charles, D. Pecorari and S. Hunston (eds.) *Academic Writing: At the Interface of Corpus and Discourse*. London: Continuum, 193-214.

Hinkel, E. (2002) Second Language Writers' Text: Linguistic and Rhetorical Features.

Hirose, K. and Sasaki, M. 1994. "Explanatory variables for Japanese students' expository writing in English: an exploratory study" *Journal of Second Language Writing* 3, 203–29.

Hyland, K. 2008. "As can be seen: Lexical bundles and discipline variation" *English for Specific Purposes* 27: 1, 4-21.

Kaplan, R. and Connor, U. 1996. *Contrastive rhetoric: Cross-cultural aspects of second-language writing*. Cambridge: Cambridge University Press

Kaewcha, N. 2013. "Problems with coherence in writing in the Thai context" *มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 31(2), 29-40.

Liangprayoon, S., Chaya, W., & Thep-ackraphong, T. 2013. "The effect of topical structure

analysis instruction on university students' writing quality" *English Language Teaching*, 6(7), 60-71.

Leech, G., Rayson P. and Wilson, A. 2001. Word Frequencies in Written and Spoken

English: Based on the British National Corpus. London: Longman.

Matsuda, P., Canagarajahb, A. Suresh, Harklauc, L., Hyland, K. and Warschauer, M.

2003. "Changing currents in second language writing research: A colloquium"

Journal of Second Language Writing 12, 151-79.

Scott, M. and Tribble, C. 2006. Textual Patterns: Key Words and Corpus Analysis in

Language Education. Amsterdam: John Benjamins.

วิโรจน์ อรุณมานะกุล. 2553. ภาษาศาสตร์คลังข้อมูล: หลักการและการใช้. กรุงเทพฯ: คณะอักษร

ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Output จากโครงการวิจัยที่ได้รับทุนจาก สกว.

อยู่ระหว่างการเตรียมผลงานตีพิมพ์ในวารสารวิชาการนานาชาติ